

ГЛЕН КУПЪР КНИГА НА ДУШИТЕ

Част 2 от „Уил Пайпър“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

След тридесет и две години в бизнеса с редки книги Тоби Парфит беше открил, че единственото време, през което можеше със сигурност да, изпита възхитителната тръпка на вълнението, бе моментът, когато деликатно пъха ръце в току-що пристигналите нови пратки.

Приемната и каталожното помещение на „Пиърс & Уайт Окшънс“ се намираше в мазето, напълно изолирана от шумното движение на Хай Стрийт в лондонския Кенсингтън. Тоби обичаше тишината на тази удобна стара работна стая с нейните гладки дъбови маси, изящни настолни лампи и меки тапицирани столове. Единственият шум бе приятното шумолене на изрезките опаковъчна хартия, които той събираше и изхвърляше в кошчетата, както и хриптенето — затрудненото астматично дишане и свирене на гърдите.

Тоби вдигна очи към покритото с петна лице на Питър Нийв и неохотно го поздрави с едва забележимо кимане. За жалост, удоволствието от откритието щеше да бъде помрачено. Не можеше да каже на младока да се разкара, нали?

— Разбрах, че доставката от Кантуел Хол е пристигнала — каза Нийв.

— Да. Тъкмо отворих първия сандък.

— Надявам се, че всичките четиринадесет са налице.

— Защо не ги преброиш за по-сигурно?

— Точно това ще направя, Тоби.

Неформалното обръщение бе същински убиец. Тоби! Не господин Парфит. Не сър. Дори не Алистър.

А Тоби, както го наричаха приятелите му. Времената определено се бяха променили — за лошо, разбира се, — но той не можеше да събере сили да се противопостави на новата вълна. Щом някакъв зелен младши сътрудник се чувства в правото си да се обръща към директора на антикварните книги с Тоби, то той трябваше да го понесе стоически. Квалифицираната помощ се намираше трудно, за младият

Нийв със солидната му втора специалност по история на изкуството от университета в Манчестър бе най-доброто, което можеше да се купи срещу двадесет хиляди лири в наши дни. Поне младокът успяваше да си намира чиста риза и вратовръзка всеки ден, макар яките да бяха възголеми за мършавата му шия и караха главата му да изглежда като набучена на шип за тялото.

Тоби стисна зъби, докато Нийв добросъвестно преброи на глас до четиринадесет.

— Всичко е тук.

— Толкова се радвам.

— Мартин каза, че ще бъдеш доволен от придобивката.

Тоби вече рядко правеше посещения на място. Беше ги оставил на заместник-директора си Мартин Стайн. Честно казано, мразеше провинцията и се налагаше да го изкарват едва ли не със сила извън града, докато той рита и креци. Понякога се случваше клиентът да притежава някое истинско бижу и „Пиърс & Уайт“ се опитваха да се намъкнат и да откраднат бизнеса на „Кристис“ или „Сотбис“. „Повярвай ми, ако надуша Второ фолио^[1], добро копие на Бронте или Уолтър Роули някъде в провинцията, ще му се хвърля със скоростта на светкавица, ако ще да е в Шропшър“ — уверяваше той заместника си. Доколкото беше разбрал, Кантуел притежаваше добри до средна ръка материали, но Стайн му каза, че ще остане доволен от разнообразието на пратката.

Лорд Кантуел бе типичен техен клиент — възрастен анахронизъм, опитващ се да запази своето разпадащо се провинциално имение, като периодично продава мебели, картини, книги и сребърни прибори, за да държи данъчните настрана и да не позволи всичко да отиде по дяволите. Старото момче пращаше наистина добрите си неща на една от големите къщи, но репутацията на „Пиърс & Уайт“ в областта на книги, карти и автографи ги поставяше във водеща позиция за тази част от притежанията на Кантуел.

Тоби бръкна във вътрешния джоб на идеално прилягащия си костюм от „Честър Бари“ и извади тънките си памучни ръкавици. Преди десетилетия шефът му го беше завел при шивача си в „Севил Роу“ и оттогава той се обличаше с най-доброто, което можеше да си позволи. Дрехите имаха значение, също като прическата. Щръкналите му мустаци винаги бяха идеално подстригани и посещенията при

бръснаря всеки вторник по обед поддържаха посивяващата му коса в безупречен вид.

Постави си ръкавиците като хирург и се спря над първата купчина.

— Така. Да видим какво имаме тук.

Горният ред гръбчета разкриваха поредица. Тоби извади първата книга.

— А! Всичките шест тома на „История на норманското завладяване на Англия“ на Фриймън. Издание хиляда осемстотин седемдесет и седма-седемдесет и девета, ако не се лъжа. — Разтвори подвързаната с плат корица и погледна титулната страница. — Отлично! Първо издание. Пълната поредица ли е?

— Всички са първо издание, Тоби.

— Добре. Чудесно. Би трябвало да вървят между шестстотин и осемстотин. Често можеш да попаднеш на смесени поредици, нали знаеш.

Внимателно остави настрана всички шест книги, като си отбеляза състоянието им, след това отново се зарови в сандъка.

— Тук има нещо по-старичко.

Беше великолепна стара Библия на латински, издадена през 1653 г. в Антверпен, с подвързия от телешка кожа и позлатени кантове по гръбчето.

— Много е хубава — доволно изгука той. — Бих казал, че струва между хиляда и петстотин и две хиляди.

Следващите няколко тома не го ентусиазираха чак толкова — опърпани късни издания на Ръскин и Фийлдинг, но страшно се развълнува, когато видя „Дневник на пътуване през част от снежния район на Хималаите и до изворите на реките Ямуна и Ганг“ на Фрейзър — непокътнатото първо издание от 1820 г.

— От години не съм виждал тази книга в такова чудесно състояние! Великолепно! Три хиляди като нищо. Духът ми се ободри. Кажи ми, няма ли да попаднем и на някой инкунабул в колекцията?

От обърканата физиономия на младока стана ясно, че въпросът му е отишъл на вятъра.

— Инкунабул? Европейски печатни книги? Преди хиляда петстотин и първа? Говори ли ти нещо?

Младежът явно бе засегнат от раздразнителността на Тоби и се изчерви от смущение.

— О, вярно. Съжалявам. Няма никакви инкунабу ли. *Имаше* нещо по-старо, но е писано на ръка. — Посочи услужливо сандъка. — Ето го там. Внучката му нямаше особено желание да се разделя с него.

— Чия внучка?

— На лорд Кантуел. Имаше невероятно тяло.

— По принцип нямаме навик да обсъждаме телата на клиентите си — сурово рече Тоби и посегна към широкото гръбче на книгата.

Беше изненадващо тежка. Наложих се да я хване с две ръце, за да я измъкне и да я постави на масата.

Още преди да я отвори, усети как пулсът му се ускорява и устата му започва да пресъхва. В тази голяма плътна книга имаше нещо, което направо крещеше на инстинктите му. Подвързията бе от гладка стара телешка кожа, на петна, с цвета на добър млечен шоколад. Издаваше едва доловим аромат на стара плесен и влага. Размерите ѝ бяха огромни — четиридесет и пет на тридесет сантиметра, с дебелина повече от десет сантиметра; между кориците имаше някъде около две хиляди страници. Колкото до тежестта, Тоби си представи, че държи пакет захар от два килограма. Книгата бе много по-тежка. Единственото означение се намираще на гръбчето — голямо, гравирано на ръка дълбоко в кожата, без никакви украшения — 1527.

Някак странно отнесено се изненада, че ръката му трепери, когато посегна да отвори корицата. Гръбчето беше омекнало от дългото използване. Нямахме никакво скърцане. Форзацът представляваше проста кремава хартия без никаква украса. Нямахме фронтиспис, нито титулна страница. Първата страница на книгата, с цвета на масло, леко неравна на допир, започваше без никакво въведение, с тесен нечетлив почерк. Перо и черно мастило. Колони и редове. Най-малко сто имена и дати. Тоби примигна срещу огромното количество информация, преди да обърне на следващата страница. И на по-следващата. И още последващата. Премина на средата. Провери няколко страници в края. После и последната. Опита се да пресметне наум, но тъй като страниците нямаша номера, можеше само да предполага — в книгата имаше записани повече от сто хиляди имена.

— Забележително — прошепна той.

— Мартин не знаеше какво да мисли за нея. Реши, че е нещо като градски регистър. Каза, че може би ще ти хрумнат някои идеи.

— Идеи имам колкото искаш. За съжаление, не вършат работа. Виж страниците. — Тоби повдигна една. — Това не е хартия, нали разбираш. А велен, много качествен материал. Не съм сигурен, но мисля, че е утробен велен, черешката на тортата. Кожа на неродено теле, на кисната, избелена, изстъргана и опъната. Обикновено се използва за най-добрите ръкописи, а не за някакъв си проклет градски регистър.

Прелисти страниците, като коментираше и посочваше тук или там с облечения в ръкавицата пръст.

— Това е хроника на раждания и смърт. Виж тук — Никълъс Амкотс тринадесет, едно, хиляда петстотин двадесет и седем *Natus*. Явно някой си Никълъс Амкотс е бил роден на тринадесети януари хиляда петстотин двадесет и седма година. Съвсем ясно. Виж обаче следващия ред. Същата дата, *Mors*, или смърт, но името е изписано с китайски йероглифи. А следващият запис, пак на смърт, е на Кетерлин Банварц, което със сигурност е германско име. И това тук. Ако не се лъжа, написано е на арабски.

За не повече от минута откри гръцки, португалски, италиански, френски, испански и английски имена, както и множество непознати думи, изписани с кирилски, еврейски, суахили, гръцки и китайски букви. Имаше и езици, за които можеше само да предполага. Промърмори нещо за африкански диалекти.

Допря върховете на пръстите си едни в други и се замисли.

— Що за град би могъл да има толкова разнообразно население през хиляда петстотин двадесет и седма година, да не говорим за числеността му? А как да си обясним велена? И това доста примитивно подвързване? Оставам с впечатлението, че това тук е доста по-старо от шестнадесети век. Определено в книгата има нещо средновековно.

— Но тя си е датирана.

— Е, да. Годината си е отбелязана съвсем надлежно. Въпреки това, такава е впечатлението ми, а аз никога не подминавам предчувствието си. Ти също не би трябвало да го правиш. Мисля, че трябва да се консултираме с академичните си колеги.

— Колко ли струва?

— Нямам представа. Каквото и да е това, то е нещо специално, рядкост, направо уникат. Колекционерите обичат уникатите. Така че нека засега не се безпокоим за цената. Мисля, че ще спечелим доста от нея. — Тоби внимателно отнесе книгата до другия край на масата и я постави отделно от другите, на видно място. — А сега да прегледаме останалите материали на Кантуел. Имаш грижата да вкараш информацията в компютъра. А когато приключиш, искам да прегледаш всяка книга страница по страница и да се оглеждаш за инициали, автографи, печати и тъй нататък. Не предлагаме на купувачите безплатни екстри, нали така?

Вечерта, много след като младият Нийв си беше тръгнал, Тоби се върна в мазето. Мина бързо покрай колекцията на Кантуел, която беше изложена на три дълги маси. Засега тези томове не представляваха за него по-голям интерес от купчина стари списания „Хелоу“. Отиде направо при книгата, която цял ден не бе излизала от ума му, и бавно положи голите си ръце върху гладката кожа. По-късно щеше да твърди, че в този момент е изпитал някаква физическа връзка с неодушевения предмет, странно чувство за човек, който няма наклонности към подобни глупости.

— Какво си ти? — попита той на глас. Огледа се подозрително, за да се увери, че е сам — помисли си, че подобно приказване на книги може да се отрази не особено благоприятно на нечия кариера в „Пиърс & Уайт“. — Защо не ми разкриеш тайните си?

[1] Второ издание на Шекспир от 1632 г. — Б.пр. ↑

1

Уил Пайпър не си падаше особено по ревящи бебета, особено ако са негови. Имаше смътен спомен за ревящо бебе номер едно четвърт век по-рано. По онова време беше млад заместник-шериф във Флорида, на когото все се падаха най-гадните смени. Когато се прибираще на сутринта, новородената му дъщеря вече се беше ококорила и изпълняваше редовните си номера на щастливо бебе. Когато се случваше да прекара нощта с жена си и Лора се разплакваше, той изстенваше под нос и отново се унасяше, преди Мелани да е извадила млякото от нагревателя. Не сменяше пелени. Не хранеше. Не успокояваше. И се беше разкарал преди втория рожден ден на Лора.

Но това беше преди две женитби и цял един живот, а сега бе друг човек, или поне така си казваше. Беше си позволил да бъде превърнат в нюйоркски татко от двадесет и първи век, с всичките атрибути на тази роля. Щом в миналото беше оглеждал местопрестъпления и бе ровил в разлагаща се плът, сега щеше да се оправи с една пелена. Щом можеше да подложи на разпит хлипащата майка на жертвата, нямаше да има проблем с едно разплакано бебе.

Това не означаваше, че се налага да му харесва.

В живота му имаше поредица нови фази и в момента се намираше в първия месец на най-новата — смес от пенсиониране и нефилтрирано бащинство. Бяха минали само шестнадесет месеца от неочакваното му напускане на ФБР до деня, в който отпускът по майчинството на Нанси изтече и тя се върна на работа. И ето че сега му се случваше от време на време да остане сам със сина си Филип Уестън Пайпър. Бюджетът им бе ограничен и не можеха да си позволят детегледачка за повече от тридесет часа седмично, така че му се налагаше да се оправя сам по няколко часа на ден.

Подобно на повечето промени в начина на живот, тази беше доста драматична. През повечето от двайсетте си години във ФБР той бе един от най-добрите специалисти по криминални профили и ловци

на серийни убийци на своето време. Ако не бяха личните му дребни прегрешения, както ги наричаше снизходително, щеше да завърши кариерата си с почести, аколади и приятната длъжност на криминален консултант след пенсионирането си.

Слабостта му към чашката и жените обаче, както и упоритата му неамбициозност, торпилираха кариерата му и в крайна сметка го замесиха в прословутия случай „Апокалипсис“. За света случаят си оставаше все още неразрешен, но не и за него самия. Уил се бе справил с него, и Апокалипсисът му бе отвърнал със същото.

Завещанието му включваше принудително излизане в пенсия, уговорено потуляване на нещата, купища декларации за неразпространяване на конфиденциална информация. Уил успя да се измъкне с живота си — при това на косъм.

От друга страна, тази участ го свърза с Нанси, младата му партньорка по случая. И тя го беше дарила с първия му син, вече шестмесечен, който усети пукнатината веднага щом Нанси затвори вратата на апартамента след себе си и започна да упражнява диафрагмата си.

За щастие, пронизителните писъци на Филип Уестън Пайпър бяха уталожени от люлеенето, но внезапно се възобновиха с пълна сила, когато бе върнат в креватчето му. Уил отчаяно се надяваше, че синът му ще се изтощи, и бавно започна да отстъпва към вратата на спалнята. Включи телевизора в дневната на новинарска програма и нагласи силата на звука така, че да отговаря на писъците на потомъка си, от които настръхваше.

Макар да бе хронично недоспал, главата на Уил бе ясна в последно време, благодарение на самоналожената раздяла с приятелчето му Джони Уокър. Държеше церемониалната последна бутилка с черен етикет от половин галон, три четвърти пълна, в шкафа под телевизора. Нямахше намерение да става от онези бивши пияндета, на които се налага да разкарат всичкия алкохол от домовете си. Понякога се срещаше с бутилката, намигаше ѝ, препираше се с нея, бърбеха. Подиграваше ѝ се повече, отколкото тя на него. Не се обърна към „Анонимни алкохолици“, нито имаше нужда да „говори с някого“. Дори не спря да пие. Доста често обръщаше по две бири или солидна чаша вино и дори се замотаваше на празен стомах. Просто си беше забранил да докосва нектара — страхотния, прекрасен кехлибарен

нектар, неговата любов, неговата Немезида. Не му пукаше какво пишеше в дебелите книги за пристрастените и абстиненцията. Беше зрял човек и бе дал дума на себе си и на жена си, че няма отново да тръгва по спиралата на запоите.

Седеше на дивана, положил големите си длани на голите си бедра. Беше готов за тръгване, докаран в шорти, тениска и маратонки. Детегледачката отново закъсняваше. Чувстваше се като в капан, обхванат от клаустрофобия. Твърде много време прекарваше в тази затворническа килия с дъбов паркет. Въпреки най-добрите му намерения, трябваше да направи нещо. Опитваше се да върши правилните неща, да спазва задълженията си и тъй нататък, но с всеки изминал ден все повече не го свърташе на едно място. Ню Йорк винаги го беше дразнил. А сега му прилошаваше от него.

Звънецът го спаси от изпадането в мрачно настроение. Минута по-късно детегледачката пристигна и вместо да се извини, започна да ругае обществения транспорт. Леонора Моника Непомусено, висока метър и четиридесет и пет филипинка, метна чантата си на плота на кухненския бокс и отиде направо при плачещото бебе, за да гушне напрегнатото му малко телце.

— Хайде, хайде — каза тя на детето. — Леля ти Леонора е тук. Вече можеш да спреш да плачеш.

— Отивам да потичам — обяви навъсено Уил.

— Направете един маратон, господин Уил — посъветва го тя.

Всекидневното тичане бе станало част от ежедневието на Уил след пенсионирането, компонент от битието му на нов човек. От години не се бе виждал така стегнат и силен, беше само с четири и половина килограма по-тежък от времето, когато играеше футбол в „Харвард“. Наближаваше петдесетте, но изглеждаше по-млад благодарение на лишената му от уиски диета. Беше едър и атлетичен, с масивна долна челюст, момчешки гъста тъмноруса коса и ненормално сини очи. Когато обуваше найлоновите шорти, жените се обръщаха след него — дори младите. Нанси все още не бе свикнала с това.

На тротоара си даде сметка, че циганското лято е свършило и е станало неприятно хладно. Докато опъваше прасци и ахилесови сухожилия на един уличен знак, Уил се замисли дали да не отскочи обратно до дома за някакъв по-топъл екип.

И тогава видя караваната от другата страна на Източна двадесет и трета. Двигателят се запали и избълва облак изгорели газове.

Уил бе прекарал по-голямата част от последните си двадесет години в проследяване и наблюдение. Знаеше как да се прави на незабележим. Докато онзи в караваната не знаеше, или пък не му пукаше. Уил беше забелязал машината предишната вечер, когато мина покрай блока му — пълзеше бавно, с не повече от десетина километра в час, задръстваше движението и караше изнервените шофьори да надуват клаксоните. Трудно можеше да се пропусне — последен модел „Бийвър“, тъмносин, дванадесетметров, с плъзгащи се врати, покрити със сиви и алени пръски. Беше се запитал що за тип ще замъкне возило за половин милион долара в Долен Манхатън и ще пъпли по улиците, за да търси адрес? И ако го намери, къде ще паркира това чудо? Но онова, което го накара да застане нащрек, беше номерът на караваната.

Невада. Невада!

Онзи с караваната наистина бе намерил подходящ паркинг за през нощта от другата страна на улицата, малко на изток от блока на Уил — определено впечатляващо постижение. Сърцето на Уил заби така, сякаш вече тичаше, макар че все още стоеше на място. Беше престанал да се озърта през рамо преди месеци.

Явно това е било грешка. Я стига бе, помисли си той. *Невада.*

Все пак това не беше техният почерк. Наблюдателите нямаше да дойдат за него с такова набиващо се на очи чудовище. Ако искаха да му видят сметката, Уил изобщо нямаше да разбере откъде му е дошло. Та те бяха професионалисти, дявол да го вземе.

Улицата беше двупосочна и караваната бе обърната на запад. На Уил му беше достатъчно да тръгне на изток към реката, да направи няколко бързи завоя и бусът никога не би могъл да го настигне. Но тогава нямаше да знае дали той е обектът на нечии машинации, а Уил мразеше да не знае. Затова се затича на запад. Бавно. За да улесни нещата за оня зад волана.

Караваната се измъкна от мястото за паркиране и го последва. Уил ускори темпото, за да види как ще реагира шофьорът, а и за да се постопли. Стигна до кръстовището с Трето авеню и затича на място, очаквайки зеления светофар. Караваната се намираще на трийсетина метра зад него, заклещена сред колона таксита. Уил закри с длан

слънцето от очите си. През предното стъкло различи двама души. Шофьорът имаше брада.

Светна зелено, Уил пресече кръстовището и продължи по почти пустия тротоар на Двадесет и трета. Озърна се през рамо и видя, че караваната продължава да го следва, но това не беше кой знае какъв тест. Изпитанието дойде на „Лексингтън“, където зави наляво и продължи на юг. Естествено, караваната също зави.

Топло, помисли си Уил. Топло.

Целта му бе Грамърси Парк, правоъгълно зелено парче земя на няколко пресечки в посока към центъра. Всички улици около него бяха еднопосочни. Ако все още го следяха, щеше да се позабавлява.

„Лексингтън“ свършваше с Двадесет и първа при парка; движението по Двадесет и първа беше на запад. Уил зави на изток, покрай оградата на парка. Караваната беше принудена да се подчини на трафика и зави в противоположната посока.

Уил започна да прави обиколки около парка по часовниковата стрелка, като за всяка една му трябваша не повече от две минути. Видя, че шофьорът се мъчи с острите леви завои и едва не одрасква паркираните автомобили по ъглите.

В това да бъдеш следен нямаше абсолютно нищо смешно, но Уил се развеселяваше всеки път, когато къщата на колела минаваше покрай него при противоположните си обиколки. С всяко разминаване успяваше да разгледа по-добре преследвачите си. Така и не успяха да събудят страх у него, но човек никога не знае какво може да очаква. Тези клоуни определено не бяха наблюдатели. Но пък имаше какви ли не други проблемни деца. Уил беше прибрал доста убийци на топло. Убийците имаха семейства. А отмъщението бе семейно дело.

Шофьорът бе по-възрастен тип с въздълга коса и брада с цвят на пепел. Месестото му лице и издутите рамене предполагаха, че е едър мъж. Онзи на мястото на стрелеца беше висок и тънък, също на години, с широко отворени очи, които крадешком се стрелкаха към Уил. Шофьорът упорито избягваше да го поглежда, сякаш наистина вярваше, че са успели да останат невидими.

На третата обиколка Уил забеляза две ченгета, патрулиращи по Двадесета улица. Грамърси Парк се намираше в квартал за подбрани хора и беше единственият частен парк в Манхатън. Обитателите на околните сгради имаха ключове за железните порти и полицията се

навърташе наоколо, като се оглеждаше за крадци и обирджии. Уил спря задъхан.

— Полицаи. Онази каравана ей там. Видях я да спира. Шофьорът тормозеше някакво малко момиче. Мисля, че се мъчеше да го вкара вътре.

Ченгетата го изслушаха с безизразни физиономии. Провлаченият му южняшки акцент определено правеше на пух и прах всичките му опити да звучи убедително. Доста често го гледаха по този странен начин в Ню Йорк.

— Сигурен ли сте?

— Бивш служител на ФБР съм.

Остана да гледа съвсем за кратко. Ченгетата излязоха в средата на улицата и спряха караваната. Уил предпочете да не се задържа. Естествено, гризеше го любопитство, но искаше да стигне до реката за обичайната си обиколка. Пък и имаше чувството, че ще се срещне отново с тези хубавци.

Реши, че когато се прибере, за всеки случай ще извади пистолета от гардероба и ще го смаже.

2

Уил бе благодарен, че има задачи и задължения, с които да си запълва времето. В ранния следобед отскочи до бакалницата, месарницата и магазина за вино, без нито веднъж да види голямата синя каравана. Бавно и методично нарязва зеленчуците, стри подправките и запържи месото, изпълвайки миниатюрния кухненски бокс и целия апартамент с аромата на чили по специалната рецепта на Пайпър. Това бе единственото ястие, което нямаше как да оплеска и да провали вечерта.

Филип беше заспал, когато Нанси се прибра. Уил ѝ направи знак да мълчи и я прегърна с младоженска прегръдка — от ония, при които ръцете се мотаят насам-натам.

— Кога си тръгна Леонора?

— Преди час. Беше заспал.

— Толкова много ми липсваше. — Нанси се опита да се отдръпне. — Искам да го видя!

— А мен?

— Той е нумерно уно. Ти си нумерно дос.

Последва я в спалнята и я загледа как се навежда над креватчето и събува обувките си. Беше го забелязал и преди, но в този момент наистина му направи силно впечатление — Нанси беше развила някакво спокойствие и зряла женска красота, която, честно казано, му дойде неочаквано. Редовно ѝ припомняше закачливо, че когато се срещнаха за пръв път във връзка със случая „Апокалипсис“, тя не беше точно от онези, които можеха да го накарат да пощръкле от похот. По онова време Нанси беше закръглена и се бореше със синдрома на новака — нова работа, силен стрес, лоши навици — и това бе станало причина да качи няколко килца. Уил си падаше по-скоро по момичета, които можеха да бъдат модели на бельо. Като футболна звезда на младини идеалът му за тяло бе тялото на мажоретка — и това му бе втълпено по същия начин, по който патицата втълпява патешкото

поведение на малките си. През целия си живот щом видеше страхотно тяло, Уил се мъчеше да тръгне след него.

Честно казано, никога не беше помислял за Нанси в романтична светлина, докато една свирепа диета не я бе превърнала в нещо като пясъчен часовник. Значи съм повърхностен, щеше да си признае той, ако някой беше повдигнал въпроса. Но в началото външният вид не беше единствената пречка за романтиката. Уил трябваше да я въведе и в цинизма. Отначало от поведението и нагласата ѝ на новоизлюпен новобранец му приляваше, сякаш беше получил стомашно разстройство. Но той се прояви като добър и търпелив учител и под неговото настойничество тя се научи да се съмнява в авторитети, да се отнася небрежно към бюрокраатчините и като цяло да плава близко до скалите.

Един ден, забатачен от нерешимостта на случая „Апокалипсис“, Уил осъзна, че тази жена прави всичко това не за друго, а заради него самия. Беше станала наистина хубавка. Уил започна да намира дребната ѝ фигурка за секси, харесваше начина, по който можеше да я прегърне с грамадните си ръце и да я направи почти да изчезне. Обичаше копринения допир на кестенявата ѝ коса, начина, по който се изчервяваше чак до гърдите, хихикането ѝ, докато се любеха. Нанси беше умна и дръзка. Енциклопедичните ѝ познания в областта на изкуството и културата бяха интригуващи дори за човек, чиято идея за култура бе филм за Спайдърмен. А на всичкото отгоре харесваше дори родителите ѝ.

Беше готов да хлътне.

После в съзнанието му влязоха Зона 51 и Библиотеката и решиха нещата. Това го накара да се замисли за начина си на живот и дали да не се установи на едно място.

Нанси се справяше с бременността като шампион, хранеше се здравословно и се упражняваше всеки ден, почти до раждането. След това бързо свали килограмите и отново влезе в бойна форма. Беше твърдо решена да запази физиката си и да заличи майчинството като проблем за кариерата. Знаеше, че Бюрото не можеше открито да я дискриминира като работеща майка, но искаше да е сигурна, че в никакъв случай няма да бъде третирана като човек второ качество, напразно мъчещ се да се оправи сред напмпаните с тестостерон енергични мъжкар.

Крайният резултат от целия този физически и емоционален поток бе съзряване на ума и тялото. Нанси се върна на работа по-силна и по-самоуверена, като изваяна от мрамор — твърда и хладна. И съобщаваше на приятелите си, че съпругът и детето ѝ се държат прилично и че всичко е наред.

За самата Нанси влюбването в Уил бе напълно предсказуемо. Славата му на печеното лошо момче беше примамлива като „Райд“ за комара — и също толкова смъртоносна. Но Нанси нямаше намерение да се остави да бъде изпарена. Беше твърде яка и загряваше бързо. Беше свикнала с разликата във възрастта — седемнадесет години, — но не и с разликата в манталитета. Можеше без проблем да понесе нахалството му, но твърдо отказваше да приеме Трошащата топка — прозвището, което му бе дала дъщеря му Лора в чест на годините съсипани бракове и отношения.

Нанси не знаеше — или не ѝ пукаше особено — дали сериозното залитане на Уил към чашката е причина или резултат, но така или иначе то беше отрова и той трябваше да обещае, че ще спре. Трябваше да обещае, че ще бъде верен. Трябваше да обещае, че ще я остави да развие кариерата си. Трябваше да обещае, че ще останат в Ню Йорк, поне докато не си уреди прехвърляне на място, което да попада и на двамата. Не бе нужно да обещава, че ще бъде добър баща; тя имаше чувството, че това няма да е проблем.

После прие със скръстени пръсти предложението му за женитба.

Докато Нанси подремваше с бебето, Уил приключи с приготвянето на вечерята и го отпразнува с чашка мерло, за да накваси гърлото си. Оризът димеше, масата бе подредена, а дъщеря му и зетят пристигнаха точно навреме.

Сияещата Лора тепърва започваше да се изявява. Приличаше на грациозен свободен дух, съвременен хипи в прозрачна рокля и високи до коленете ботуши. Всъщност, помисли си той, тя приличаше много на майка си преди едно поколение. Грег беше в града във връзка с някакъв материал за „Вашингтон Пост“. Имаше служебна хотелска стая и Лора бе тръгнала с него, за да си почине от работата по втория си роман. Първият — „Трошащата топка“ — се основаваше най-общо на развода на родителите ѝ и беше посрещнат с умерени до добри отзиви.

Книгата все още жилеше Уил и всеки път, когато погледнеше екземляра си, гордо изложен в края на лавицата, неизменно се сещаше за ролята си в решаването на случая „Апокалипсис“. В такива случаи поклащаше глава, погледът му се премрежваше и Нанси не знаеше накъде ли се е отплеснал умът му.

Уил усети мрачното настроение на Грег още преди той да прекрачи прага, и пхна чаша вино в лапата му.

— Горещ нос — каза му той веднага щом Лора и Нанси се вмъкнаха в спалнята да се порадват на бебето. — Щом аз мога да го направя, можеш и ти.

— Добре съм.

Ала не изглеждаше добре. Грег винаги бе изглеждал мършав и гладен със своите хлътнали бузи, ъгловат нос, остра брадичка — имаше от онези лица, които хвърляха сянка върху самите себе си. Косата му сякаш не знаеше какво е гребен. Уил все си мислеше, че зет му е карикатура на репортер битник, натъпкан с кофеин, вечно недоспал, вземащ се прекалено на сериозно. Въпреки това беше добро момче. Когато Лора забременя, той спази клишето и се ожени за нея, без никакви колебания и драми. Две сватби във фамилията Пайпър за една година. И две бебета.

Мъжете седнаха. Уил се поинтересува върху какво работи. Грег заговори монотонно за някакъв форум по климатичните промени и двамата бързо се отегчиха. Зетят се намираше в ранен застой в кариерата си. Все още не беше намерил голямата история, която щеше да промени полегатата му траектория и да го запрати направо в стратосферата. Уил много добре си даваше сметка за това, когато Грег най-сетне каза:

— Е, Уил, когато проверих за последно, по случая „Апокалипсис“ така и нищо не се появи.

— Аха. Абсолютно нищо.

— И така и си остана неразрешен.

— Да. Така и си остана.

— Убийствата просто спряха.

— Да. Спряха.

— Това не ти ли се струва необичайно?

Уил сви рамене.

— Вече повече от година съм във от играта.

— Така и не ми каза какво се случи. Защо те отстраниха от случая. Защо ти отнеха пълномощията. Как се уреди всичко.

— Прав си. Така и не ти казах. — Уил стана. — Ако не разбъркам онзи ориз, ще ни трябва длето.

И остави Грег в дневната да допива мрачно виното си.

По време на вечерята Лора беше неудържима. Хормоните ѝ бяха в чудна форма, кипнали от това, че държи Филип в ръце и си представя собственото си дете. Гълташе лъжица след лъжица чили и дърдореше между хапките.

— Как се справя татко с пенсионирането?

— Започна да линее — отбеляза Нанси.

— Хей, и аз съм тук. Защо не попиташ направо мен?

— Добре, тате, как се справяш с пенсионирането?

— Започнах да линея.

— Видя ли? — Нанси се разсмя. — Много добре го прави.

— На колко музеи и концерти може да издържи един мъж?

— Какъв тип мъж? — поинтересува се Нанси.

— От истинските, които искат да идат за риба.

Нанси изгуби търпение.

— Ами тогава иди във Флорида! Иди даловиш риба в залива за една седмица! Ще наемем детегледачката за повече часове.

— Ами ако те накарат да работиш извънредно?

— Натовариха ме с разследвания на кражби на самоличност, Уил. По цял ден прекарвам онлайн. Няма начин да ме накарат да работя извънредно, докато не ме върнат при по-интересните случаи.

Уил кисело смени темата.

— Искам да ходя за риба всеки път, когато ми скимне.

Нанси престана да се усмихва.

— Просто искаш да се преместим.

Лора скрита Грег под масата, за да го накара да се включи.

— Липсва ли ти, Уил? — попита той.

— Какво да ми липсва?

— Работата. ФБР.

— Как ли пък не. Липсва ми риболовът.

Грег прочисти гърлото си.

— Някога да си се замислял за писане на книга?

— За какво?

— За всичките ти серийни убийци. Без Убиеца на Апокалипсиса — побърза да добави Грег, след като Уил го прониза с поглед.

— Защо ми е да разравям отново тези лайна?

— Защото случаите са прочути, част от популярната история. На хората им е интересно.

— История! За мен са просто гадни лайна. Пък и не мога да пиша.

— Дай го на друг. Дъщеря ти пише. Аз също. Мисля, че ще се продаде.

Уил се ядоса. Ако беше пиян, щеше да избухне, но новият Уил само се намръщи и категорично поклати глава.

— Няма да е зле вие двамата да вървите по собствения си път. Не съм ви хранилка.

Нанси го плесна по ръката.

— Уил!

— Татко, Грег нямаше предвид това!

— Така ли?

Домофонът иззвъня. Уил стана и раздражено натисна бутона.

— Да?

Отговор не последва.

— Ало?

Домофонът отново иззвъня.

— Какво става, по дяволите?

Уил гневно слезе с асансьора до лобито и огледа празния вестибюл. Преди да излезе навън, видя визитна картичка, залепена с тиксо върху външната врата на нивото на очите.

Клуб 2027. Хенри Спенс, президент. И телефонен номер с код 702. Лас Вегас. Отдолу имаше бележка, написана с малки печатни букви:

Г-н Пайпър, моля,
свържете се незабавно с мен.
2027.

Числото го накара да поеме въздух през зъби.

Отвори входната врата. Навън бе студено и тъмно, малкото мъже и жени по тротоара се бяха сгушили, за да се предпазят от студа, и крачеха целенасочено по начина, по който вървяха хората в този квартал. Никой не се мотаеше, нямаше и каравана.

Мобилният му телефон бе в джоба му — държеше го там през деня заради редовните бебешки консултации с Нанси. Набра номера.

— Здравейте, господин Пайпър. — Гласът бе енергичен и жив, почти шеговит.

— С кого говоря? — остро попита Уил.

— С Хенри Спенс. От караваната. Благодаря, че така бързо отговаряте на съобщението ми.

— Какво искате?

— Да говоря с вас.

— За какво?

— За две хиляди двайсет и седма, както и по други въпроси.

— Не мисля, че идеята е добра. — Уил бързо крачеше към ъгъла, за да види дали няма да открие караваната.

— Мразя клишетата, господин Пайпър, но наистина е спешно, въпрос на живот и смърт.

— Чия смърт?

— Моята. Остават ми още десет дни. Моля ви, удовлетворете желанието на смъртника и приемоте да поговорим.

3

Уил изчака дъщеря му да си тръгне, чиниите да бъдат измити и съпругата и синът му да заспят, преди да се измъкне от апартамента, за да се срещне с човека от караваната.

Беше вдигнал ципа на пилотското си яке, бе пъхнал ръце в джобовете на джинсите си и крачеше напред-назад, като се питаше със закъснение, дали постъпва разумно, като играе по свирката на този Хенри Спенс. От прекалена предпазливост бе сложил кобура през рамото и отново си припомняше тежестта на стоманата до сърцето си. Тротоарът бе пуст и тъмен и въпреки случайно минаващите коли Уил се чувстваше сам и уязвим. Внезапната сирена на някаква линейка, движеща се към болницата „Белвю“, го стресна и той усети как дръжката на пистолета опъва хастара на якето, движейки се в такт с ускореното му дишане.

Тъкмо се канеше да зареже всичко, когато караваната пристигна и спря, а въздушните ѝ спирачки въздъхнаха. Вратата се отвори с хидравлично свистене и Уил зяпна нагоре към косматото лице зад волана.

— Добър вечер, господин Пайпър — поздрави го от високо шофьорът.

Отзад се раздвижиха някакви сенки.

— Това е просто Кениън. Безобиден е. Качвайте се.

Уил се качи, спря до седалката и се опита да запамети картината — навик от миналите години. Обичаше да оглежда местопрестъплението и да го възприеме цялото наведнъж, да го погълне подобно на някаква гигантска прахосмукачка.

Вътре имаше двама мъже — едрия шофьор и кльощавия, който се държеше за кухненския плот в средата на купето. Шофьорът, който изглеждаше към шейсетте, можеше спокойно да изпълни костюма на Дядо Коледа, без да са му нужни подплънки. Имаше буйна брада с цвета на катерича козина, която се изсипваше върху ризата му „Пендлетън“ и увисваше неподвижно между кафявите му тиранти.

Гъстата му коса бе сиво-бяла и достатъчно дълга, за да я връзва на опашка, но я беше оставил да се спуска до раменете. Кожата му бе на петна, устните — зачервени, а очите — уморени и замъглени. Но бръчките около тях намекваха за някогашна жизненост и весел характер.

Имаше също и приспособления. Светлозелени пластмасови тръбички се виеха около врата му и влизаха в ноздрите. Тръбичките се спускаха надолу и свършваха в кутия с цвят на слонова кост, която тихо бръмчеше в краката му. Човекът беше на кислород.

Другият, Кениън, също бе около шейсетте. Представляваше предимно кожа и кости, напъхани в закопчан догоре спортен пуловер. Беше висок, с неловки движения, консервативно държане, прилежно подстригана и сресана на път коса, напрегната челюст и непреклонния поглед на военен, мисионер или ревностен вярващ в... нещо.

Отвътре караваната бе същински пир за очите, разкош на коледа с черни мраморни плочки, полирани кленови шкафчета, черна и бяла тапицерия, плоскоекранни монитори, шикозно ненатрапчиво осветление. В задната част се намираше спалнята с все още разхвърляното легло. В умивалника се виждаха неизмити чинии, долавяше се миризмата на лук и наденички. Мястото изглеждаше дълго използвано, като при продължаващо и в момента пътешествие. На масата в дневната имаше карти, книги и списания, по пода се търкаляха обувки, пантофи и навити на топка чорапи, върху столовете се кипреха бейзболни каскети.

За момента Уил реши, че не се намира в опасност. Можеше спокойно да продължи играта известно време, за да види накъде ще тръгнат нещата.

Чу се клаксон. После друг.

— Сядайте — каза Спенс. Гласът му бе мек и настойчив. — Нюйоркчани не са от най-търпеливите.

Уил се подчини и седна, а Спенс затвори вратата и потегли. За да не изгуби равновесие, високият мъж се нагъна и се намести на дивана.

— Къде отиваме? — попита Уил.

— Смятам да пообиколя наоколо. Не можете да си представите колко е трудно да паркираш това чудовище в Ню Йорк.

— Беше голямо предизвикателство — обади се мършавият. — Името ми е Алф Кениън. Изключително много се радваме да се

срещнем с вас, сър, въпреки че сутринта едва не ни уредихте прибирането на топло.

Макар да не се чувстваше застрашен, Уил не се чувстваше и особено удобно.

— За какво става дума? — остро попита той.

Спенс намали и спря на червен светофар.

— Споделяме общ интерес към Зона 51, господин Пайпър. За това става дума.

— Не мога да кажа, че съм стъпвал някога там — с равен глас рече Уил.

— Е, няма много за гледане, поне на повърхността — каза Спенс. — Виж, под земята е друга история.

Уил обаче нямаше намерение да захапва въдицата.

— Така ли? — Светофарът светна зелено и Спенс потегли. — Колко харчи това нещо?

— Това ли ви интересува, господин Пайпър? Колко харчи?

Уил завъртя глава така, че да държи и двамата под око.

— Вижте, момчета, нямам представа какво знаете за мен или си мислите, че знаете. За протокола нека само да кажа, че си нямам абсолютно никаква представа от Зона 51. Предполагам, че сте късметлии, ако изминавате по осем километра за галон бензин, така че мога да ви спестя малко пари, като сляза още тук и се върна пеша до дома си.

Кениън не закъсня с отговора.

— Сигурни сме, че сте подписали декларация за пазене на тайна. Ние също сме подписвали. И сме точно толкова уязвими, колкото и вие. Ние също имаме семейства. Знаем на какво са способни те. Това ни поставя в едно и също положение.

— Всеки държи в ръцете си другия — добави Спенс. — Не ми остава много време. Моля ви, помогнете ни.

Движението по Бродуей не беше натоварено. На Уил му харесваше да се вози на високо и да оглежда града като от трон. Представи си как завладява караваната, изхвърля тези двамата навън, обръща да вземе Нанси и сина си и продължава на юг, докато искрящите изумрудени води на Мексиканския залив не изпълнят огромното предно стъкло.

— И как мислите, че ще мога да ви бъда от полза?

— Искаме да разберем значението на две хиляди двадесет и седма — отвърна Спенс. — Да разберем защо девети февруари е толкова специална дата. Да научим какво ще се случи тогава. Смятаме, че вие също искате да знаете тези неща.

— Със сигурност искате! — разпалено се включи Кениън.

Естествено, че искаше. Мислеше си за това всеки път, когато гледаше спящия си син в креватчето. Всеки път, когато се любеше с жена си. Хоризонтът. Не беше чак толкова далеч, нали така? След по-малко от седемнайсет години. Само да мигнеш — и ще дойде. Той също щеше бъде там. Беше ОХ, „отвъд хоризонта“.

— На визитката ви пишеше „Клуб 2027“. Как се става член?

— Вие вече сте такъв.

— Странно, не си спомням да съм получавал членската си карта по пощата.

— Всеки, който знае за Библиотеката, е член. Де факто.

Уил стисна зъби толкова силно, че челюстта го заболя.

— Добре. Достатъчно. Защо не ми кажете кои сте вие?

4

През следващия час Уил изгуби представа за маршрута. Смътно осъзнаваше, че се движат през Таймс Скуеър, Кълъмбъс Съркъл, минават покрай тъмната грамада на Природонаучния музей, обикалят на няколко пъти през Сентрал Парк, а белите гуми на караваната разпиляват чупливите есенни листа из нощния въздух. Слушаше толкова съсредоточено, че градът около него почти изчезна.

В „Принстън“ Хенри Спенс бил чудо на чудесата, тийнейджър с напреднал случай на преждевременно развитие. Било началото на шейсетте, Студената война била в разгара си и за разлика от повечето му връстници, които насочвали интелектуалната си мощ към естествените науки, Хенри се посветил изцяло на чуждите езици и политиката. Овладейл китайски и японски и имал добри познания по руски. Втората му специалност били международни отношения и предвид консервативните му филаделфийски корени, съвестността и високата нравственост на практика носел светец знак „наемете ме“ на гърба си, с който примамвал местния човек на ЦРУ. Професорът по съветски изследвания потривал доволно ръце всеки път, когато виждал късо подстригания младеж да пуши в Бръшлянения клуб, забол бледото си лице в поредната книга.

До ден днешен Спенс си оставал най-младият новобранец в историята на ЦРУ и някои стари служители все още говорели за гениалното хлапе, перчецо се в Лангли с гигантското си его и огромните си аналитични способности. Вероятно било неизбежно към него да се обърне незабележим мъж в костюм и да му пъкне в ръката странна визитка с емблемата на военноморските сили. Естествено, Спенс поискал да разбере какво иска от него флотът и онова, което му било казано, променило живота му в сегашната посока.

Уил си спомни собственото си объркване в деня, когато Марк Шакълтън му бе споменал, че Зона 51 е флотско начинание. Военните

имат своите традиции, някои от които упорито тъпи, и тази беше една от тях.

Както беше научил Уил, през 1947 г. президентът Труман натоварил един от най-доверените си помощници, Джеймс Форестал, с построяването на нова свръхсекретна военна база при Грум Лейк, Невада, в затънтен пустинен район на границата с равнините Юка. Поради картографското си означение „Тестов полигон 51, Невада“, започнали да наричат базата за по-кратко Зона 51.

Англичаните открили нещо необикновено тревожно по време на археологически разкопки на остров Уайт, на територията на стария манастир Вектис. Открехнали мъничко своята кутия на Пандора и моментално я затворили, когато осъзнали на какво са попаднали. Премиерът Клемънт Атли се обърнал към Чърчил да поеме ролята на посредник и да убеди президента Труман находката да премине в американски ръце, за да не попречи на следвоенното възстановяване на Великобритания.

Така се появил проектът „Вектис“.

Когато бил натоварен с поръчението, Форестал изпълнявал длъжността секретар на ВМС и проектът се лепнал за флота като паста, превръщайки Зона 51 в най-сухата, най-отдалечената от вода военноморска база на планетата. На работната група на проекта „Вектис“, ръководена лично от Труман, ѝ хрумнала оригиналната идея да забулят Зона 51 в тайна и дезинформация — измама, която действаше и до днес, шейсет години по-късно. Те се възползвали от манията около съобщенията за наблюдавани НЛО, организирали и изиграли една малка драма в Розуел, Ню Мексико, след което пуснали слуха, че чисто новата база в Невада вероятно има нещо общо с космически кораби и други такива. Зона 51 се заела с истинската си мисия, а лековерната публика така и не разбрала каква всъщност е тя.

Във всяка администрация секретарят на ВМС бил на практика стражарят на Пентагона по всички въпроси, свързани с базата, и един от шепата държавни служители, които били наясно какво всъщност означава цялата тази потайност около нея. Привличането на Хенри Спенс от лагера на противника — ЦРУ — било смятано за сериозен удар и малко след приемането на предложението Спенс бил представен в кабинета на секретаря, за да бъде посрещнат с добре дошъл.

Истината за новото назначение била толкова поразителна, че той почти нямал спомени как точно е минала срещата.

Уил слушаше съсредоточено, докато Спенс описваше първия си ден в пустинята Невада, дълбоко под земята в сградата „Труман“ — основния комплекс на Зона 51. Като новобранец, той бил тържествено заведен от началника си в трезора в присъствието на свирепо изглеждащи въоръжени стражи, известни като наблюдателите, и въведен в огромното, тихо, студено помещение, нещо като високотехнологична катедрала, където за първи път видял с очите си всичките 700 000 стари книги.

Най-необикновената и странна библиотека на света.

— Господин Спенс, това са вашите данни — казал му началникът с театрален жест, обгръщащ всички рафтове. — Малцина са получавали тази привилегия. Очакваме големи постижения от вас.

И Спенс започнал новия си живот.

Зона 51 намерила не само талант — организацията попаднала на същински фанатик. През следващите тридесет години всеки ден, когато се спускал в земните недра, Спенс блаженствал от привилегията, описана от шефа му, и от опияняващата възможност да бъде част от най-префинената тайна институция на света. Лингвистичните и аналитичните му умения му послужили добре и само след няколко кратки години той станал завеждащ китайската секция. По-късно щял да стане директор на азиатските въпроси и щял да завърши кариерата си като най-големия аналитик в историята на лабораторията.

През седемдесетте предложил комплексен подход за събиране на свързани с отделни хора данни, използвайки наличните, макар и примитивни, китайски бази данни и рудиментарните данни от преброяванията в съчетание с огромната разузнавателна мрежа, която разработил в сътрудничество с ЦРУ. Маоистките чистки и масовите преселвания често го принуждавали да прибегва до статистически модели, но един от най-големите му успехи бил през 1974 г., когато предсказал катастрофата от 28 юли 1976 г. в миньорския град Таншан, Североизточен Китай, убила 255 000 души. След земетресението президентът Форд бил в позиция незабавно да предложи

предварително подготвената помощ на премиера Хуа Гуофен, с което затвърдил подобряването в отношенията между Съединените щати и Китай от епохата след Никсън.

Това било опияняващо време за Спенс. С мрачна гордост той описа вълнението, което изпитал, когато до Невада достигнали първите съобщения за унищожителното земетресение. А когато забеляза странното изражение на Уил, добави:

— Искам да кажа, не се чувствах така, сякаш съм *причинил* проклетото нещо. Просто го *предсказах*.

Отначало Спенс бил наперен, хващаш окото младок, който се наслаждавал на ергенския си живот в бурно развиващия се Вегас. Но в крайна сметка, бидейки типичен бял, англосаксонски протестант със синя кръв, той не се вписвал много добре в алчния град на новобогаташите и неизбежно започнал да гравитира около хора от своя сой. В своя клуб се запознал с Марта, дъщеря на богат предприемач. Оженили се и си родили деца, които вече са големи и утвърдени. Станал и дядо, но за жалост Марта починала от рак на гърдата преди раждането на първия им внук.

— Така и не погледнах датата ѝ — твърдеше Спенс. — Може би щеше да ѝ се размине, но така и не го направих.

Напуснал лабораторията, когато навършил възрастта за задължително пенсиониране, малко след 11 септември. Вероятно щял да остане още, ако му бяха позволили; тя била целият му живот. Изпитвал неутолим интерес към работата в Зона 51 и обичал да се намесва в горещи теми, дори да били извън азиатската проблематика. През лятото на 2001 г., когато пенсионирането приближавало, всеки ден обядвал с хора от американския отдел и с тях развивали теории и предвиждания за събитията, които скоро щели да убият 3000 души в Световния търговски център.

Когато се пенсионира, Спенс бил физиологично стар, но изключително богат благодарение на фамилното състояние на жена му. Смъртта ѝ му се отразила тежко и дългогодишният му навик да пуши по две кутии на ден му докарал влошаваща се астматична емфизема. Стероидите и слабостта му към калорична храна спомогнали за натрупването на килограмите. Спенс призна, че двете му страсти след пенсионирането били внуците и Клуб 2027. Тази каравана, получила

прякора дядомобил, била билетът му за мобилността и голямото му семейство.

Спенс завърши и Алф Кениън веднага започна да разказва собствената си история, без да даде възможност на Уил да отвори уста. Уил изпита чувството, че го изиграват. Тези двамата разтваряха кимоната си, за да го размекнат и да го подготвят за нещо. Това не му харесваше, но бе достатъчно любопитен, за да се хване на въдицата им.

Кениън бил син на презвитериански пастори от Мичиган. Израснал в Гватемала, но бил пратен обратно в Щатите, за да учи в колеж. В „Бъркли“ се запалил покрай протестите срещу войната във Виетнам и смесил латиноамериканските изследвания с все по-нарастващ радикализъм. След завършването си заминал за Никарагуа, за да помага на селяните в борбата им за оземляване срещу правителството на Сомоса.

В началото на седемдесетте сандинистите започнали да печелят влияние в провинцията и да мобилизират антиправителствената опозиция. Кениън бил техен силен симпатизант. Работата му в централните възвишения обаче привлякло нежеланото внимание на проправителствените военни и един ден бил изненадан в селото с посещението на красив като херувим млад американец на име Тони, който бил горе-долу на неговата възраст. Неясно откъде Тони знаел ужасно много неща за него и го посъветвал най-приятелски да не се изявява прекалено много. Кениън по принцип бил наивник, но достатъчно схватлив, за да се сети, че Тони е човек на Управлението.

Двамата младежи били като тебешир и сирене, пълни противоположности в политически и културни възгледи, и Алф гневно го отпратил. Призна пред Уил, че когато Тони се върнал седмица по-късно, Кениън се зарадвал да го види отново.

— Честно казано, не мисля, че някой от двама ни имаше представата, че е гей! — изтърси той.

Уил схвана, че историята с Тони има по-голямо значение от това да разкрие сексуалните предпочитания на разказвача, така че го остави да продължи по своя бавен и прецизен начин.

Въпреки политическите им различия Тони и Кениън станали приятели — двама самотни американци, всеки на своята противоположна мисия във враждебната джунгла, единият католик, другият протестант, и двамата отдадени на вярата си. Кениън започнал да разбира, че някой друг служител на ЦРУ най-вероятно щял да го хвърли на вълците, но Тони показвал искрена загриженост за безопасността му и дори го предупреждавал за чистките на военните.

Наближавала Коледа на 1972 г. и Кениън кроял планове да прекара една седмица в Манагуа. Тони го навестил и започнал да го умолява („Да, умоляваше ме!“) да не отива в столицата. Кениън отказал да го послуша, докато Тони не споделил с него нещо, което щяло да промени живота му.

„На двацет и трети декември в Манагуа ще има катастрофа — казал той. — Хиляди ще умрат. Моля те, не отивай.“

— Знаете ли какво се случи на тази дата, господин Пайпър?

Уил поклати глава.

— Голямото никарагуанско земетресение. Загинаха над десет хиляди души, три четвърти от сградите бяха разрушени. Тони не ми каза откъде е знаел, но успя да ме стресне и аз не заминах. След това, когато се сблизихме повече, така да се каже, той сподели, че нямал представа откъде правителството ни е знаело какво предстои, но предвиждането е съществувало в системата и той си дал сметка, че то е същинско съкровище. Едва ли има нужда да казвам, че бях силно заинтригуван.

Накрая Тони бил пратен на друга мисия, а Кениън напуснал Никарагуа, когато гражданската война в страната избухнала с пълна сила. Върнал се в Щатите, за да защити докторат в Мичиган. Тони явно бил вкарал името му в системата и набиращите персонал за Зона 51 попаднали на него, тъй като търсели специалист по Латинска Америка. Един прекрасен ден на прага на апартамента му в Ан Арбър се появил човек от ВМС, който го стреснал с въпроса дали желае да научи откъде правителството е знаело за земетресението в Манагуа.

Естествено, че желаел. Стръвта била налапана.

Кениън постъпил в Зона 51 няколко години след Спенс и работил в латиноамериканската секция. Като интелектуални типове, обичащи да разговарят за политика, двамата със Спенс се сблизили и бързо се сприятелили при всекидневните полети между Лас Вегас и Грум Лейк.

С годините родът на Спенс направо осиновил самотния мъж и го канели на всички празници и семейни събития. След смъртта на Марта Кениън бил опората на Спенс.

Пенсионирали се в един и същи ден през 2001 г. След последния им полет двамата се прегърнали просълзени на военния и правителствен терминал на летище „Маккарън“. Спенс останал в извънградското си имение край Лас Вегас, а Кениън се преместил във Финикс, за да бъде по-близо до единственото си семейство — сестра си. Останали близки приятели, свързани с общите преживявания и Клуб 2027.

Кениън завърши разказа си. Уил очакваше Спенс отново да вземе думата, но той продължи да мълчи.

— Мога ли да ви попитам дали сте вярващ, господин Пайпър? — попита накрая Кениън.

— Сигурно можете, но не мисля, че ви влиза в работата.

Човекът като че ли се засегна. Уил осъзна, че двамата бяха споделили личния си живот с надеждата да го накарат да се открие за тях.

— Не, не съм особено религиозен.

Кениън се наведе напред.

— Нито пък Хенри. Намирам за изумително, че човек, който знае за Библиотеката, може да не вярва.

— Всекиму своето — обади се Спенс. — Хиляди пъти сме говорили по този въпрос. Алф е в лагера на онези, според които Библиотеката доказва съществуването на Бог.

— Няма друго обяснение.

— Не ми се повтаря всичко това точно сега — уморено рече Спенс.

— Винаги ме е радвало, че съм роден в свършената религия — изтъкна Кениън. — Като презвитерианец, за мен бе напълно присъщо да включа Библиотеката в духовния си живот.

— Той продължава да пресъздава протестантската Реформация — пошегува се Спенс.

Уил се сети накъде вървят нещата. Самият той си беше мислил хиляди пъти по тези въпроси през последната година.

— Предопределеност — изрече гласно.

— Именно! — възкликна Кениън. — Бях калвинист преди да имам твърди основания да бъда такъв. Така че нека да кажем, че Библиотеката ме превърна във върховен калвинист. Абсолютен доктринер.

— И абсолютен догматик — добави приятелят му.

— След пенсионирането си бях ръкоположен за пастор. Освен това пиша биография на Жан Калвин и се опитвам да разбера откъде е получил прозрението да изгради така правилно теологията си. Честно казано, ако не беше приближаващият край на Хенри, щях да бъда щастлив като мида. Всичко ми се вижда смислено, а така е приятно да се живее.

— Разкажете ми за Клуб 2027 — подкани Уил.

Спенс се поколеба с волана, когато светна зелено.

Трябваше да решава дали отново да завие през парка.

— Сигурен съм, знаете, че последната книга в Библиотеката свършва с датата девети февруари две хиляди дваайсет и седма. Всеки човек без записана дата на смъртта е ОХ, или отвъд хоризонта. Всички, които са работили някога в библиотеката, непрекъснато са се питали защо свършват книгите и кой изобщо е техният автор. Дали делото на онези мъдреци, монаси, гадатели или извънземни — да, Алф, моето обяснение по нищо не отстъпва на твоето — е било прекъснато от външни фактори, като война, епидемия или природен катаклизъм? Или има някакво по-зловещо обяснение, което може би жителите на Земята трябва да знаят? Доколкото ни е известно, никога не са били правени официални опити да се разбере значението на „хоризонта“, както го наричат. Пентагонът винаги е бил зает най-вече с изравяне на данни и получаване на разузнавателна информация. В недалечното бъдеще има много лоши събития, огромни катастрофи, които обсебват вниманието на нашите хора. Честно казано, в Латинска Америка назрява нещо голямо. Може би с приближаването на две хиляди дваайсет и седма на онези гении във Вашингтон ще им хрумне, че наистина трябва да знаем какво ще се случи на десети февруари. Но да ви призная, господин Пайпър, любопитството на човек към „хоризонта“ не изчезва с пенсионирането. Клуб 2027 бил създаден през петдесетте от бивши служители в Зоната отчасти като социален клуб, отчасти като аматорска детективска група. Всичко е строго поверително, тъй като

нарушава декларациите за запазване на конфиденциалност и тъй нататък, но човешката природа не може да се смаже. Ние сме ужасно любопитни и единствените, с които можем да разговаряме, са наши бивши колеги. Освен това имаме възможност да се събирате и да се насладим на по-сериозни напитки.

Дългата реч изтощи болния мъж. Уил видя, че Спенс силно се е задъхал.

— И какъв е отговорът? — попита той.

— Отговорът е... — Спенс направи пауза за по-голяма драматичност, — че не знаем! — Изсмя се гръмко. — Точно затова обикаляме из Манхатън и се опитваме да ви ухажваме.

— Не мисля, че мога да ви помогна.

— Ние пък мислим, че можете — настоя Кениън.

— Вижте — добави Спенс, — знаем всичко за случая „Апокалипсис“ и Марк Шакълтън. Познавахме го — е, не чак толкова добре, но ако някой смяташе да наруши правилата, той щеше да бъде човек като Шакълтън, първокласен загубеняк, ако питате мен. Имали ли сте някаква връзка с него преди това?

— Беше ми съквартирант в колежа. За една година. А какъв е източникът ви на информация за мен?

— Клубът. Общуваме като ненормални. Знаем, че Шакълтън е измъкнал американската база данни със записите чак до „хоризонта“. Знаем, че е нагласил димна завеса, измисляйки серийните убийства в Ню Йорк.

Кениън тъжно поклати глава и се намеси:

— Още не мога да повярвам що за жесток човек трябва да си, за да пращаш на хората картички с датата на смъртта им!

— Знаем, че истинската му цел е била проста, да направи пари от схемата със застраховките — продължи Спенс. — Знаем, че сте го разкрили. Знаем, че е бил сериозно ранен от наблюдателите. Знаем, че са ви позволили да се пенсионира от ФБР и да живеете спокойно. Ето защо, господин Пайпър, имаме сериозните основания да подозираме, дори почти да сме сигурни, че притежавате уникално преимущество пред властите.

— И какво по-точно е то?

— Вие трябва да притежавате копие на базата данни.

За миг Уил се върна отново в Лос Анжелис, бягаше от наблюдателите и забързано копираше базата данни от лаптопа на Шакълтън върху флаш паметта на задната седалка на таксито. Шакълтън гниеше като зеленчук в някакво забравено от Бога болнично отделение.

— Няма нито да потвърдя, нито да отрека.

— Това не е всичко — рече Кениън. — Хайде, Хенри, разкажи му.

— В средата на деветдесетте се сприятелих с един от наблюдателите, човек на име Дейн Бентли. Станахме дотолкова близки, че той ми направи върховната услуга в Зона 51. Бях ужасно любопитен. Единствените хора с достъп до информацията, която исках да науча, бяха натоварени със задачата да направят всичко възможно никой да няма достъп до нея! Наблюдателите, както знаете, са мрачна група, но у онзи тип Дейн имаше достатъчно човечност, за да наруши правилата заради приятел. Погледна датата на смъртта ми. Двайсет и първи октомври две и десета. По онова време ми изглеждаше много, много далеч. Сякаш щеше да пълзи безкрайно дълго време.

— Съжалявам.

— Благодаря. Оценявам го. — Спенс изчака следващия червен светофар, преди да попита: — Погледнахте ли своя запис?

Уил не виждаше причина да продължава да се прави на ударен.

— Погледнах. Обстоятелствата бяха такива, че се налагаше. Отвъд хоризонта съм.

— Това е добре — рече Кениън. — Голямо облекчение е да го научим, нали, Хенри?

— Точно така.

— Никога не съм искал да зная своята дата — продължи Кениън. — Предпочитам да оставя всичко в Божиите ръце.

— Ето как стоят нещата — разгорещи се Спенс и тупна с длани волана. — Разполагам с десет дни да науча истината. Не мога да отложам неизбежното, но искам да зная, преди да умра, по дяволите!

— Не виждам как мога да ви помогна. Наистина не виждам.

— Покажи му, Алф — нареди Спенс. — Покажи му какво открихме преди седмица.

Кениън отвори една папка, извади няколко страници — разпечатка от уебсайт — и ги подаде на Уил. Оказа се онлайн каталог

на някаква лондонска антикварна книжарница „Пиърс & Уайт“, в който се обявяваше търг на 15 октомври 2010 г. — вдругиден. Имаше множество цветни фотографии на артикул 113 — дебела стара книга, върху чието гръбче бе гравирана годината 1527. Уил разгледа снимките и премина на подробното описание след тях. Прегледа набързо текста, но най-общо в него се казваше, че макар томът да е уникален, търговската къща не знае какво представлява той. Имаше и предполагаема цена — между две и три хиляди лири.

— Онова ли е, за което си мисля? — попита Уил.

Спенс кимна.

— В гилдията е добре известно, че един от томовете на библиотеката липсва. Книга за хиляда петстотин двацет и седма година. Остават ми по-малко от две седмици живот, а аз откривам, че проклетницата се появява на търг! Трябва да се сдобия с нея! Проклетото нещо се е запиляло някъде в продължение на цели шест века! Единствената липсваща книга от стотици хиляди. Защо е била отделена от останалите? Къде е била? Някой знаел ли е какво представлява? Господи, тя може да ни каже повече от всяка друга книга, пазена в хранилището в Грум Лейк. Не искам да избързвам, но според всичко, което ни е известно, този том може да се окаже ключът за разбирането какво, по дяволите, означава две хиляди двацет и седма! Имам предчувствие, господин Пайпър, много силно предчувствие. И, по дяволите, трябва да разбере, преди да умра!

— Какво общо има това с мен?

— Искаме утре да заминете за Англия и да купите книгата вместо нас. аз съм твърде болен, за да летя, а Алф, упоритият му кучи син, отказва да ме остави сам. Запазил съм ви билет първа класа, с обратен полет в петък вечерта. Наел съм ви и хубав апартамент в „Кларидж“.

Уил го изгледа мрачно и понечи да откаже, но Спенс не му позволи да отвори уста.

— Преди да отговорите, искам да знаете, че ми трябва и нещо друго, което е още по-важно за мен. Искам да видя базата данни. Зная датата на собствената си смърт, но така и не потърсих сведения за хората, които имат значение за мен. Доколкото знам, онзи шибаняк Малкълм Фрейзър, дано Богът на Алф да го тръшне утре, е по петите ни. Възможно е не прогнилите ми дробове да ми видят сметката след

десет дни. Може да го направят мутрите на Фрейзър. Отказвам да напусна тази тленна обвивка, без да знам дали децата и внуците ми са отвъд хоризонта. Искам да знам дали са в безопасност. Отчаяно искам да знам! Ако направите тези неща за мен, господин Пайпър, ако вземете книгата и ми дадете базата данни, ще ви направя богат.

Уил клатеше глава преди още онзи да е завършил.

— Утре няма да замина за Англия — с равен глас рече той. — Не мога да оставя ей така жена си и сина си. И няма да докосна базата данни. Тя е моята застрахователна полица. Нямам намерение да рискувам сигурността на семейството си, за да задоволя вашето любопитство. Съжалявам, но това няма да се случи, макар че обещанието за богатство звучи доста добре.

— Вземете и жена си. Сина също. Ще платя за всичко.

— Тя не може да напусне работа просто така. Забравете. — Представи си как би реагирала Нанси и картината изобщо не му хареса. — Завийте вдясно по Пето авеню и ме откарайте у дома.

Спенс се разпеняви и започна да вика и да пръска слюнки. Трябваше да му съдейства! Часовникът тиктака! Не може ли да разбере колко е отчаян!

Човекът започна да кашля свирепо и така да хрипти, че Уил се уплаши да не би да изгуби управление и да се блъсне в паркираните коли.

— Хенри, успокой се! — замоли го Кениън. — Стига си говорил. Нека аз се оправя.

Спенс вече така или иначе не можеше да говори. Кимна с прошарената си глава и даде знак на Кениън да продължи.

— Добре, господин Пайпър. Не можем да ви принудим да направите нещо против волята ви. Помислих си, че може и да не сте склонен да се забъркате във всичко това. Ще наддаваме за книгата по телефона. Поне ни позволете куриерът да я достави в апартамента ви в петък вечерта, откъдето ние ще я поемем. А дотогава бъдете така любезен да обмислите другата част от щедрото предложение на Хенри. Не му е нужна цялата база данни, а само датите на по-малко от дузина души. Моля ви, помислете си хубаво.

Уил кимна и запази мълчание през останалата част от пътя, като се съсредоточи върху хриповете на Спенс и съскането на кислорода през тръбичките на носа му.

В същия този момент Малкълм Фрейзър се събуди със стряскане и се намръщи — чувстваше се необичайно дезориентиран. Виновници бяха пуснатият в салона филм и възрастната жена на средната седалка, която го тупаше по гранитното рамо и искаше да ѝ направи място, за да отиде до тоалетната. Седалките в туристическия салон на американските самолети не бяха пригодени за неговото едро мускулесто тяло и десният му крак беше изтръпнал. Фрейзър стана, за да се разтъпче и да разкара игличките в него, и наруга шефовете си, че не са се изръсили малко отгоре за бизнес класа.

Нищо в това назначение не му харесваше. Да изпратят шефа на охраната на Зона 51 да купува книга на търг изглеждаше нелепо. Дори тази книга. Не можеха ли да натоварят със задачата някой лабораторен плъх? Самият той с радост би пуснал някой от наблюдателите си да го дундурка. Но не. От Пентагона искаха него. За съжаление, той знаеше защо.

Събитието „Каракас“ — минус тридесет дни и намалява.

Наближаваше едно от онези съществени предсказания на Зона 51, но този път беше различно. Не бяха в обичайната си пасивна, защитна готовност. Смятаха да се възползват от данните, да бъдат настъпателни. Пентагонът се беше задвижил. Генералният щаб заседаваше непрекъснато. Вицепрезидентът лично командваше специалната група. Правителството натискаше с цялата си тежест. Това бе възможно най-лошото време на бял свят да се появи единствената липсваща книга. Секретността винаги е била основен приоритет в Грум Лейк, но никой не искаше да се говори за възможен пробив в сигурността един месец преди операция „Помагаща ръка“.

„Помагаща ръка“!

Кой малоумен идиот от Пентагона е измислил това име?

Ако липсващата книга се окажеше в ръцете на някоя учена тиква, кой знае какви въпроси ще започнат да се задават и какви факти ще излязат на бял свят?

Така че Фрейзър разбираше защо именно той бе натоварен с тази задача. Това обаче не означаваше, че трябва да я харесва.

Пилотът обяви, че приближават крайбрежието на Ирландия и след два часа ще кацнат на „Хийтроу“. В краката му лежеше празно

кожено куфарче, специално изработено за целта с необходимите размери и уплътнения. Фрейзър вече броеше часовете до завръщането си в Невада, а безценната книга за 1527 г. ще тежи на рамото му, удобно настанена в държавната чанта.

5

Тръжното помещение в „Пиърс & Уайт“ се намираше до главната зала на партера на масивната постройка от времето на крал Джордж. Участниците се записваха на рецепцията и влизаха в изискана стара зала със светлобежов паркет и висок гипсов таван. Едната стена беше изцяло заета от шкаф за книги, който бе толкова висок, че за достигането на горните рафтове трябваше да се използва стълба. Помещението гледаше към Хай Стрийт и тъй като завесите бяха дръпнати, жълтите снопове слънчева светлина се пресичаха с грижливо подредените редици дървени столове, създавайки шахматни шарки по пода. Имаше място за седемдесет или осемдесет души и в тази чудесна и ярка петъчна сутрин залата се пълнеше бързо.

Малкълм Фрейзър беше пристигнал рано, изгарящ от нетърпение да приключи със задачата. След като се регистрира при опереното момиче, което жизнерадостно игнорира навъсената му физиономия, той влезе в празното помещение и седна на първия ред, точно пред катедрата на водещия, и разсеяно завъртя между месестите си пръсти късата показалка. Участниците в търга започнаха да се събират и ставаше все по-очевидно, че Фрейзър не е типичният купувач на антикварни книги. Другите участници нямаха вид на хора, способни да вдигнат сто и осемдесет килограма от лежанка, да преплуват сто метра под вода или да убият човек с голи ръце. Фрейзър обаче бе определено по-нервен от късогледите си, слаботелесни съседи, тъй като никога не беше присъствал на търг и имаше само смътна представа за протокола.

Провери каталога и откри артикул 113 навътре в брошурата. Опасяваше се, че ако предметите се предлагат по ред на номерата, му предстои дълго и мъчително киснене тук. Стойката му беше изправена и вдървена, краката му бяха като заковани до чантата — едра канара с лице, по което имаше повече ъгли, отколкото извивки. Столът зад него остана празен, защото препречваше изгледа към подиума.

Беше научил за търга от имейл от Пентагона, изпратен на криптирания му смартфон. Точно тогава буташе количка в един

супермаркет в предградията на Лас Вегас и чинно следваше жена си през отделението за млечни продукти. Тонът беше за съобщения с висок приоритет — настоятелен звън, от който устата му пресъхна, сякаш бе кучето на Павлов. Нищо хубаво не следваше точно след този сигнал.

Някакъв отдавна забравен филтър на контраразузнаването, който сканираше всички електронни медии за ключовите думи „1527“ и „книга“, се бе активирал и някакъв незначителен аналитик от агенцията бе препратил откритието нагоре по веригата, зачуден, но нямащ идея защо някой от военното разузнаване ще се интересува от уебсайт, обявяващ предстоящ търг на стари книги.

Но за посветените в Зона 51 това бе същинска бомба. Единственият липсващ том — иглата в копа сено — беше намерен. Къде е била книгата през всички тези години? През чиито ръце е минала? Някой знаел ли е какво представлява тя? Можел ли е да се досети? Има ли нещо специално точно в този том, което би могло да компрометира мисията на лабораторията? Проведоха се срещи. Съставиха се планове. Писаха се доклади. Отделени бяха средства. Операция „Помагаща ръка“ приближаваше и Пентагонът избра не друг, а самия Фрейзър.

Помещението почти се беше напълнило, когато пристигнаха водещите търга и заеха местата си. Безупречно нагласеният Тоби Парфит застана зад катедрата и започна да наглася микрофона и инструментите си. От лявата му страна на застланата с покривка маса седнаха Мартин Стайн и други двама старши служители на книжния отдел. Всеки от тях имаше телефонна връзка с външни участници и слушалки на ушите, и спокойно зачакаха началото на заседанието.

Младшият помощник на Тоби, Питър Нийв, застана отдясно на шефа си като неспокойно момче за всичко, готово да изпълни всяко нареждане. Нийв се постара да е по-близо до Тоби от другия младок Адам Котъл, който постъпи в отдела едва преди две седмици. Котъл бе блондин с празен поглед, под трийсетте, с къса коса и пръсти като наденички; на външен вид приличаше по-скоро на чирак в касапница, отколкото на търговец на книги. Явно баща му се познаваше с управителя и на Тоби му бе казано да го вземе, макар да не се нуждаеше от допълнителна помощ, пък и Котъл нямаше нито университетска диплома, нито какъвто и да било опит в областта.

Нийв бе безжалостен към новобранеца. Най-сетне бе попаднал на някой по-ниско от него и започна да прехвърля най-досадните си и унижителни задължения на безличния младеж, който мълчаливо кимаше и се заемаше със задачата като слабоумен слуга.

Тоби огледа присъстващите, като кимаше отсечено на редовните посетители. Имаше и няколко нови лица, но най-впечатляващ бе едрият мускулест господин на стола точно срещу него, който някак не изглеждаше на мястото си.

— Дами и господа, уреченият час настъпи. Аз съм Тоби Парфит, вашият търговски агент, и за мен е удоволствие да ви посрещна с добре дошли на есенния търг на „Пиърс & Уайт“ за подбрани антикварни книги и ръкописи, представляващи разнороден подбор от висококачествени литературни експонати. Сред множеството специални предложения днес е и същинско съкровище от колекцията на лорд Кантуел от имението му в Уорикшър. Бих желал да ви информирам, че приемаме и наддаване по телефона. Екипът ни е готов да ви асистира по какъвто и да било въпрос. И тъй, да приключваме с церемониите и да се залавяме за работа.

Една врата в дъното се отвори и в залата влезе хубава асистентка с бели ръкавици, държаща свенливо първото предложение пред гърдите си.

Тоби ѝ кимна.

— Артикул номер едно е чудесно копие на „Единството в изкуството“ на Джон Ръскин — лекция, изнесена на годишната среща на Художественото училище в Манчестър през хиляда осемстотин петдесет и девета, публикувана в Оксфорд през хиляда осемстотин и седемдесета. Копието е леко пожълтяло, в оригиналната си подвързия и би представлявало ценна придобивка за ценителите на Ръскин, както и за специалистите по история на изкуството. Да започнем наддаването със сто лири.

Фрейзър изсумтя и се приготви за мъчително изпитание.

В Ню Йорк бе пет часа по-рано и два часа преди слънцето да пропъди мразовития сумрак над Ийст Ривър. Спенс и Кениън се бяха събудили рано на мястото, където нощуваха редовно — паркинга на „Уол-Март“ във Вали Стрийм, Лонг Айлънд. В кухнята на караваната

си направиха кафе и бекон с яйца, след което излязоха на магистралата, за да избегнат сутрешното задръстване към Манхатън. Беше 4,30, когато пристигнаха пред блока на Уил. Той стоеше на тротоара и трепереше от студа, но в същото време изпускаше пара от сутрешната разправия.

Не беше страхотна идея да спори с жена си, докато тя кърми. Разбра го някъде по средата на спора. Имаше нещо гадно в това да надига глас и да заглушава мляскането и сученето на сина си, както и да заличи обичайното майчинско спокойствие от лицето на Нанси. От друга страна, беше обещал да помогне на Спенс и изтъкна, че поне не се е съгласил да се замъкне до Англия. Нанси не изглеждаше особено удовлетворена. За нея случаят „Апокалипсис“ беше минало, а Библиотеката бе най-добре да бъде забравена. Разбираше опасността от групи като наблюдателите. Беше посветена изцяло на настоящето и бъдещето. Имаше бебе и съпруг, които обожаваше. Животът бе прекрасен точно сега, но това можеше да се промени на мига. Каза му да не си играе с огъня.

Уил прояви прословутия си инат. Беше грабнал якето си и бе излязъл ядосано от апартамента, но едва прекрачил прага, бе започнал да съжالياва. Обаче отказа да се върне и да се извини. Взаимните компромиси в семейния живот бяха концепция, която разбираше интелектуално, но не му беше вкоренена и това можеше да си остане завинаги така. Измърмори си нещо в смисъл, че се е превърнал в мъж под чехъл, и натисна бутона на асансьора така яростно, сякаш се мъчеше да извади нечие око.

— Имате късмет, че не сте на мое място — призна Уил веднага щом се качи в караваната.

— В кучешката колиба ли ви набутаха, господин Пайпър? — поинтересува се Спенс.

— Хайде отсега нататък да ме наричате Уил, а? — мрачно отвърна той. — Имате ли кафе? — И се плъосна на дивана.

Кениън му наля, докато Спенс извика маршрута на джипиеса и потегли. Целта им бе „Куинс Мол“, където според Уил можеха да паркират без много разправии.

Когато пристигнаха, бе все още тъмно и до отварянето на мола имаше няколко часа. Паркингът беше отворен и Спенс спря в края му.

Клетъчният му телефон показваше, че има пълен обхват, така че нямаше нужда да се безпокоят за качеството на сигнала.

— В Лондон е десет сутринта. Ще се обадя — каза Спенс, стана и помъкна кислородната кутия на колела след себе си.

Постави телефона на кухненската маса, включи на спикърфон и тримата насядаха около него, докато набираше международния номер. Операторът го свърза с търга.

— Мартин Стайн от „Пиърс & Уайт“ — обяви официален глас. — С кого разговарям?

— Обажда се Хенри Спенс от Съединените щати. Добре ли ме чувате?

— Да, господин Спенс, съвсем ясно. Очаквахме обаждането ви. Ако можете да посочите за кои артикули смятате да наддавате, ще ни улесните неимоверно.

— Само за един. Номер сто и тринадесет.

— Разбирам. Е, мисля, че ще стигнем до него в края на втория час.

— Телефонът ми е включен в зарядното, платил съм си сметката, така че от моя страна всичко е наред.

В Лондон Фрейзър се бореше с умората от полета и отегчението, но беше твърде дисциплиниран и твърд, за да се мръщи, прозява или шава като нормален човек. Старите книги продължаваха да минават пред него в еднообразен поток от мукава, кожа, хартия и мастило. Истории, романи, пътеписи, поезия, орнитология, научни трудове, математика, архитектура. Фрейзър изглеждаше единственият, който не проявява интерес. Съперниците му бяха развълнувани, наддаваха яростно един срещу друг, всеки с характерния си стил. Някои размахваха енергично показалките си. Други ги повдигаха едва забележимо. Закоравелите постоянни играчи имаха изражения, които екипът разпознаваше като знаци — рязко кимане, потрепване на бузата, повдигната вежда. В този град има сериозни свободни пари, помисли си Фрейзър, докато наддаванията за книги, които той не би пъхнал и под късия крак на масата, скачаха с хиляди лири.

В Ню Йорк настъпи утро и дневната светлина изпълни караваната. От време на време Стайн се обаждаше, за да докладва как

върви търгът. Приближаваха. Уил започваше да губи търпение. Беше обещал, че ще се върне преди Нанси да тръгне на работа, а часовникът тиктакаше. Тялото на Спенс бе шумно.

Той хриптеше, кашляше, слагаше си инхалатора и шепнеше ругатни.

Когато обявиха артикул 112, главата на Фрейзър се проясни и притокът на адреналин ускори дишането му. Беше голям стар том и отначало го взе за своята цел. Тоби запя похвали за книгата, произнасяйки безупречно заглавието ѝ на латински.

— Артикул сто и дванадесет е великолепно копие на алманаха по анатомия на Раймон дьо Вюсен *Neurographis Universalis, Hoc Est, Omnium Corporis, Humani Nervorum*, издаден през хиляда шестстотин и седемдесета във Франкфурт от Г. В. Кун. Има двадесет и девет гравирани табла на велен и няколко малки скъсвания, това е забележително копие на исторически трактат по медицина. Обявявам начална цена от хиляда лири.

Наддаването бе бързо и кандидатите бяха множество. Един дилър в дъното на залата, едър мъж с широка вратовръзка, който цялата сутрин проявяваше жив интерес към научните книги, водеше и агресивно надуваше цената с по сто лири отгоре. Когато прахта се разсея, бе станал неин притежател срещу две хиляди и триста лири.

Мартин Стайн се включи по линията.

— Господин Спенс, стигнахме до артикул сто и тринадесет. Бъдете готови.

— Добре, господа, започва се — каза Спенс.

Уил погледна неспокойно часовника си. Все още имаше време да се добере до дома и да избегне големия семеен скандал.

Фрейзър закова поглед върху книгата в мига, в който я внесоха в залата. Дори от това разстояние не можеше да има съмнение. Беше една от тях. Фрейзър бе прекарал две десетилетия във и около библиотеката, и място за грешки нямаше. Времето беше настъпило. Цяла сутрин бе следил търга и бе научил триковете на наддаването. Да започваме с екшъна, помисли си той, като се настройваше за действие.

Тоби заговори за книгата малко тъжно, сякаш съжеляваше, че ще се раздели с нея.

— Артикул сто и тринадесет е уникален екземпляр, ръкописен журнал, датиран от хиляда петстотин двадесет и седма, великолепно подвързан в телешка кожа, с над хиляда страници от най-фин велен. Вероятно форзацът е бил сменен някъде в миналото. Книгата изглежда представлява обширен опис на раждания и смърт, използвани са множество европейски и ориенталски езици. Томът е бил част от родовата колекция на лорд Кантуел може би още от шестнадесети век, но произходът му не може да се установи със сигурност. Консултирахме се с академични колеги от Оксфорд и Кембридж, но така и не се стигна до консенсус относно произхода и предназначението му. Ако мога така да се изразя, книгата си остава енигма, обвита в мистерия, но същевременно е изключително интересен екземпляр, който ви предлагам срещу начална цена от две хиляди лири.

Фрейзър вдигна показалката си толкова рязко, че Тоби едва не подскочи. Това бе първото значително движение на едрия мъж от почти два часа насам.

— Благодаря — рече Тоби. — Ще чуя ли две хиляди и петстотин лири?

Уил чу по малкия говорител как Стайн предлага две хиляди и петстотин.

— Да, става — отвърна Спенс.

Стайн кимна на Тоби, който каза:

— По телефона е предложена цена две хиляди и петстотин, някой ще предложи ли три хиляди?

Фрейзър се размърда смутено. Беше се надявал, че няма да има никаква конкуренция. Вдигна показалката си.

— Три хиляди, някой ще предложи ли три и петстотин? Благодаря — каза Тоби, сочейки към дъното на залата. Фрейзър се обърна и видя дебелака с широката вратовръзка да кима. — Чакам предложение за четири хиляди — бързо рече Тоби.

Стайн предаде анонса.

— Ама че глупости — прошепна Спенс на другарите си. — Пет хиляди.

— Има предложение за пет хиляди — обърна се Стайн към катедрата.

— Добре тогава — невъзмутимо продължи Тоби, — някой ще предложи ли шест хиляди?

Фрейзър го загложди безпокойство. Имаше предостатъчно средства, но искаше това да мине без усложнения. Вдигна отново показалката си.

— Шест хиляди, ще чуя ли седем?

Мъжът с широката вратовръзка поклати глава и Тоби се обърна към масата. Стайн говореше, после заслуша, заговори отново и накрая обяви доста надутото:

— Имам предложение за десет хиляди лири!

— Позволявам си да попитам за предложение от дванадесет хиляди лири — дръзко рече Тоби.

Фрейзър изруга под нос и вдигна ръка.

Дланите на Спенс бяха потни. Уил го гледаше как ги избърсва в ризата си.

— Нямам време за такива игрички — промърмори той.

— Парите са си ваши — отбеляза Уил и отпи от кафето си.

— Вдигам на двайсет хиляди, господин Стайн.

При обявяването на предложението залата зашумя. Фрейзър примигна невярващо. Ръката му се плъзна към телефона в джоба на панталона, но беше твърде рано да го използва. Все още имаше възможност да играе.

Мустакът на Тоби се повдигна едва забележимо, когато устните му се извиха в доволна усмивка.

— Е, някой ще предложи ли тридесет хиляди?

Фрейзър изобщо не се поколеба. Естествено, че участваше.

След няколко секунди от масата дойде отговорът.

— Цената се качва на петдесет хиляди лири! — малко замаяно обяви Стайн.

Мърморенето на публиката се засили. Стайн и Тоби се спогледаха невярващо, но Тоби успя да запази самообладание и просто каза:

— Имам предложение от петдесет хиляди, ще чуя ли шейсет? — Направи знак на Питър Нийв да дойде при него и му прошепна да доведе управителя.

Сърцето на Фрейзър бясно заби в грамадните му като бъчва гърди. Беше му позволено да наддава до 250 000 долара или около 150

000 лири — шефовете му бяха решили, че сумата е абсурдно висока презастраховка, като се има предвид, че предполагаемата цена беше 3000 лири. Във временната сметка, която му бе открита за „Пиърс & Уайт“, нямаше и пени повече. А ето че бяха стигнали почти до половината от сумата. „Кой наддава против мен, по дяволите?“ — гневно си помисли той и твърдо вдигна показалката си.

Спенс изключи микрофона на телефона си и обяви:

— Искане ми се да видя лицето на кучия син, който наддава срещу нас. Кой ще тръгне да плаща такива пари за книга, която прилича на стар опис от преброяване?

— Може би някой, който знае какво представлява тя — злокобно предположи Уил.

— Малко вероятно, освен ако... — Спенс подсмръкна. — Алф, какво мислиш?

Кениън сви рамене.

— Възможно е, Хенри. Винаги е възможно.

— Какво имате предвид? — попита Уил.

— Наблюдателите. Мутрите от Зона 51 може да са надушили. Надявам се да греша — въздъхна Спенс и обяви: — Смятам да вдигна залога.

— С колко пари разполага той? — обърна се Уил към Кениън.

— С много.

— А не можеш да ги отнесеш със себе си в гроба — добави Спенс и включи микрофона. — Стайн, обяви сто хиляди лири от мое име. Почнах да губя търпение.

— Правилно ли чух, че току-що казахте сто хиляди? — с несигурен глас попита Стайн.

— Съвсем правилно.

Стайн поклати глава и обяви на висок глас:

— Предложението по телефона вече е сто хиляди лири!

Фрейзър забеляза, че физиономията на Тоби от развълнувана става подозрителна. Явно току-що се бе сетил, че в книгата има нещо повече, отколкото е предполагал.

— Добре тогава — с равен глас каза Тоби, загледан право в навъсеното лице на Фрейзър. — Питам се дали господинът е готов да предложи сто двадесет и пет хиляди?

Фрейзър кимна и за пръв път тази сутрин отвори уста, за да каже просто:

— Да.

Почти беше стигнал тавана. За последен път бе изпитвал нещо близко до паниката скоро след като навърши двайтсет, когато като млад командос бе участвал в една мисия на морските тюлени на източния бряг на Африка, в която нещата тръгнаха на зло. Бяха хванати в капан, превъзхождани трийсет към едно, обстрелвани с гранатомети. Сега обаче беше по-зло.

Извади телефона си и избра номера на секретаря на ВМС, който в този момент играеше сутрешна партия скуош в Арлингтън. Неговият телефон иззвъня в кабинката на съблекалнята и Фрейзър чу:

— Лестър. Оставете съобщение и ще ви се обадя.

Стайн обяви новото предложение от сто двадесет и пет хиляди. Спенс му каза да задържи за момент и изключи микрофона.

— Време е да приключваме с това — изръмжа той към другарите си. Уил сви рамене. Парите не бяха негови. Спенс отново се свърза със Стайн. — Вдигам на двеста хиляди лири.

Когато Стайн обяви предложението, Тоби опря и двете си длани на катедрата, сякаш за да запази равновесие. Управителят на „Пиърс & Уайт“ — сериозен белокоп патриций — наблюдаваше зад кулисите и нервно почукваше с пръсти. Тоби се обърна учтиво към Фрейзър.

— Господинът ще предложи ли повече?

Фрейзър стана и тръгна към един свободен ъгъл.

— Трябва да се обадя по телефона — каза той. Напрегнатият глас, излязъл от гърлото на грамадата, беше почти комично тънък.

— Мога да дам малко време на господина — предложи Тоби.

Фрейзър отново звънна на Лестър, после на Пентагона, където попадна на някакъв помощник. Започна да бомбардира нещастника с порой яростно прошепнати думи.

Тоби наблюдаваше търпеливо известно време, след което отново попита:

— Господинът желае ли да вдигне цената?

— Задръжте! — извика му Фрейзър.

В залата се надигна глъчка. Събитието бе определено необичайно.

— Е, наша ли е вече? — попита Спенс.

— Другият клиент се опитва да се консултира по телефона, така поне ми се струва — отвърна Стайн.

— Ами кажете му да побърза — изхриптя Спенс.

Фрейзър бе плувнал в студена пот. Мисията бе на път да се срине, а провалът бе немислим. Беше свикнал да решава проблеми с прилагането на премерен натиск и насилие, но обикновенният му запас трикове бе абсолютно безполезен в светската зала в центъра на Лондон, пълна с библиофили с жълтеникави лица.

Стайн вдигна вежди, за да даде знак на Тоби, че клиентът по телефона е нетърпелив.

Тоби пък посрещна строгия поглед на началника си. Двете кимания означаваха край на колебанията.

— Боя се, че ако не чуя по-високо предложение, ще трябва да сложа край на наддаването с окончателна цена двеста хиляди лири.

Фрейзър се опита да го спре с вдигане на ръка. Продължаваше да шепне яростно по телефона.

Тоби мелодраматично вдигна чукчето малко по-високо от обичайното. Изговори думите бавно, отчетливо и тържествено.

— Дами и господа, едно, две, *продадено* на клиента по телефона за двеста хиляди лири!

Тоби чукна дъската с чукчето и приятния кух звук отекна за миг, преди Фрейзър да се обърне и да изкрещи:

— Не!

6

Фрейзър яростно крачеше напред-назад, без да обръща внимание на многобройните пешеходци по тротоара на Кенсингтън Хай Стрийт. Хората се принуждаваха да отскачат настрани, за да избегнат сблъсък с локомотива във формата на човек. Трескаво натискаше бутоните на телефона, опитвайки се отчаяно да запознае началниците си със ситуацията, за да разработят план за действие. Когато най-сетне се свърза със секретаря Лестър, трябваше да се скрие в една тиха аптека, тъй като ръмженето на автобус 27 заглушаваше всичко.

Излезе сред дима и глъчката на улицата, мрачно напъхал ръце в джобовете на палтото си. Беше слънчев летен обед и всички, покрай които минаваше, бяха в далеч по-добро настроение от неговото. Заповедите, които беше получил, граничеха с невъзможното. Импровизирай. И не нарушавай никакви местни закони. Предпожи, че скритото послание беше поне да не бъде *хванат*, докато ги нарушава.

Върна се в „Пиърс & Уайт“ започна да се мотае из приемната, като надничаше час по час в тръжната зала до приключването на аукциона. Тоби го забеляза и се опита да избегне срещата с буйния купувач. Фрейзър го настигна точно преди да успее да се шмугне през служебния вход.

— Искам да говоря с човека, който ме би в наддаването за артикул сто и тринайсет.

— Какъв дуел само! — дипломатично възкликна Тоби и нарочно замълча — може би се надяваше, че щом е подхванал въпроса, Фрейзър ще обясни ентузиазма си по време на търга. Той обаче продължи да настоява.

— Можете ли да ми дадете името и телефона му?

— Боя се, че не. Това е против политиката ни на съблюдаване на конфиденциалност. Но ако сте съгласен, мога да предам вашите координати на победителя, ако той е склонен да се свърже с вас.

Фрейзър опита отново, след което видимо смути Тоби, като му намекна, че неговото не се губи. Когато Мартин Стайн приближи към тях, той побърза да се извини и се оттегли. Докато двамата служители разговаряха, Фрейзър ги доближи достатъчно, за да подслуша Стайн.

— Настоя книгата да му бъде пратена по куриер в Ню Йорк още тази вечер. Предложи да плати билети първа класа и хотелските разноски на наш служител! Вече е запазил място за вечерния полет на „Бритиш Еървейс“.

— Както и да е, без мен! — отсече Тоби.

— И без мен също — изсумтя Стайн. — Имам уговорка за вечеря.

Тоби забеляза асистентите си в другия край на помещението и им махна да дойдат. Нийв още беше замаян от преживяването с книгата на Кантуел, а Котъл, както обикновено, бе като истукан.

— Трябва ми някой, който довечера да отнесе книгата до Ню Йорк.

Котъл понечи да каже нещо, но Нийв пръв отвори уста.

— Господи, с удоволствие бих отишъл, Тоби, но паспортът ми изтече! Така и ме домързя да го подновя.

— Аз ще ида, господин Парфит — побърза да предложи Котъл. — Уикендът ми е свободен.

— Ходил ли си някога в Ню Йорк?

— Да, веднъж. На екскурзия от училището.

— Е, добре тогава. Получаваш работата. Купувачът е готов да плати задължението си още на летище „Кенеди“ и е приготвил парите. Осигурява ти билет първа класа и луксозен хотел, така че нищо няма да ти липсва. Човекът е много предпазлив, затова на гишето на авиокомпанията на летището ще те чака писмо с адреса, на който трябва да отнесеш книгата.

— Първа класа! — изстена Нийв. — По дяволите! Длъжник си ми, Котъл. Наистина си ми длъжник.

Фрейзър тихомълком се отдалечи. Момичето на рецепцията подреждаше брошури и регистрационни списъци.

— Искам да оставя благодарствена бележка на младото момче, което работи тук. Котъл. Беше много услужлив. Можете ли да ми дадете малкото му име и да ми кажете как се пише фамилията му?

— Адам — отвърна тя, очевидно изненадана, че някой толкова незначителен като новобранеца Котъл може да е от полза на важен клиент. Продиктува фамилията буква по буква.

На Фрейзър не му трябваше нищо повече.

Няколко часа по-късно Фрейзър пътуваше с такси към „Хийтроу“ и нагъваше три големи сандвича от „Макдоналдс“ — единствения ресторант на Хай Стрийт, на който можеше да се довери. Адам Котъл пътуваше в друго такси на стотина метра напред, но Фрейзър не се притесняваше, че ще го изпусне. Знаеше къде отива младежът и какво носи със себе си.

Преди това Фрейзър се бе свързал с дежурния в Зона 51 и бе поискал спешно търсене на Адам Котъл, приблизителна възраст двадесет и пет, служител на „Пиърс & Уайт Окшънс“, Лондон, Англия.

Дежурният му се обади десет минути по-късно.

— Намерих твоя човек. Адам Даниъл Котъл, Алегзандра Роуд, Рийдинг, Беркшър. Дата на раждане — дванадесети март хиляда деветстотин осемдесет и пета.

— Каква е датата на смъртта му? — попита Фрейзър.

— Странно, че питаш, шефе. Днешната. Твоят човек свършва днес.

„Защо ли не се учудвам?“ — уморено си помисли Фрейзър.

Уил подаде купата зелен фасул на тъст си. Джоузеф си сипа малко и се усмихна. Беше точно както го обичаше — с масло и *al dente*, което не бе неочаквано, тъй като го беше приготвила жена му. Мери се бе погрижила за цялата вечеря, дори за хляба, и беше разопаковала, подгряла и разделила на порции лакомствата в кухненския бокс, докато останалите се суетяха около Филип.

Наскоро превърналите се в баба и дядо Липински не можеха да се нарадват на внука си и нямаха абсолютно нищо против всеки петък вечер да пътуват четиридесет и пет минути от Уестчестър до Манхатън, за да получат поредната си доза. На Мери сърце не й даваше да натовари претрупаната си дъщеря с готвенето, така че тя приготви лазанята с всичките й добавки. Джоузеф беше избрал виното. Филип бе буден, във форма и готов за гости — същински рай.

Макар да бе семейна сбирка, Мери беше облечена официално и дори бе посетила фризьорския салон. Танцуваше из мъничката кухня в облак парфюм и лак за коса — по-тежичка и закръглена версия на дъщеря си, изненадващо хубава и младолика. Непослушната вълниста бяла коса на Джоузеф го правеше да прилича на побъркан учен, той пълзеше по пода, преследвайки по петите ухиленото бебе.

Нанси и Уил седяха един до друг на дивана, на повече от педя разстояние, без да се усмихват, стиснали здраво чашите си с вино. Беше повече от очевидно, че Липински са попаднали в горещата зона на семейни препирни, но правеха всичко по силите си да поддържат доброто настроение.

Джоузеф се бе промъкнал до жена си, беше си налял още вино и я бе потупал между лопатките, за да е сигурен, че е видяла повдигнатите му вежди. Тя се изкиска и прошепна:

— Не е толкова лесно, знаеш. Не помниш ли?

— Помня само хубавите неща — отвърна й той и я дари с целувчица.

По време на вечерята Мери гледаше как Уил изсипва солницата в яденето си.

— Уил, солиш преди дори да си го опитал!

Той сви рамене.

— Обичам солено.

— Налага се всяка седмица да пълня солницата — обвинително се обади Нанси.

— Това май не е здравословно — отбеляза Джоузеф.

— Как е кръвното ти?

— Не знам — намусено отвърна Уил. — Никога не съм имал проблем с кръвното.

Определено не беше в настроение за вечерно бърборене и изобщо не си правеше труда да го скрие.

Нанси не бе останала доволна от историята с търга и сега му се искаше да ѝ беше спестил подробностите. Беше фучала цял ден, че Уил си позволява да го въвлекат в нещо, което не е негова работа, и направо излезе от кожата си, когато той небрежно спомена, че е предложил апартамента за късна вечерна среща.

— Съгласил си се да пуснеш тези хора в дома ми, докато Фили спи на три метра от тях?

— Те са безобидни старци. Ще дойдат и след няколко минути ще си отидат. Ще се погрижа да не ви събудят.

— Да не си изгубил ума си някъде?

И оттам нещата тръгнаха надолу.

— Как е работата, миличка? — попита Джоузеф дъщеря си.

— Отнасят се с мен така, сякаш са ми правили мозъчна операция. Назначенията ми са нелепи. Прекарах бременност, а не болест.

— Радвам се, че действат така — каза майка ѝ. — Ти си млада майка.

— Сигурно четеш мислите на шефа ми — горчиво отвърна Нанси.

Джоузеф се опита да внесе доза надежда.

— Сигурен съм, че ще те върнат там, където искаш да бъдеш. — Когато Нанси не му обърна внимание, той опита късмета си със зетя. — Пенсиониранието още ли ти се отразява добре, Уил?

— Че как иначе. Безкрайна веселба е — саркастично изкриви уста Уил.

— Е, ти си моят герой. След една-две години двамата с Мери смятаме да се присъединим към теб, така че гледаме и се учим.

В гадното си настроение Уил превъртя няколко пъти този коментар през ума си, като се мъчеше да реши дали в него не се спотайва някаква скрита обида. Накрая махна с ръка.

Когато родителите ѝ си отидоха, Нанси се засуети около креватчето на Филип, после се приготви за лягане. Държеше се ледено с Уил, мълчеше и се опитваше да избягва всякакъв контакт. Проблемът с натирването му в кучешката колиба бе в това, че целият апартамент не бе много по-голям от кучешка колиба.

Накрая тя излезе от банята, розова и разголена в късата си нощница. Скръсти ръце на гърдите си и го загледа кръвнишки. Уил гледаше телевизия. Сгънатите ѝ ръце повдигаха натежалите ѝ гърди. Уил си помисли, че изглежда страхотно, но ледената ѝ физиономия разбиваше на пух и прах всичките му надежди.

— Моля те, не пускай онези хора в апартамента.

— Ще влязат и ще излязат. Дори няма да разбереш, че са идвали — упорито отвърна той. Нямахше намерение да отстъпва. Не беше в стила му.

Тя затвори твърдо вратата на спалнята. Ако бебето не спеше, сигурно щеше да я затръшне. Погледът на Уил се плъзна от телевизора към шкафчето под него, където церемониално се пазеше последната му бутилка уиски. Отвори мислено вратичката и си наля няколко въображаеми пръста.

8

Стюардесите проверяваха дали пътниците от първа класа са закопчали коланите си преди спускането на самолета към летище „Кенеди“. Младият Котъл седеше с обичайната си безчувствена физиономия през целия полет, неподатлив на изтънченото шампанско, кабернето, патицата с череши, шоколадовите трюфели, новите филми и седалката, която се превръщаше в легло, към което вървеше пухена завивка.

Два салона по-назад Малкълм Фрейзър стоеше на дългата опашка за тоалетната. Беше вдървен и крайно раздражителен от шестте часа в тясната средна седалка. Цялата операция се превърна в катастрофа и господарите му ясно бяха дали да се разбере, че той лично ще бъде отговорен за ваденето на кестените от огъня.

И сега мисията му бе станала много по-сложна. Беше се преобразила от съвсем простата задача да осигури книгата в същинско разследване, което трябваше да установи кой и защо е платил такава зашеметяваща сума. Фрейзър бе натоварен да проследи книгата, да намери отговорите и, както обикновено, да потули следите си с всички необходими средства. Естествено, задачата бе от първостепенна важност и настроението на шефа му граничеше с истерия. Секретарят Лестър беше настоял да бъде информиран и за най-малката подробност.

Заради всичко това Фрейзър се бе вкиснал. И бе достатъчно ядосан, за да види сметката на някого.

В залата за заминаващи на терминал 5 на „Хийтроу“ Фрейзър бе отишъл при Котъл, докато младежът чакаше на опашката за регистриране на първа класа. Опасяваше се, че Котъл може да го забележи в самолета, и предпочете да елиминира евентуалните подозрения. Пък и искаше да му зададе няколко „невинни“ въпроса.

— Хей! — с шеговито приповдигнат тон възкликна Фрейзър. — Виж кой бил тук! Присъствах на търга сутринта.

Котъл присви очи към него.

— Разбира се, сър. Спомням си.

— Биваше си го, а?

— Да, сър. Много драматично беше.

— Значи пътуваме с един и същи полет, а? Ами това? — Фрейзър посочи чантата на Котъл. — Обзалагам се, че знам какво има вътре.

Котъл леко се смути.

— Да, сър.

— Има ли шанс да науча кой ще я получи? Още съм готов да я купя, може би ще успея да се споразумея с човека, който ме би.

— Боя се, че не ми е позволено, сър. Фирмена политика и тъй нататък.

Пътниците от първа класа бяха повикани да се качат в самолета. Котъл махна с билета си на Фрейзър.

— Е, приятен полет, сър — каза той, преди да се отдалечи.

Уил скочи от дивана, преди домофонът да звънне за втори път. Беше почти единадесет и момчетата от караваната идваха точно навреме. Изчака ги в коридора пред апартамента, за да им напомни да пазят тишина. Когато вратата на асансьора се отвори, Уил се стъписа от гледката. Спенс бе яхнал червен като пожарна скутер на три колела, а бутилката кислород бе завързана за багажника. Кениън се извисяваше над него.

— Това не вдига шум, нали? — нервно попита Уил.

— Не е „Харли“ — нехайно отвърна Спенс и забръмча напред.

Тримата представляваха неловка компания в малката дневна на Уил. Разговаряха рядко, шепнешком, телевизорът предаваше късните новини с намален звук. Кениън бе направил справка и бе потвърдил, че полет 179 е пристигнал навреме. Като се вземат предвид митническите проверки и обработката на документите, куриерът трябваше да пристигне всеки момент.

Фрейзър използва картата си на федерален агент, за да мине през митницата и да се смеси с шумната група посрещачи, очакващи пристигащите пътници. Един от хората му вече бе сред тях. Декорсо, облечен с подплатено кожено яке, бе агресивен на вид тип с груба

четина и видимо куцаше. Без да каже нито дума, той му подаде тежък кожен пакет. Фрейзър моментално изпита облекчение, че отново разполага с инструментите на занаята си. Пъхна оръжието в празната чанта, праметната през рамото му, в която трябваше да се намира книгата.

Декорсо застана до него като безмълвна статуя. Фрейзър бе наясно, че подчиненият му не се нуждае от празни разговори. Беше работил с него достатъчно дълго, за да знае, че не е от приказливите. Но беше сигурен, че когато издаде заповед, Декорсо ще я изпълни буква по буква. Беше му задължен. Единствената причина да му позволят да се върне в Зона 51 след изписването от болницата бе застъпничеството на Фрейзър. В края на краищата, не можеше да се каже, че се беше увенчал със слава.

Уил Пайпър беше разказал играта на Декорсо. Бяха четирима срещу един в затворено пространство, но смотаният агент на ФБР беше успял да ги свали всичките. Декорсо се бе върнал на работа само преди няколко месеца с купища метал в бедрената си кост, липсващ далак и доживотни инжекции „Пневмовакс“, за да избегне евентуални инфекции. Останалите трима бяха напълно извън строя. Единият се хранеше през стърчаща от стомаха му тръбичка. Като водач на екипа, Декорсо бе ръководил едно огромно групово преобаване.

Фрейзър нямаше нужда да го връща на работа, но го направи.

Когато Адам Котъл, приличащ на замаян турист, най-сетне влезе в залата с куфарчето си на колела, Фрейзър вдигна брадичка.

— Това е той — каза, преди да се скрие зад туловището на Декорсо. Двамата проследиха как Котъл отива на гишето на „Бритиш Еървейс“ и получава плик, след което се насочи към изхода.

— Колата ми е отвън, зад стоянката за таксита. Едно ченге следи да не я вземе паяк.

Фрейзър тръгна към изхода.

— Да видим кой минетчия ме надигра.

Поеха след жълтото такси по магистралата „Ван Уик“. Движението не бе натоварено и можеха да следят целта си през цялото време, без напрегнати моменти. Декорсо обяви, че се насочват към тунела „Мидтаун“, което означаваше, че пътуват към Манхатън. Умореният като куче Фрейзър сви рамене.

— Все тая — промърмори той.

Таксито остави Котъл между две пресечки. Младият мъж взе чантата си и каза на шофьора да го изчака. После спря на тротоара и отново направи справка с листа хартия, преди да изчезне във фоайето на жилищния блок.

— Искаш ли да вляза? — попита Декорсо. Бяха спрели недалеч, от другата страна на улицата.

— Не. Таксито чака — изръмжа Фрейзър. — Дай ми списък на всички обитатели на блока.

Декорсо отвори лаптопа и установи криптирана връзка със сървърите им. Докато работеше, Фрейзър затвори очи, унесен от тихото тракане на дебелите пръсти по клавиатурата.

— Господи! — възкликна Декорсо.

— Какво? — сепна се Фрейзър.

Декорсо му подаде лаптопа. Фрейзър го взе и се опита да фокусира уморените си очи върху списъка. Сви рамене.

— Какво има?

— В долната част. Виждаш ли го?

И тогава го видя. *Уил Пайпър*. Апартамент 6F.

Фрейзър замачка брадичката си, сякаш месеше глина. Последва порой ругатни.

— Не мога да повярвам, мамка му. Уил Пайпър! Не казах ли на онези идиоти от Пентагона, че са луди да го пускат?

В ума му се появи вбесяващият образ на Уил, настанил се удобно в тапицирания салон на частния самолет на секретаря Лестър, отпиващ самодоволно от уискито си на шест и половина километра над земята и на практика диктуващ условията.

— Каза им. Да, каза им.

— А сега отново е тук и ни работи.

— Дай да му видя сметката, Малкълм. — Гласът на Декорсо бе почти умоляващ. Помощникът му потърка дясното си бедро, което още пулсираше там, където куршумът на Уил бе разбил костта.

— Той е ОХ, забрави ли?

— Това не означава, че не мога да го прееба сериозно.

Фрейзър не му обърна внимание. Мислено прехвърляше различни сценарии. Трябваше да се обади тук-там, да си пробие път нагоре по хранителната верига до по-добре платени позиции.

— Пенсиониран агент на ФБР, живеещ в квартал като този, няма триста хиляди кинта, които да хвърли на търг. Той работи за някого. Ще трябва да разберем за кого. Внимателно. — Върна лаптопа на Декорсо. — Шибаният Уил Пайпър!

Младият Котъл седеше вдървено в апартамент в непознат град и разменяше шепнешком любезности с тлъст болнав мъж в скутер, също толкова стария му приятел и един друг мъж, по-млад, който изпълваше помещението с едрата си, застрашителна фигура.

Уил си помисли, че хлапето сигурно се чувства по-скоро като пренасящо наркотици муле, отколкото като търговец на антикварни книги.

Котъл отвори чантата си. Книгата беше увита в найлон на мехури и приличаше на дебел мек куб. Мъжът на скутера протегна ръце като малко дете и Котъл му я подаде. Спенс се опита да я задържи, но веднага трябваше да я пусне в широкия си скут, след което внимателно започна да сваля опаковката и да я хвърля на пода.

Уил наблюдаваше как Спенс сваля найлоните като люспи на лук и се приближава все повече до кожената подвързия. Въпреки тържествеността на момента се притесняваше, че Кениън може да настъпи мехурите и да събуди Филип със залпа.

След като свали и последния пласт, Спенс внимателно разтвори книгата. Задържа се на първата страница. Кениън се бе навел над рамото му.

— Да — едва чуто прошепна той.

За намиращия се в другия край на стаята Уил мастилените драсканици бяха толкова гъсти, че страницата изглеждаше почти черна. Да види имената, изписани с нечий почерк, беше съвсем различно от това да ги чете с модерните стерилни шрифтове от базата данни на Шакълтън. Човешко същество бе топило хиляди пъти перото в черното мастило, за да запълни всички тези страници. Какво ли е ставало в главата на пишещия? Кой е бил той? Как е успял да постигне подобно нещо?

Котъл развали магията. Въпреки безинтересната си физиономия имаше дар слово.

— Повикаха експерти. Някакви оксбриджски светила. Никой нямаше представа какво представлява книгата или къде е създадена. Очевидно е само, че е някакъв регистър на раждания и смърт. Питаме се дали вие не знаете нещо за произхода ѝ?

Спенс и Кениън вдигнаха едновременно глави. Спенс не каза нищо, така че приятелят му трябваше да отговори по най-дипломатичния и заобиколен начин.

— Живо се интересуваме от периода. Страшно много неща са се случили в началото на шестнадесети век. Книгата е уникална и ще направим проучвания. Ако намерим някакви отговори, с радост ще ви ги съобщим.

— Ще ви бъдем много благодарни. Естествено, за нас е любопитно. Много пари бяха платени за книга с неизвестен произход. — Котъл огледа преценяващо стаята. — Апартаментът ваш ли е, сър?

Уил изгледа подозрително младежа. Нещо в коментарите му го глождеше.

— Да. Целият си е мой.

— И вие ли сте от Ню Йорк, господин Спенс?

— Ние сме от запада — уклончиво отвърна Спенс и смени темата. — Всъщност, можете да ни помогнете.

— Стига да е по силите ми.

— Разкажете ни за продавача, онзи Кантуел.

— Работя във фирмата от съвсем скоро, но доколкото разбрах, той е от типичните ни клиенти — с много земя и малко пари. Моят старши, Питър Нийв, отиде в Кантуел Хол да прегледа партидата. Това е стара извънградска къща в Уорикшър, която принадлежи на фамилията от векове. Лорд Кантуел също е бил там, но Нийв е имал вземане-даване предимно с внучката му.

— Какво са казали за книгата?

— Не много, предполагам. Била тяхна собственост, откакто лорд Кантуел се помнел. Предполагал, че родът му я притежава от поколения, но с нея не е свързана никаква конкретна история. Смятал, че е някакъв градски регистър или нещо подобно. Най-вероятно от континента, като се имат предвид многото езици. Не бил особено привързан към нея. Но за внучката му явно нещата стоят другояче.

— Защо? — попита Спенс.

— Тя споделила с Питър, че винаги изпитвала влечение към книгата. Не можела да го обясни точно, но имала чувството, че е нещо специално, и не искала да се разделя с нея. Лорд Кантуел бил на друго мнение.

Спенс затвори книгата.

— И това ли е всичко? Само толкова ли знаят онези хора за историята на книгата?

— Да, това е всичко, което ми беше казано.

— Имаше и друг купувач — рече Спенс.

— Друг основен купувач — поправи го Котъл.

— Кой беше той?

— Нямам право да ви кажа.

— А с каква националност? — попита Кениън. — Можете ли да ни кажете поне това?

— Беше американец.

— Прояви доста любопитство към нас, не мислите ли? — отбеляза Уил, след като Котъл си тръгна.

Спенс се разсмя.

— Умират си, че някой знае повече от тях за книгата. Сигурно са си изкарали акъла, че са я продали евтино.

— Определено — съгласи се Кениън.

— Срещу нас е наддавал американец — каза Уил.

Спенс поклати глава.

— Адски се надявам кучият син да не работи в Невада. Трябва да внимаваме, да си отваряме очите на четири. — Потупа с пръст корицата на книгата. — Е, Уил, искаш ли да й хвърлиш един поглед?

Уил взе книгата от скута на Спенс и седна на дивана. Отвори я напосоки и за няколко минути се изгуби в морето отдавна отишли си хора. Книга на душите.

9

Котъл се качи в чакащото такси и помоли водача да го откара до „Гранд Хаят“, където имаше резервация. Смяташе да вземе бърз душ и да пообиколи града. Може би щеше да намери един-два клуба, преди да се предаде на умората от неочаквано дългия ден. Докато таксито потегляше, остави кратко съобщение за Тоби Парфит на служебната му гласова поща, за да го уведоми, че доставката е направена. Трябваше да звънне и на още едно място, но реши да изчака, докато не остане сам в стаята си.

Фрейзър трябваше да вземе оперативно решение — да последва куриера и да измъкне потенциално важна информация или директно да се насочи към Пайпър и книгата. Трябваше да знае дали Пайпър е сам. В каква ситуация щеше да се озове при насилствено влизане в дома му? Щяха да му разгонят фамилията, ако в крайна сметка се забърка и полицията.

Много му се искаше да разполага с втори екип на място, но такъв нямаше. Довери се на интуицията си и на датата на смъртта на Котъл, и реши най-напред да се заеме с куриера. Когато Декорсо потегли, Фрейзър погледна към светещите прозорци на шестия етаж и мислено обеща, че ще се върне.

В центъра таксито остави Котъл пред издигнатия вход на „Хаят“, откъдето младият мъж взе ескалатора надолу към просторното лоби. Докато се регистрираше на рецепцията, Фрейзър и Декорсо го наблюдаваха от редицата асансьори. Котъл трябваше да тръгне към тях.

— Заплаши го, но не е нужно да го пребиваш — прошепна Фрейзър на помощника си. — Ще проговори. Той е просто куриер. Разбери какво знае за Пайпър и защо му е притрябвала книгата. Виж дали в апартамента не е имало и други. Знаеш си работата.

Декорсо изсумтя и Фрейзър се измъкна в лоби бара преди Котъл да го забележи.

Поръча си бира и си намери свободна маса. Беше изпил половината, когато телефонът му иззвъня.

Търсеше го един от хората му в оперативния център. Говореше напрегнато.

— Току-що изкопахме допълнителна информация за вашия човек, Адам Котъл.

Фрейзър не се изненадваше лесно, но новината го изкара от равновесие. Завърши разговора с кратко и раздражено „Добре“ и впери поглед в телефона, мъчейки се да реши дали да се обади на Декорсо. Остави апарата на масата и бързо изгълта останалата половин бира. Сигурно вече бе късно за прекратяване на операцията. Реши да я продължи. Можеше да излезе прескъпо, но трябваше да я продължи. Съдбата е проклето нещо, помисли си той. Най-проклетото нещо на този свят.

Декорсо влезе след Котъл в асансьора и погледна право към тавана, където най-вероятно се намираше охранителната камера. Ако нещо се оплескаше, полицията стопроцентово щеше да се съсредоточи върху него, след като елиминират останалите в кабината. Нямаше значение. Той не съществуваше. Лицето, пръстовите му отпечатьци — нищо не фигурираше в която и да било база данни, ако не се брои тази на персонала в Грум Лейк. Всички наблюдатели бяха извън системата. Ченгетата щяха да търсят призрак.

Котъл натисна бутона за своя етаж и се обърна към Декорсо.

— Накъде? — любезно попита той.

— На същия — отвърна Декорсо.

Слязоха заедно на двадесет и първия етаж. Декорсо изостана, като се преструваше, че търси ключа си, а Котъл направи справка с табелата на стената и тръгна наляво. Коридорът бе дълъг и пуст. Младежът изглеждаше свободен и радостен, докато мъкнеше куфара след себе си — само момче с предостатъчно джобни за една хубава нощ в града.

Котъл пъкна електронния ключ в слота и лампичката светна зелено. Тъкмо прекрачваше прага, когато шумът го накара да погледне назад. Мъжът от асансьора бе само на метър от него и приближаваше енергично.

— Хей! — остро извика той.

Декорсо затвори вратата с ритник зад него.

— Това не е обир — бързо рече той. — Трябва да говоря с теб.

Колкото и да бе странно, Котъл не изглеждаше уплашен.

— Така ли? Тогава се разкарай от стаята ми и ми звъни по телефона. Глух ли си, пич? Чупката.

Декорсо го изгледа слисано. Хлапето трябваше да се е превърнало в тресящо се мекотело, умоляващо да бъде пощадено, да му тика портфейла си в ръцете — а вместо това стоеше непоколебимо пред него.

— Каж ми какво знаеш за Уил Пайпър, онзи, с когото току-що се видя — нареди наблюдателят.

Котъл пусна куфара си и стисна и разпусна юмруци няколко пъти, сякаш загряваше за предстояща кавга.

— Виж какво, не зная кой си, но или ще се разкараш доброволно, или ще те натроша и ще изхвърля парчетата ти.

Декорсо бе смаян от агресивността на хлапето.

— Не прави нещата по-сложни, отколкото е нужно — предупреди го той. — Нагазил си в лайняната река, приятел. Така че просто ще ти се наложи да продължиш по течението.

— За кого работиш? — остро попита Котъл.

Декорсо поклати невярващо глава.

— Ти на мен ли ще задаваш въпроси? Я стига бе. — Време беше за ескалиране на ситуацията. Извади сгъваем нож от джоба на палтото си и го отвори с рязко движение на китката. — Книгата. Защо я искаше Пайпър? Имаше ли някой друг с него? Каж ми, и се махам. Решиш ли да ми играеш номера, ще съжаляваш.

Вместо отговор Котъл се сниши, внезапно се хвърли към Декорсо и го блъсна във вратата. От силата на удара ножът отлетя от ръката му и падна на килима. Декорсо инстинктивно стовари юмруци върху гърба на Котъл и успя да го отдели от себе си, като вдигна коляно към брадичката му.

Намираха се на половин метър един от друг; имаха само миг да се спогледат, преди да се сблъскат отново. Декорсо видя как Котъл заема свитата позиция на опитен боец, професионалист, което само засили объркването му. Погледна бързо към ножа и Котъл използва

момента да атакува отново, засипвайки го с порой удари и ритници, всички насочени към врата и слабините.

Декорсо използва по-голямата си телесна маса да отхвърли противника и да го отдалечи от вратата. Огледа стаята за друго оръжие. Младокът нямаше да му позволи да вземе ножа си. А Декорсо нямаше да успее да го неутрализира с голи ръце. Хлапетото бе твърде добро за това.

Декорсо се хвърли напред и Котъл извади лошия късмет да стъпи върху куфара си и да изгуби равновесие. Падна тронаво по гръб, с глава до нощната масичка. Декорсо хвърли всичките си сто и петнайсет кила мускули върху по-дребния противник и чу как въздухът излезе със съскане от смачканите му гърди.

Преди Котъл да успее да отвърне с контраудари и ритници, Декорсо посегна към радиобудилника на масичката и го изтръгна от контакта. С дива лудост стовари яката кутийка върху скулата на Котъл и продължи да удря отново и отново като пневматичен чук, докато устройството не се превърна в парченца пластмаса и платки, а лицето на Котъл — в кървава пихтия с натрошени лицеви кости. Чу как младокът стенеше и ругаеше.

Декорсо се вдигна на колене и се завъртя, за да потърси ножа.

Къде се беше дянал?

И тогава го видя, понесъл се към него в юмука на Котъл. Острието премина през дебелото палто и се задържа в плата достатъчно дълго, за да може Декорсо да сграбчи ръката на Котъл и да я счупи като клечка в коляното си.

От първобитния рев на младежа Декорсо изгуби контрол. Годишните тренировки и дисциплина внезапно бяха заличени като мост, пометен от внезапно придошла река. Ножът вече беше в неговата ръка и той абсолютно безсъзнателно се наведе и замахна към дясната страна на вече окървавения врат, разряза чисто сънната артерия и се дръпна назад, за да избегне кървавия фонтан.

Остана да седи задъхан, борец се за глътка въздух, и гледаше как кръвта на Котъл изтича и той умира.

Когато дойде на себе си, Декорсо взе портфейла и паспорта на мъртвия, след което отвори куфара и пръсна съдържанието му, за да инсценира обир. Намери плика с адреса на Пайпър и го прибра в джоба си.

После излезе, все така задъхан.

В Лондон се вдигна тревога, след като обикновено надеждният Котъл така и не направи второто си обаждане. Дежурният офицер бе достатъчно загрижен да звънне на телефона му, но отговор не последва. Беше полунощ, дълбоко в недрата на голямата модерна сграда на Секретните разузнавателни служби на Вауксхол Крос, където ярките лампи светеха непрекъснато. Накрая шефът на отдела нареди на един асистент да звънне в „Гранд Хаят“ и да провери дали Котъл се е регистрирал.

От рецепцията изпратиха човек до стаята. Служителят дълго време чука на вратата и след като не получи отговор, влезе. Пред очите му се разкри адска сцена.

10

Сега книгата се намираше у Кениън.

Беше се привел над нея като богомолец и прелистваше страниците с дългите си пръсти. През всичките му години в Зона 51 нито веднъж не бе имал късмета да държи някоя от книгите, без свирепите погледи на наблюдателите да опъват нервите му.

Тримата не вдигаха никакъв шум, но въпреки това Уил бе неприятно изненадан, когато вратата на спалнята се отвори. Облечената в нощница Нанси примижа към тях.

— Съжалявам — рече Уил. — Помислих си, че сме тихи.

— Не можах да заспя.

Погледна към Спенс на скутера му и Кениън, който седеше на дивана с отворената книга в скута.

— Госпожо Пайпър, извинявам се, че се натрапихме — обърна се към нея Спенс. — Веднага си тръгваме.

Тя мрачно поклати глава и изчезна в банята.

Уил погледна виновно като загазил съпруг. Поне Филип не плачеше.

— Ще я увиеш ли, Алф? Трябва да вървим — каза Спенс.

Кениън не му обърна внимание. Беше погълнат. Сравняваше форзаците на предната и задната корица и ги натискаше с върховете на пръстите си.

— Нещо не е наред със задната корица — прошепна той. — Никога не съм виждал подобна.

Стана с книгата в ръце и я остави в скута на приятеля си.

— Покажи ми — подкани Спенс.

— Много е дебела. И еластична. Виждаш ли?

Спенс натисна с показалец задния форзац.

— Прав си. Уил, да ти се намира остър нож?

— Искаш да я режеш ли? — попита Кениън.

— Току-що платих триста хиляди долара за тази привилегия.

Уил имаше великолепен сгъваем „Уилям Хенри“, остър като бръснач, подарък за Коледа от дъщеря му. Докато го търсеше в чекмеджето на масичката, Нанси излезе от банята и го прониза с остър като ножа поглед, преди да затвори тихо вратата на спалнята.

Спенс взе ножа и дръзко направи двадесетсантиметров разрез по ръба на форзаца. После пъкна острието, повдигна хартията и се опита да надникне вътре.

— Не виждам достатъчно добре. Имаш ли пинцети?

Уил въздъхна и отиде до банята да вземе пинцетите на Нанси.

Спенс бръкна с тях в процепа и затърси, докато не попадна на нещо.

— Тук има нещо! — И бавно го измъкна.

Сгънато парче пергамент.

Кремавият лист бе изненадващо здрав и еластичен благодарение на дългите години изолация от светлината и външните въздействия. Спенс го разгъна — веднъж, два пъти.

Беше изписан с архаичен почерк, идеално центриран на страницата, нанесен много грижливо.

— Алф. Не нося очилата си. Какво е това? — подаде пергамента на приятеля си.

Кениън го заразглежда, клатейки невярващо глава. Прочете го наум.

— Невероятно — промълви той. — *Невероятно.*

— Какво е? — нетърпеливо изхриптя Спенс. — Казвай!

Очите на приятеля му бяха насълзени.

— Стихотворение, сонет по-точно. Има и година, хиляда петстотин осемдесет и първа. Посветен е на книгата, сигурен съм.

— Какви ги говориш! — възкликна Спенс толкова силно, че Уил трепна. — Прочети ми го.

Кениън зачете. Гласът му бе тих, но изпълнен с емоции.

ГАТАНКА НА СЪДБАТА

*Щом Бог реши капризната съдба човешка да разкрие
и портите на рая и на ада да отключи,
мъд्रेци опитаха това познание да скрият*

*предвидили, че не добро, а зло от него ще се случи.
Затуй да го потулим на потайно място,
с гатанки четири да го прикрием,
та глупците горделиви да не виждат ясно
и в своята безпросветност да не го затрият.
Едната носи пламъка трептящ на Прометея,
другата фламандския вятър прославя,
над пророческото име третата се рее,
до сина със черен грях последната остава.
Когато дойде час смиреният да проумее,
милостта си Бог над него да излее.*

У. Ш.

1581

Кениън трепереше от възбуда.

— У. Ш.! Мили Боже! Приятели, това е писано от Шекспир!
Уилям Шекспир! Някой от вас знае ли през коя година е роден?

Не знаеха.

— Имаш ли компютър?

Уил намери лаптопа си под някакво списание.

Кениън го грабна от ръцете му, влезе в интернет и отвори
някакъв посветен на Шекспир сайт. Очите му пробягаха по първите
няколко абзаца.

— Роден през хиляда петстотин шейсет и четвърта. Значи е бил
на седемнайсет през осемдесет и първа. Знае се съвсем малко за
ранните му години, до появата му като актьор в Лондон през хиляда
петстотин осемдесет и пета. Стратфорд на Ейвън е в Уорикшър! Там,
където е и Кантуел Хол. — Кениън отново погледна пергамента. —
„Предвидили, че не добро, а зло от него ще се случи“. Това е каламбур!
Не е на добро — Кантуел^[1]. Шекспир много си е паднал по
каламбуриите. Това стихотворение е гатанка. Пише за серия улики и съм
сигурен, че те са за произхода на книгата! Били са скрити в Кантуел
Хол, убеден съм в това, Хенри!

Спенс го гледеше с провиснала челюст. Малко увеличи
количеството кислород, за да дойде на себе си.

— По дяволите! Прав бях за тази книга, тя е специална! Трябва незабавно да идем там.

Говореше в множествено число, но се взираше право в Уил.

Когато Декорсо доближи паркираната на няколко пресечки от хотела кола, Фрейзър нямаше нужда да пита как е минала срещата. Отговорът беше изписан по цялото му лице със синини. Фрейзър го изчака да се качи, след което попита:

— Какво стана?

— Беше професионалист.

— Сигурен ли си?

Декорсо докосна подутата си устна.

— Беше професионалист! — повтори той, сякаш се защитаваше.

— Измъкна ли нещо от него?

— Не.

— Защо?

— Налетя на бой. Положението беше или той, или аз.

Фрейзър поклати глава.

— Мамка му.

— Съжалявам. — Декорсо му подаде документите на Котъл.

Фрейзър прегледа съдържанието на портфейла. Шофьорска книжка и кредитна карта, малко пари в брой. Британският му паспорт изглеждаше съвсем нормален.

Декорсо мислено повтаряше преживяното.

— Този тип беше обучен като командос. Извадих късмет. Можеше аз да съм трупът.

— Бил е от Специалните разузнавателни служби.

— Кога разбра това?

— Точно преди да влезеш в асансьора.

— Защо не ми каза?

— Знаех, че нищо няма да ти се случи.

Декорсо ядосано скръсти ръце на гърдите си. Още дишаше тежко.

Фрейзър поклати глава. Можеше ли такава проста операция да се прецака още повече?

Беше прекарал времето в бара в съставяне на списък. Сега го метна на Декорсо, който още не можеше да дойде на себе си.

— Прегледай датите на смърт на тези.

— Кои са те?

— Семейството на Уил Пайпър. Всичките му близки.

Декорсо заработи мълчаливо, все още ядосан и запъхтян.

— Прехвърлих резултатите на смартфона ти — съобщи той след няколко минути.

В същото време устройството издаде мелодичен звън. Фрейзър отвори имейла и заразглежда датите на смъртта на всички на този свят, които имаха значение за Уил.

— Поне *това* е добре — рече той. — Даже много добре.

[1] Can't be well и Cantwell имат сходно звучене — Б.пр. ↑

11

На следващата сутрин Уил се измъкна рано от леглото, за да се приготви, преди семейството му да се събуди. Слънцето вече светеше ярко и примамващо, лъчите му проникваха като златен меч между завесите в спалнята.

Включи кафе-машината и загледа като хипнотизиран как черната течност капе през филтъра в каната. Беше така унесен в мисли, че забеляза Нанси едва когато тя отвори хладилника, за да извади портокаловия сок.

— Съжалявам за снощи — побърза да каже той. — Получиха си книгата и си тръгнаха.

Тя не му обърна внимание. Значи така ще вървят нещата.

— Книгата беше истинска, напълно автентична — дръзко продължи той. — Направо невероятна.

Тя явно не искаше да чува нищо по темата.

— В нея имаше скрито стихотворение. Смятат, че е написано от Уилям Шекспир.

Вече си личеше, че Нанси се мъчи да се престори, че не проявява интерес.

— Ако искаш да го видиш, сканирах го на принтера. Копието е в горното чекмедже на бюрото.

Когато тя не отговори и на това, той смени тактиката и я прегърна, но тялото ѝ си оставаше сковано, тя продължи да държи чашата си в протегнатата ръка. Уил я пусна.

— И това няма да ти хареса, но заминавам за Англия за няколко дни.

— Уил!

Беше репетирал речта си.

— Вече се обадох на детегледачката. Ще ни отдели толкова време, колкото ни е нужно. Хенри Спенс плаща за всичко, освен това ми дава куп пари, които определено няма да ни дойдат зле. Пък и без

това ме сърбят ръцете да правя нещо. Ще ми се отрази добре, не мислиш ли?

Нанси тръгна към него, хвърляйки огън и жупел.

— Имаш ли представа какво си мисля? — зафуча тя. — Излагаш ни на риск! Излагаш Фили на риск! Наистина ли смяташ, че онези хора в Невада няма да открият, че си играеш в пясъчника им?

— Няма да правя нищо, което да наруши съглашението ми с тях. А само малко проучване, ще се опитам да отговоря на няколко въпроса на един умиращ човек.

— Кой е той?

— Спенс. Видя скутера и кислорода му. Той знае датата си. След седмица е. Щеше сам да предприеме пътуването, ако беше здрав.

Нанси не се трогна.

— Не искам да отиваш.

Взираха се един в друг като равностойни боксьори на ринга. После Фили се разплака и Нанси ядосано тръгна към спалнята, оставяйки го сам с черното му кафе и също толкова черното му настроение.

Фрейзър беше бесен, че при огромните ресурси на правителството се налагаше да дели хотелска стая, защото цените на нюйоркските хотели разбиваха на пух и прах отредените дневни на отдела им. При това беше второразрядна дупка с мръсен жвакащ мокет, в който имаше коктейл от Бог знае какви гадости. Фрейзър се бе проснал в леглото си по гащета и пиеше отвратителното кафе на румсьорвиса. На другото легло Декорсо работеше с лаптопа, сложил на главата си слушалки.

Телефонът на Фрейзър иззвъня. Екранът изписа личния номер на Лестър в Пентагона. Фрейзър усети как червата му неволно се свиват в спазъм.

— Фрейзър, няма да повярваш — каза Лестър с контролирания гняв на дългогодишен бюрократ. — Онзи тип Котъл е работил за Фирмата! Бил е от СРС!

— Така им се пада, щом шпионират приятели — отвърна Фрейзър.

— Май не си много изненадан.

— Защото знаех.

— Знаел си? Преди или след?

— Преди.

— И въпреки това си наредил да бъде убит? Това ли ми казваш?

— Не съм нареждал да бъде убит. Нападна мой човек. Беше самоотбрана, пък и така или иначе, днес беше денят му. Ако не бяхме ние, щеше да се задави със сандвич или да се подхлъзне в банята. Така или иначе беше мъртъв.

Лестър замълча толкова дълго, че Фрейзър се зачуди дали линията не е прекъснала.

— Господи, Фрейзър, цялата тази история ме подлудява. Трябваше все пак да ми кажеш.

— Грехът е на моята глава, не на вашата.

— Оценявам го, но въпреки това имаме проблем. Британците са бесни.

— Знаем ли каква е била мисията му?

— Увъртат — въздъхна Лестър. — Все още настръхват покрай проекта „Вектис“, особено по-старите.

— Знаят ли, че книгата е била от Библиотеката?

— Естествено. В министерството на отбраната им и във военното разузнаване има достатъчно памет, за да шепнат „Вектис“ веднага щом се появи някой ненормален бъдещ сценарий, който после се сбъдва. Същото е и сега с „Помагаща ръка“. Сигурни са, че знаем за очакващото Каракас повече, отколкото признаваме. И, честно казано, до гуша ни дойде от въпросите и душенето им. И ти, и аз знаем повече от добре, че англичаните биха си взели библиотеката на мига, ако можеха.

— Не се и съмнявам.

— Били са глупаци да ни я дадат през четиридесет и седма, но това вече е древна история.

— Какъв е бил планът им?

— Явно са внедрили своя човек в антиквариата къща, за да държи под око книгата. Вероятно са разбрали за нея по същия начин като нас, чрез интернет филтър. Може би са смятали да те спипат и да си осигурят заложник. Кой знае. Сигурно са наясно, че си от Грум Лейк. Когато се появил друг купувач, тръгнаха по следите му да видят

докъде ще стигнат. Определено са искали да получат предимство пред нас, не се съмнявам в това.

— Какво искате от мен? — попита Фрейзър.

— Да върнеш книгата. И да разбереш какво е намислил онзи кучи син Уил Пайпър. После да ни имунизираш. „Събитието Каракас“ е точно зад ъгъла и не е нужно да ти казвам, че всеки, който е забъркан в преобаването на „Помагаща ръка“, е кандидат за оня свят. Искам да ми докладваш на всеки няколко часа.

Фрейзър затвори. „Каракас“ вземаше акъла на всички. Целият смисъл в анализирането на данните в Зона 51 бе да се използва познанието за бъдещи събития за определяне на политиката и за подготовка. Но „Помагаща ръка“ вдигаше мисията им на безпрецедентно ниво. Фрейзър не беше по политиката, но беше съвсем сигурен, че при едно изтичане на информация точно сега правителството ще изхвърчи. Направо в ада.

Мрачно погледна към Декорсо; помощникът му се беше изгубил между слушалките. Лицето му сякаш беше взето от хладилник за месо. Цяла сутрин подаваше на Фрейзър постоянен поток информация — Пайпър се обадил на детегледачката, за да я наеме за допълнителни часове. Заминавал за няколко дни, но не казал къде. Най-сетне се появил и друг екип наблюдатели. Един от хората им проследил Пайпър, докато тичал покрай реката. После излязъл на покупки с жена си и бебето. Типичен съботен ден.

Но сега Декорсо бе попаднал на нещо по-голямо. Прекара няколко минути онлайн, за да събере отговори на въпросите, които Фрейзър със сигурност щеше да зададе. Когато приключи, свали слушалките. Беше не просто голямо — а земетръсно. Най-малко осма степен в техния свят.

Фрейзър се досети по изражението му, че е открил нещо важно.

— Какво? Сега пък какво?

— Знаеш за Хенри Спенс, нали? — попита Декорсо.

Фрейзър кимна. Знаеше всичко за Клуб 2027 — безобидна група дърти глупаци, поне доколкото го засягаше него. Наблюдателите ги проверяваха от време на време, но според всеобщото мнение Спенс ръководеше просто надут социален клуб на пенсионери. Не вършеха нищо лошо, не вредяха на никого. По дяволите, самият той би могъл

да стане един от тях, когато окачи шпорите на стената, стига да го приемат — но това едва ли щеше да стане.

— Какво за него?

— Току-що се обади от мобилния си телефон на стационарния на Пайпър. Явно нямат представа, че го подслушваме. Спенс е в Ню Йорк. Купил е двупосочен билет на Пайпър до Лондон, без фиксиран обратен полет. Първа класа. Излита довечера.

Фрейзър завъртя очи.

— По дяволите! Знаех си, че Пайпър не е сам, но точно Хенри Спенс? Разполага ли той с такъв куп пари, или е подставено лице?

— Сериозно е подплатен. С парите на мъртвата му съпруга. Има и още.

Фрейзър поклати глава и му нареди да изплюе камъчето.

— Болен е. Краят му е след осем дни. Чудя се дали причината ще е естествена или ние.

Фрейзър вече навличаше панталоните си.

— Един Господ знае.

12

На Уил му харесваше отново да е на път, с малко багаж, също като в доброто старо време. Почина си великолепно в удобната първокласна кушетка, която, по една прищявка на съдбата, за която така и не научи, първоначално бе предназначена за младия, вече мъртъв Адам Котъл.

Уил не беше опитен международен пътешественик, но бе посещавал Великобритания и Европа няколко пъти по работа. Преди няколко години дори беше изнасял лекция в Ню Скотланд Ярд, озаглавена „Сексът и серийният убиец — американският опит“. Присъстваха много слушатели и след нея група високопоставени детективи го бяха замъкнали в някакъв пъб. Както и можеше да се очаква, вечерта завърши с амнезия.

Сега бе на час път от гара Мерилебон на линията за Бирмингам и прекосяваше равната английска провинция в първокласно купе. Сивотата на разпрострелия се Лондон беше отстъпила пред пастелните тонове на обработваемата земя — килим от зелени и кафяви петна, приглушени от влажния есенен ден. Влакът се движеше с пълна скорост и дъждовните пръски оставяха хоризонтални следи по прозореца. Клепачите му натезаха, докато гледаше шарените ниви, балите сено и бозавите, лишени от украса фермерски постройки, профучаващи покрай него. Малки селца изпълваха прозореца за няколко секунди, след което изчезваха. Беше сам в купето. Беше неделя, а сезонът не бе от туристическите.

Представи си как у дома Нанси скоро ще стане и по-късно сутринта ще изведе Филип на разходка с количката — разбира се, стига и там да не валеше. Беше забравил да провери прогнозата за времето преди да тръгне, но така или иначе беше сигурен, че над главата на Нанси и без това ще витае лично неин дъждовен облак. Смяташе, след като приключи с тази авантюра, да прекара известно време в „Харъдс“ и да измисли как да се измъкне от цялата тази каша. Смущаваше се да каже на Нанси, но Спенс му бе направил неустоймо

предложение. Уил никога не бе смятал, че може да бъде съблазнен с пари, но пък и никой досега не го беше замерял с пачки по такъв начин. Изживяването бе чисто ново и определено не се оказа от неприятните.

Цената за мисията? Чек за 50 000 долара и завещание за караваната! Веднага щом Спенс ритне камбаната, къщата на колела щеше да е негова. Уил не знаеше как ще успее да си позволи бензина, но в най-лошия случай смяташе да я закотви в някой къмпинг във Флорида и да я превърне във ваканционна вила.

По-сочният морков беше все още завързан на пръчката. Спенс настояваше да научи датите на смъртта на своите хора, но Уил нямаше да се съгласи да изпълни това искане. Сумата, която Спенс сложи на масата, накара Уил да затаи дъх, но на цялата планета нямаше достатъчно пари, за да го направи. Боеше се, че ако по най-крепящ начин наруши споразуменията да пази тайна, Нанси ще се окаже права — Уил щеше да сложи главите им на дръвника.

Събуди се от унеса, чу кондуктора по високоговорителя и примигна към часовника си. Пътуваше вече близо час и влакът забавяше скорост, тъй като приближаваше покрайнините на голямо търговско градче.

Стратфорд на Ейвън. Родното място на Шекспир. Иронията го накара да се усмихне. Беше влязъл в „Харвард“, защото можеше да премаже нападател, който се опитва да мине с топката покрай него, а не заради любовта си към литературата. През целия си живот не бе прочел нито дума от Шекспир. И двете му предишни жени бяха маниачки на тема театър, но това не беше заразно. Дори Нанси се опита да го замъкне на пиеса, която беше хит за тълпата — „Макбет“, ако си спомняше правилно, — но той така се беше нацупил, че накрая тя вдигна ръце и се отказа. Уил не можеше да си представи защо е цялата тази истерия, а ето че сега бе тук и носеше може би най-редкия от всички свързани с Шекспир артефакти, може би единствената творба, написана категорично от неговата ръка.

Гарата беше неделно тиха, на стоянката имаше само няколко таксита. Един от шофьорите стоеше до колата си и пушеше под ръмвящия дъжд; фуражката му беше подгизнала. Метна фаса си настрани и попита Уил накъде е тръгнал.

— Към Роксал — отвърна Уил. — Търся едно място на име Кантуел Хол.

— Не ми приличаш на Уили Уонки турист — подхвърли бакшишът и го огледа от глава до пети. Уил не схвана думите му. — Нали се сецаш, Уили Шейки Рокендрол, Великия бард и тъй нататък.

В днешно време всеки е специалист по профили, помисли си Уил.

Роксал се оказа малко село на петнайсетина километра северно от Стратфорд, дълбоко в древната Арденска гора, която едва ли можеше вече да се нарече така — гората била изсечена преди векове, за да се освободят територии за земеделие. Норманите наричали Арден прекрасната дива страна. Днешното най-подходящо ѝ описание по-скоро бе приятна и питомна.

Таксито летеше по второкласни пътища покрай гъсти редици кленови дървета, глог, лески и прясно изорани ниви.

— Хубаво време носиш със себе си — отбеляза шофьорът.

На Уил не му беше до празни приказки.

— Повечето хора, които пътуват за Роксал, отиват в конферентния център на манастира. Прекрасно място, цялото построено преди десетина години, страхотен хотел и всичко останало. В провинциалния стил на Кристофър Врен.

— Не съм за натам.

— Така каза още в началото. Никога не съм бил в Кантуел Хол, но знам къде е. Какво те води насам, ако мога да попитам?

Как ли би реагирал този бакшиш, ако му каже истината? Дошъл съм, за да разреши най-голямата загадка на света, шофьоре. Значението на живота и смъртта. На началото и края. И между другото, добави и въпроса за съществуването на Бог.

— Бизнес — отвърна Уил.

Самото село беше малко като пришка. Няколко десетки къщи, кръчма, поща и смесен магазин.

— Влязохме и излязохме от село Роксал — каза бакшишът и кимна. — Оттук остават само още три километра.

Отбивката за Кантуел Хол беше неотбелязана, ако не се броят двата тухлени стълба от двете страни на стара чакълена алея с ивица избуяла трева по средата. Пътят се спускаше през мокра пищна ливада, изпъстрена тук-там с бледите тонове на есенни цветя, предимно

клюмнали сини вероники, както и случайни групи месести гъби. На един остър завой видя в далечината фронтони, извисяващи се над високия жив плет от глог, който скриваше по-голямата част от постройката.

Щом приближиха, къщата се извиси пред тях с цялата си грамада. Имението представляваше бърканица от фронтони и комини, бледи, изронени тухли върху видим екзоскелет от тъмни възморави греди от времето на Тюдорите. През плета Уил различи централната фасада на къщата, която бе напълно покрита с бръшлян, изрязан от прозорците с бели рамки от някой, който явно не се справяше с правите ъгли и линии. Намазаният с катран многогълен покрив сякаш бе покрит със слуз и зелен мъх. Доколкото успя да разгледа обраслата градина, тя бе, меко казано, небрежно поддържана.

След широкия портик от жив плет алеята правеше кръг пред къщата. Таксито спря с хрущене на чакъл пред дъбовата врата. Ромбовидните прозорци бяха мъртви и смълчани.

— Тъмно като гробница — отбеляза бакшишът. — Да изчакам ли?

Уил слезе и плати. От един от комините се виеше тънка струйка дим.

— Ще се оправя — каза той и метна сака на рамо. Натисна копчето на звънеца и чу далечен звън някъде отвътре. Таксито изчезна през втори портик в живия плет.

Входът не бе защитен от стихии и докато се ослушваше за признаци на живот, косата му подгизна от дъжда. Изчака цяла минута, след което отново натисна звънеца и използва чукчето за по-сигурно.

Жената, която му отвори, бе по-мокра и от него. Явно е била под душа и не е имала време да се подсуши, а направо бе намъкнала джинси и риза.

Беше висока и грациозна, с интелигентно, изразително лице и уверен поглед, млада и свежа кожа с цвета на пълномаслено мляко. От спускащата се до раменете ѝ руса коса се стичаха капки върху памучната риза и гърдите ѝ се очертаваха през мократа ѝ прозрачност.

— Ужасно съжалявам — каза тя. — Вие сте господин Пайпър, нали?

Прекрасна е, помисли си той. А точно в момента само това ми е притрябвало.

Уил кимна.

— Да, госпожо — каза той като учтив джентълмен от Юга и я последва вътре.

13

— Икономката е на църква, дядо е глух като пън, аз бях под душа, а вие, страхувам се, бяхте изоставен навън в това противно време.

Антрето беше наистина тъмно, високо два етажа и облицовано с ламперия куполно помещение със стълбище, водещо към вътрешен балкон. Уил се почувства едва ли не като в музей и започна да се тревожи, че с цялата си непохватност ще събори някой порцеланов поднос, часовник или ваза. Жената щракна ключ и над главите им, подобно на избухнала ракета, заблестя гигантски кристален полилей.

Тя окачи палтото му на закачалката и остави сака, макар че той настоя да задържи куфарчето.

— Да идем при огъня, какво ще кажете?

Централното място в полутъмната голяма зала се заемаше от масивна камина, достатъчно голяма, за да побере цяло прасе. Рамката ѝ бе древна, тъмна като абанос, богато украсена и блестяща. Имаше дебела облицовка и средновековен вид с правите си линии, но в някакъв момент някой бе покрил твърдото дърво с двоен ред сини и бели кахлени плочки. Горящият вътре огън изглеждаше малък и неподходящ за размерите на камината. Коминът не теглеше добре, струйки дим се връщаха в помещението и се издигаха нагоре към високия таван с орехови греди. От учтивост Уил се опита да сподави кашлицата си, но не успя да се сдържи.

— Съжалявам за дима. Трябва да направя нещо по въпроса. — Посочи му мекия масивен фотьойл най-близо до огъня. Когато седна, Уил усети стипчивата, кисела миризма на урина. Домакинята се наведе, постави още две цепеници в огъня и го разбута с машата. — Ще сложа кафе и ще се приведа в по-представителен вид. Обещавам, че няма да се бавя.

— Не се безпокойте, госпожо, добре съм.

— Наричайте ме Изабел.

Той ѝ се усмихна.

— Уил.

Огледа помещението с раздразнените от дима очи. Беше без прозорци, натъпкано с мебели и събирани с векове вехтории. Зоната около камината изглеждаше най-функционалната и обитаема. Диваните и столовете бяха от миналия век, меки и удобни, имаше няколко лампи за четене, маси с купчини вестници и списания, пръснати чаши за чай и кафе, бели следи от мокри чаши върху дървото. В средата и покрай стените голямата зала приличаше по-скоро на музей и ако Хенри VIII можеше да се озове тук след лов, сигурно би се чувствал като у дома си с тази Тюдорова атмосфера и великолепиe. Облицованите с орех стени бяха покрити до гредите с гоблени, ловни трофеи и картини; десетки брадати представители на рода Кантуел се взираха кисело от потъмнелите платна с набраните си яки, роби и двойни жакети, представяйки смяната на модата през вековете. Окачените еленови глави с изписана замръзнала предсмъртна изненада в очите показваха как тези хора са прекарвали свободното си време.

Повечето мебели се намираха върху или около огромен персийски килим, проскубан по краищата, но недокоснат в центъра, където бе защитен от дъбова банкетна маса с червена покривка, около която бяха наредени високи столове. Всяка тапицирана облегалка беше украсена с бродираната роза на Тюдорите. В двата края на масата имаше сребърни свещници с големината на бейзболни бухалки и високи дебели свещи.

Не след дълго Уил стана и направи обиколка из тъмните кътчета на помещението. Слои прах покриваше всяка повърхност и *objet d'art*. Щеше да е нужна цяла армия чистачи, за да се справят с нея. Надникна през вратата в съседната тъмна стая — библиотеката. Тъкмо се канеше да влезе, когато Изабел се върна с поднос с кафе и бисквити. Косата ѝ бе вързана отзад на опашка и си беше сложила малко грим и гланц на устните.

— Трябва да сложа повече лампи. Тук е като същински мавзолей. Това помещение е било построено през петнадесети век. Явно не са имали никакво желание да допускат светлина вътре. Сигурно са си мислили, че е по-здравословно да се изолират.

Докато пиеха кафето, тя се поинтересува как е пътувал и сподели колко изненадани и заинтригувани са останали, когато се е обадил

купувачът на книгата. Изгаряше от желание да чуе повече, но предпочете да изчака, докато дядо ѝ се събуди от дрямката си. Страдал от безсъние и най-редовно заспивал по зазоряване, за да се събуди по обед. Докато чакаха, разказваха за себе си и всеки остана силно впечатлен от живота на другия.

Изабел беше очарована, че разговаря с бивш агент на ФБР — истински, от плът и кръв, който досега съществуваше за нея единствено във филмите и романите. Взираше се в магнетично сините му очи, докато той я забавляваше с тихия си глас с истории за стари случаи.

Когато започна да разказва тя, Уил я намери за очарователна и обаятелна, с възхитителна безкористна жилка — млада жена, посветена дотолкова на дядо си, че прекъснала университета за една година, за да се грижи за него и да му помага да свикне с живота си на вдовец, след като петдесет години е бил женен. Тъкмо се канела да започне последната си година в Единбургския университет със специалност европейска история, когато лейди Кантуел починала от удар. Родителите на Изабел се опитали да склонят стареца да се премести при тях в Лондон, но той категорично отказал. Бил роден в Кантуел Хол и щял да умре тук. Накрая една от двете страни трябвало да отстъпи, но Изабел доброволно предложила временно решение.

От малка обичала къщата и възнамерявала да остане тук цяла година, докато събира материали за бъдещата си дисертация за английската Реформация и утешава скърбящия си дядо. Родът Кантуел бил микрокосмос от разделянето между католици и протестанти през шестнадесети век и къщата била свидетел на част от този катаклизъм. Изабел се страхуваше, че след смъртта на лорд Кантуел данъците за наследство ще принудят семейството ѝ да продаде имението в най-лошия случай на някой предприемач, а в най-добрия — на Националния тръст. Така или иначе, това би означавало край на родословие, достигащо назад във времето до тринадесети век, когато крал Джон дал на първия Кантуел, Робърт от Роксал, баронска титла и земя, на която той издигнал правоъгълна каменна кула.

Накрая тя насочи темата към книгата. Двамата с лорд Кантуел не били на себе си от радост, когато научили за астрономическата цена, за която била продадена, но Изабел била крайно нещастна, че книгата преминава в чужди ръце. Още като момиче била запленена от

мистерията ѝ. Сподели с Уил, че именно гравираната година запалила интереса ѝ към този период от британската история. Надявала се някой ден да открие какво представлява книгата и как се е озовала в Кантуел Хол. Все пак, призна тя, парите от дълга щели да спасят имението още известно време, макар че нямало да решат някои много скъпи и належащи поправки. Имало много влага, изгнили греди, покривът се нуждаел от подмяна, електричеството също, а канализацията била в окаяно състояние. Пошегува се, че вероятно ще се наложи да продадат всичко в къщата, за да си позволят да ремонтират самата къща.

Уил изпитваше гузно удоволствие от разговора. Тази жена бе на възрастта на дъщеря му! Въпреки скарването с Нанси, той бе щастливо женен мъж с новороден син. Дните му на скитник и женкар бяха минало, нали така? Почти му се прииска Изабел да не беше така привлекателна. Високото ѝ чувствено тяло и острият като сабя ум бяха истинска двуцевка, насочена право в гърдите му. Боеше се, че е на косъм да бъде поразен. Е, поне беше трезвен. Това го крепеше.

Уил провокативно ѝ зададе въпрос, който я свари неподготвена.

— Каква сума е нужна за ремонт на това място и уреждане на бъдещите ви данъчни проблеми?

— Ама че странен въпрос.

— Все пак, колко според вас? Горедолу?

— Е, не съм строител или счетоводител, но предполагам, че милиони!

Уил се усмихна дяволито.

— В чантата си имам нещо, което може би ще реши проблемите ви.

Тя повдигна вежди.

— Би било чудесно — отбеляза сухо. — Ще ида да видя защо дядо се бави.

Тъкмо стана от мястото си, когато старецът затътри крака в голямата зала, вирайки се въпросително в Уил.

— Кой е това? — попита той.

— Господин Пайпър от Америка — отговори тя високо, за да може да я чуе.

— О, вярно. Бях забравил. Много път сте били. Не разбирам защо просто не използвахте телефона.

Изабел помогна на дядо си да приближи и ги представи.

Лорд Кантуел приближаваше деветдесетте. Главата му бе почти плешива, ако не се брои един непокорен сребърен кичур. Червеното му като екзема лице бе същинска градина от стърчащи косми, пропуснати от бръснача. Беше облечен за неделен следобед — тъмен панталон, спортно сако на рибена кост и древна университетска вратовръзка, излъскана от дълго носене. Уил забеляза, че панталоните са му твърде големи и че наскоро е започнал да пристяга колана си с една дупка повече. Загубата на тегло не бе добър знак за възрастен човек. Кантуел бе вдървен от артрит и имаше походката на човек, който още не се е разкършил. Когато стисна ръката му, Уил долови още по-силно миризмата на урина и стигна до заключението, че е седял в любимия стол на домакина.

Уил му отстъпи мястото си и Изабел кимна одобрително на жеста му. Тя наля кафе на дядо си, разръчка огъня и предложи на Уил собствения си стол. За себе си придърпа една табуретка.

Кантуел не беше по изтънченото държане. Сръбна шумно от кафето си и гръмогласно попита:

— За кой дявол ви трябваше да похарчите цели триста хиляди долара за книгата ми? Вярно, доволен съм, но не виждам защо е толкова ценна, ако искате, вярвайте.

Уил заговори по-високо, за да пребори глухотата на стареца:

— Аз не съм купувачът, сър. Господин Спенс ви се обади. Той купи книгата. Проявява огромен интерес към нея.

— Защо?

— Смята, че тя е ценен исторически документ. Има някои теории и ме помоли да дойда тук и да видя дали няма да открия още нещо във връзка с тях.

— Да не сте историк като моята Изабел? Ти смяташе, че в тази книга има нещо важно, нали, Изабел?

Тя кимна и се усмихна гордо на дядо си.

— Не съм историк — отвърна Уил. — По-скоро съм по разследванията.

— Господин Пайпър е бивш служител в американското Федерално бюро за разследвания — обясни Изабел.

— От бандата на Едгар Хувър, а? Никога не съм го харесвал.

— Него от доста време го няма, сър.

— Е, не виждам с какво мога да ви помогна. Тази книга е в рода ми, откакто се помня. Баща ми не знаеше нищо за произхода ѝ, нито пък дядо ми. Винаги е била смятана за нещо чудато, за някакъв градски регистър, вероятно от континента.

Беше време да изиграе картите си.

— Имам да ви кажа нещо — поде Уил и ги погледна последователно в очите, за по-драматичен ефект. — Открихме нещо скрито в книгата, което може да се окаже много ценно и би могло да помогне за намирането на отговор на въпроса за произхода на книгата.

— Прегледала съм всяка страница! — възрази Изабел. — Какво е било скрито? Къде?

— Под задния форзац. Лист пергамент.

— Мамка му! — извика Изабел. — Мамка му! Мамка му!

— Ама че език — сгълча я Кантуел.

— Стихотворение — продължи Уил, развеселен от цветистата реакция на момичето. — Нямах време за подробно проучване, но един от колегите на господин Спенс предполага, че е свързано с книгата. — Вече ги дразнеше. — Можете ли да познаете кой е авторът?

— Кой? — нетърпеливо попита Изабел.

— Няма ли да се опитате да познаете?

— Не!

— Какво ще кажете за Уилям Шекспир?

Старецът и момичето се спогледаха.

— Шегувате се! — изсумтя Кантуел.

— Не вярвам! — възкликна Изабел.

— Ще ви го покажа — каза Уил. — И ето какво е предложението. Ако е автентично, според един от колегите ми то струва милиони, ако не и десетки милиони. Според него не съществува нито един документ, за който със сигурност може да се твърди, че е написан от ръката на Шекспир, а този е подписан, поне с инициали — У. Ш. Господин Спенс ще задържи книгата, но е готов да върне стихотворението на фамилия Кантуел, ако ни помогнете с нещо.

— С какво? — подозрително попита момичето.

— Стихотворението е карта. То споменава за следи за книгата и най-вероятно те са скрити в Кантуел Хол. Може би са все още тук, но може и отдавна да са изчезнали. Помогнете ми с намирането на

великденското яйце и стихотворението е ваше, независимо от резултата.

— Защо му е на този Спенс да ни връща нещо, за което е платил и по право си е негово? — замислено попита Кантуел. — Не мисля, че бих го направил на негово място.

— Господин Спенс вече е богат човек. Освен това умира. Готов е да размени стихотворението срещу някои отговори, това е.

— Можем ли да го видим? — попита Изабел.

Уил извади пергаментата от куфарчето. Беше защитен с прозрачен найлонов плик. Подаде ѝ го тържествено.

След кратко проучване устните ѝ затрепериха от възмущение.

— Не добро — прошепна. Беше открила намек на мига.

— Какво беше това? — раздразнено попита старецът.

— Споменава се за рода ни, дядо. Нека ти го прочета.

Зачете сонета с ясен глас, направо за запис, изразително, с нюанси и драматичност, сякаш го бе чела преди и бе репетирала представянето му.

Кантуел сбърчи чело.

— Хиляда петстотин осемдесет и първа, така ли?

— Да, дядо.

Той се облегна тежко на облегалките на фотьойла и се изправи, преди Уил или Изабел да успеят да му помогнат, после се затътри към един полутъмен ъгъл на помещението, като си мърмореше. Двамата го последваха.

— Дядото на Шекспир, Ричард, е бил от селото. Роксал е родното място на рода му. — Старецът оглеждаше стената. — Къде е той? Къде е Едгар?

— Кой Едгар, дядо? Имали сме неколцина.

— Знаеш го, реформистът. Не е най-черната ни овца, но почти може да мине за такъв. Би трябвало той да е бил господар на имението през осемдесет и първа. А, ето го. Вторият отляво, в средната част. Виждате ли го? Онзи с нелепо високата яка. Не е от най-красивите в рода. Имаме известни генетични вариации през вековете.

Изабел включи един лампион и донякъде освети портрета на мъж с кисела физиономия и остра козя брадичка, застанал в арогантна надута поза. Беше облечен в тясна черна туника с големи златни копчета и имаше конична холандска шапка с периферия като чиния.

— Да, той е — потвърди Кантуел. — Преди време дойде един момък от Националната галерия, според когото картината вероятно е от Робърт Пийк Старши. Изабел, напомни това на баща си, след като пукна. Може да струва няколко лири, ако му потрябват.

От другия край на помещението се разнесе силен женски глас.

— Здравейте! Върнах се. Дайте ми един час и обядът ще е готов.

Икономката, дребна, набита жена, все още беше с мокрия си шал и чанта в ръка, но работата винаги беше на първо място.

— Гостът ни пристигна, Луиз — извика ѝ Изабел.

— Виждам. Намерихте ли чистите кърпи, които извадих?

— Още не сме се качвали горе.

— Ама че сте груби! — сгълча ги тя. — Оставете господина да дойде на себе си. Много път е бил. И доведете дядо си в кухнята да си вземе хапчетата.

— Какви ги говори? — намръщено попита старецът.

— Луиз каза да си вземеш хапчетата.

Кантуел погледна предшественика си и сви съчувствено рамене.

— После ще продължим, Едгар. Онази жена събужда страх в сърцето ми.

Крилото за гости на горния етаж бе прохладно и тъмно — дълъг, облицован с ламперия коридор с месингови лампиони и мъждукащи крушки на всеки няколко метра, стаи от двете страни като в хотел, и дълги износени пътеки. Стаята на Уил гледаше към задната част на къщата. Той отиде до прозореца да погледа набиращата сила буря и разсеяно махна мъртвите мухи от перваза. Долу имаше застлан с тухли вътрешен двор и градина зад него. Плодните дървета се огъваха под силния вятър и валящия косо дъжд. На преден план, вдясно, различи ъгъла на нещо като конюшня, а зад нея се виждаше покривът на друга сграда с остър връх, но заради пороя не можеше да различи за какво служи.

Плисна малко вода на лицето си, седна на леглото с балдахин и се загледа в телефона си. На индикатора за обхват имаше само една чертичка. Може би беше достатъчно, за да се обади у дома. Представи си тромавия разговор. Какво можеше да каже, което да не го вкара в още по-голяма беля? По-добре да приключи тук колкото се може по-скоро и лично да се погрижи за стопяването на леда в семейството.

Затова се задоволи със съобщение. *Пристигнах без проблеми. Скоро се връщам. Обичам те.*

Спалнята беше като за стара дама, с множество сухи цветя, везани възглавнички и дантелени завеси. Уил свали обувките си, отпусна тежкото си тяло върху бродираната завивка и прилежно дремна около час, докато подобният на звънче глас на Изабел не го повика за обяд.

Апетитът му се справи с всичко, което Луиз можеше да му предложи, че и отгоре. Неделното меню пасваше добре на предпочитанията му към месо и картофи. Уил погълна малки планини печено телешко, печени картофи, грах, моркови и соя, но се въздържа от третата чаша бургундско.

— Има ли някакви сведения, че Шекспир е посещавал Кантуел Хол? — попита Изабел дядо си.

— Никога не съм чувал за подобно нещо, но защо не? — отвърна с пълна уста старецът. — Много е обикалял в този район на младини. Били сме виден род, който до голяма степен е запазил католицизма си през онзи ужасен период, а Шекспирови са били вероятно другите най-близки католици наоколо. Пък и още по онова време сме имали чудесна библиотека, която би трябвало да запази интереса му. Напълно възможно е.

— Някакви теории защо Едгар Кантуел би си направил труда да поръча стихотворението, да остави уликите и после да скрие творбата в книгата? — попита Уил.

Кантуел преглътна граха и допи остатъка от виното си.

— Били са тежки времена и човек лесно е можел да изгуби живота си заради вярата. Вероятно са имали подозрението, че книгата е опасна; нищо чудно сърце да не им е давало да я унищожат. И решили, че е по-добре да скрият значението ѝ по някакъв хитроумен начин. Може би обяснението ми е пълна глупост, но така си мисля.

Изабел цялата сияеше.

— Струва ми се, че дисертацията ми ще се окаже доста интересна.

— Е, какво ще кажете? — попита Уил. — Споразумяхме ли се?

Изабел и лорд Кантуел кимнаха. Бяха обсъдили въпроса, докато Уил си почиваше.

— Да, споразумяхме се — отвърна Изабел. — Можем да започнем малкото си приключение след обяда.

Започнаха в библиотеката. Тя се намираше в просторно помещение с излъскан от времето дървен под, няколко запазени килима и една външна стена, която пропускаше сивата светлина на бурния ден през прозорците с малки ромбовидни стъкла. Покрай останалите стени бяха подредени лавици; единственото изключение бе пространството над камината, където висеше потъмняла от саждите маслена картина, представяща традиционен английски лов.

Имаше хиляди книги, повечето от които издадени преди двадесети век, но в една секция в ъгъла можеха да се видят и съвременни издания, дори и такива с меки корици. Уил огледа всичко това с натезжал поглед. Лорд Кантуел вече бе обявил, че смята да се оттегли за следобедната си дрямка, и въпреки желанието на Уил да свършва колкото се може по-бързо и да се прибере у дома, мисълта да се плюсне в някое от тапицираните кресла в тъмните ъгли на претъпканата библиотека и да затвори очи беше много примамлива.

— Това беше вълшебното ми място, когато бях малка — каза Изабел, докато обикаляше помещението и леко докосваше книгите с пръсти. — Обичам тази библиотека. — В нея имаше някакво спокойствие и мечтателност, пълен контраст със стереотипа за вятърничавите студенти. — Играех си тук часове наред. И сега прекарвам повечето си време тук. — Тя посочи дългата маса, отрупана с бележници и химикалки, лаптоп и купчини стари книги с отбелязани интересни страници. — Ако стихотворението е автентично, бих могла да започна дисертацията си от нулата!

— Съжалявам. Няма да можете да го използвате. После ще ви обясня.

— Шегувате се! То би могло да даде чудесен старт на кариерата ми.

— С какво искате да се занимавате?

— Да преподавам, да пиша. Искам да бъда добър академичен историк, типичен професор от миналото. Предполагам, че тази

библиотека е причината за тази шантава амбиция.

— Не мисля, че е шантава. Дъщеря ми е писателка. Горедолу на вашата възраст е — добави той, без да знае защо, и тя изхихика нервно. Уил отклони неизбежните учтиви въпроси за Лора и направо пристъпи към работа. — Покажете ми къде се намираше книгата.

Тя посочи едно празно място на нивото на очите в средата на дългата стена.

— Винаги ли е била там?

— Откакто се помня.

— И книгите до нея ли? Имало ли е пренареждания?

— Не, доколкото знам. Можем да попитаме дядо, но нямам спомени за разместване. Книгите си стояха винаги по местата си.

Уил огледа томовете от двете страни на празното място. Ботанически трактат от осемнадесети век и том за паметниците в Светите земи от седемнадесети век.

— Не, не са от едно и също време — отбеляза тя. — Съмнявам се, че има някаква връзка помежду им.

— Да започнем с първата следа — предложи Уил и извади стихотворението от куфарчето си. — „Едната носи пламъка трептящ на Прометей“.

— Аха — кимна тя. — Прометей. Откраднал огъня от боговете и го дал на смъртните.

Уил обгърна с жест помещението.

— Някакви идеи?

— Ами, доста е общо, не мислите ли? Книги за старогръцка митология? Камини? Факли? Барбекюто?

Той я изгледа, сякаш ѝ казваше: „Много смешно“.

— Да започнем с книгите. Има ли каталог?

— Би трябвало да има, но няма. Естествено, другият проблем е в това, че дядо продаваше доста енергично.

— Е, няма какво да се направи — сви рамене Уил. — Да действаме систематично. Аз ще започна от този край. Вие защо не започнете оттам?

Макар да се бяха съсредоточили само върху първата улика, имаха предвид и останалите, за да сведат до минимум повторенията. Оглеждаха се за книги на фламандска или холандска тематика, както и

за текстове, отнасящи се за някакви пророци. Засега нямаха представа как да разбират споменаването на „сина със черен грях“.

Процесът бе продължителен и еднообразен, и час по-късно Уил започна да се обезкуражава. Имаше чувството, че търсят игла в копа сено. А и не беше просто да вземеш книга, да отвориш на титулната страница и да я върнеш на мястото ѝ; трябваше му помощта на Изабел за всяко издание на латински или френски. Тя идваше, хвърляше бърз поглед на заглавието и му връщаше тома с едно кратко „Не!“

Следобедната светлина, която и без това бе приглушена, угасна напълно и Изабел включи всяка лампа и отиде до камината с кибрит в ръка.

— Ето, давам ви огън! — заяви тя, щом пламъците заблизаха дървата.

Привечер бяха приключили. Освен не толкова стария том „Митология“ на Булфинч, нито една от книгите не представляваше особен интерес.

— Или в стихотворението не се говори за книга, или нея вече я няма. Да продължим нататък — каза Уил.

— Добре — с готовност се съгласи Изабел. — Ще погледнем всички стари камини. Скрити ниши, фалшиви полици, вадещи се камъни. Забавлявам се! А вие?

Уил погледна отново телефона си за съобщение от Нанси. Нищо.

— И аз — отвърна той.

Според Изабел, в къщата имаше шест камини, построени преди 1581 г., три бяха на партера — в библиотеката, в голямата зала и в трапезарията; останалите три се намираха на първия етаж — в спалнята на дядо ѝ над голямата зала, както и в други две стаи.

Започнаха огледа с библиотеката. Застанаха пред горящия огън и се зачудиха какво да правят.

— Защо пък да не почукам облицовката и да потърся кухня? — предложи тя. Идеята му се стори идеална.

Старата полица от орехово дърво звучеше плътно. Провериха под нея за скрити резета или панти, но тя се оказа монолитна. Камъните на самото огнище бяха плътни и равни, хоросанът между тях изглеждаше еднороден. Огънят продължаваше да гори, така че засега не можеха да проверят тухлите отдолу, но на пръв поглед не се забелязваше нищо необичайно.

Огънят в голямата зала отдавна беше угаснал. Лорд Кантуел наполовина четеше, наполовина дремеше в креслото си и изглеждаше малко смаян, когато двамата започнаха да почукват и опипват масивната камина.

— Ама че работа! — изсумтя той.

Облицовката беше на прекрасни канелюри и излъскана от времето, а полицата беше масивна, изработена от едно огромно парче дърво. Изабел почука с надежда синьо-белите плочки, върху които имаше изобразени миниатюрни провинциални сцени, но всички те отекваха еднакво. Уил се осмели да клекне и пропълзи в огромното огнище, където почука всички тухли с машата, но бе възнаграден за усилията си със сажди по ризата и панталоните. Изабел му посочи изцапаните места и го загледа развеселено как се мъчи да ги изчисти с длан.

Трите други камини бяха подложени на същия оглед. Ако в някоя от тях бе скрито нещо, щеше да им е нужна бригада къртачи, за да го открият.

Вече беше съвсем тъмно. Дъждът бе спрял и студеният фронт напредваше в сърцето на провинцията, донасяйки вледеняващи, виещи ветрове. В Кантуел Хол нямаше централно отопление и в изложените на течение стаи беше студено. Луиз обяви на висок глас, че ще сервира чай в голямата зала. Беше запалила отново огъня и бе включила калорифера до креслото на лорд Кантуел, преди ясно да даде да се разбере, че с нетърпение очаква да си тръгне.

Уил се присъедини към Изабел и дядо ѝ за лека вечеря със сандвичи с месо и туршия, бисквити и чай. Луиз шеташе наоколо, заета с последните за деня задачи, след което се поинтересува дали смятат да останат в голямата зала за вечерта.

— За известно време — отвърна Изабел.

— Тогава ще запаля свещите — предложи тя. — Само да не забравите да ги духнете, преди да си тръгнете.

Докато се хранеха, Луиз взе запалка и запали около дузина свещи из стаята. Вятърът виеше отвън, камината съскаше, древното помещение без прозорци тънеше в сумрак, а свещите бяха като окуражаващи точки светлина. Уил и Изабел гледаха как икономката пали последния свещник и излиза от голямата зала.

Внезапно двамата се спогледаха и възкликнаха едновременно:

— Свещници!

Лорд Кантуел се поинтересува дали не са полудели, а Изабел му отговори с настоящия въпрос:

— Кои свещници са от шестнайсети век или по-стари?

Лордът почеса кичура си коса и посочи към центъра на помещението.

— Двата от позлатено сребро, предполагам. Мисля, че са венециански, от четиринадесети век. Кажете на баща си, че може да изкара няколко лири от тях, след като пукна.

Двамата се втурнаха към свещниците, духнаха дебелите свещи, махнаха ги и ги сложиха на един сребърен поднос. В чашките имаше големи шипове, на които можеха да се забодат огромни свещи с диаметър десетина сантиметра. Основите им от позлатено сребро бяха изкусно изработени във формата на шестлистен цвят. От тях се издигаше централна пръчка, която се разширяваше, за да се превърне в подобие на островърха романска кула на църква, с по шест прозорци, изобразени с инкрустиран син емайл. Над кулата следваше чашката с шипа за свещта.

— Доста са леки, така че би могло да са кухи — отбеляза Уил. — Основата обаче е плътна.

Огледа внимателно свързващите сегменти на сложната колона.

— Хайде, завърти я — прошепна му тя. — Само че се обърни с гръб към дядо. Не искам да получи инфаркт.

Уил хвана кулата с прозорците и се опита да завърти колоната — отначало леко, после по-силно и по-силно, докато лицето му не се зачерви от напъна. Поклати глава и се отказа.

— Не се получава.

После опита нейния свещник. Колоната не помръдваше, сякаш бе изработена от едно-единствено парче метал. Отпусна мускулите на рамото и ръката си и се канеше да се откаже, когато в пристъп на отчаяние натисна свирепо още веднъж.

Колоната се завъртя.

Само половин оборот, но се завъртя.

— Продължавай! — прошепна му Изабел.

Уил продължи да натиска, докато колоната не се завъртя свободно и се показа непозлатена тръба, поставена в друга тръба.

Накрая основата се отдели напълно. Уил остана с половин свещник във всяка ръка.

— Какво правите там? — обади се лорд Кантуел. — Нищо не чувам.

— Момент, дядо! — извика му Изабел. — Почакай малко!

Уил остави основата и надникна в кухата тръба.

— Тръбва ми светлина.

Последва Изабел до един от лампионите, пъхна пръст в тръбата и напипа някакъв твърд кръгъл ръб.

— Вътре има нещо! — Извади пръста си и се опита да погледне, но светлината на крушката не му помогна. — Пръстът ми е прекалено дебел. Опитай ти.

Нейният пръст беше по-тънък и тя го пъхна целия. Затвори очи, за да усети по-добре какво напипва.

— Нещо навито е, като хартия или пергамент. Пръстът ми е вътре. Ето! Успях да го завъртя.

Изабел бавно завъртя свещника около пръста си, като леко натискаше навитата тръбичка.

От отвора се подаде жълт свитък.

Беше цилиндричен, дълъг около двајсетина сантиметра, съставен от множество листа пергамент, увити стегнато един в друг. Шокирана и възбудена, Изабел понечи да му ги подаде, но той я спря.

— Не. Ти го направи.

Тя бавно разви свитъка. Пергаментът бе сух, но не трошлив и нямаше опасност да се разпадне. Изабел изглади листата с длани, а Уил наклони абажура, за да осигури повече светлина.

— На латински е — каза тя.

— В такъв случай мога само да се радвам, че си тук.

Тя прочете първият абзац на първата страница и я преведе на глас:

— „Писание от Феликс, абат на Вектис, съставено в лето Господне хиляда триста тридесет и четвърто.“

На Уил му се зави свят.

— Господи.

— Какво има, Уил?

— Вектис.

— Знаеш ли къде е това?

— Да, зная. Май попаднахме на златната жила.

1334 г.

Остров Уайт, Англия

В мъртвилото на нощта, много преди утрения и първия час, Феликс, абатът на Вектис, се събуди с едно от ужасните си главоболия. От прозореца се дочуваше песента на щурците и тихият пулс на вълните от Солента, които се разбиваха на близкия бряг. Звучите бяха успокояващи, но му предложиха само миг облекчение, преди следващият пристъп на гадене да го накара рязко да седне. Затърси опипом в тъмното нощното си гърне и повърна на сухо.

Беше на шейсет и девет години и сериозно се съмняваше, че ще посрещне следващото си десетилетие.

Стомахът му беше почти празен. Последната му храна бе телешка супа, приготвена специално за него от сестрите, мазна от костния мозък и с нарязани моркови. Беше оставил наполовина пълната купа на писалището си.

Отметна завивките, надигна се от сламеника и успя да се задържи прав, макар да се олюляваше. Пулсирането в главата му бе като ритмични удари на ковашки чук по наковалня, всеки от които застрашаваше да го довърши, но все пак намери сили да вземе тежката си подплатена с кожа роба, която беше праметнал през високата облегалка на стола. Облече я върху нощната си риза и незабавно усети приятната ѝ топлина. Запали с трепереци пръсти дебела жълта свещ и се отпусна на стола, за да разтрие слепоочията си. Светлината от пламъчето танцуваше по неравните полирани камъни на пода и се отразяваше от пъстро оцветеното стъкло на гледащия към двора прозорец.

Богатството на абатските покои винаги го бе смущавало. Когато постъпи във Вектис като послушник, преди толкова много години, със смирено наведена глава, стегната с връв груба роба и студени боси крака, той се чувстваше близо до Бога и така — до блаженството. Предшественикът му Болдуин, суров клирик, който получаваше

толкова голямо удоволствие от воденето на сметките в хамбара, колкото и от отслужването на литургията, бе поръчал великолепна дървена къща, която да съперничи на онези, които бе видял в абатствата в Лондон и Дорчестър. До спалнята имаше пищна дневна с украсена камина, покрита с резба скамейка, застлани с конски косъм столове и прозорец с витраж. По стените висяха фини гоблени от Фландрия и Брюге, изобразяващи ловни сцени и деянията на апостолите. Над камината имаше изкусно изработен сребърен кръст, дълъг колкото човешка ръка.

След смъртта на Болдуин преди години епископът на Дорчестър бе избрал за абат на Вектис Феликс, който по онова време беше приор. Феликс се молеше усърдно за напътствия. Може би трябваше да се въздържа от привилегиите на положението си и да предпочете скромно управление, да спи в монашеска килия като останалите братя, да се придържа към скромните си навици, да се храни заедно с всички. Но дали това нямаше да опетни паметта на неговия наставник и изповедник? Дали нямаше да изкара Болдуин развратник? Преклони се пред силата на паметта на наставника си, както се прекланяше пред силата му приживе. Като верен слуга, той винаги бе изпълнявал заръките на Болдуин, дори да имаше своите опасения. Какво щеше да се случи, ако беше подложил на съмнение решението му да разтури Ордена на имената? Дали днес нещата щяха да са различни, ако не беше запалил със собствената си ръка наръча сено, който бе погълнал библиотеката преди почти четиридесет години?

Чувстваше се твърде зле, за да коленичи, затова сведе пулсиращата си глава и тихо се замоли на глас.

Бретонският му акцент бе груб и дрезгав, както когато беше момче. Самата молитва, Псалм 42, дойде спонтанно и едва не го изненада:

*Et introibo ad altare Dei ad Deum qui laetificat
iuventutem meam.*

И ще се приближа до Божия жертвеник, до Бога на радостта и на моето веселие, и на гусли ще те славя, Боже, Боже мой^[1].

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto. Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen.

Слава на Отца и Сина, и Светия Дух, въздаваме слава и сега, и всякога, и во веки веков. Амин.

Сви устни от иронията на молитвата.

Свят без край.

Някога брадата му бе гъста и черна като бузата на глиган. Беше мускулист и як, способен да се справя неуморно с негодите на монашеския живот, оскъдната храна, студените морски ветрове, които смразяваха костите, тежкия труд, който пречупваше тялото, но поддържаше общността, краткия сън между каноничните часове, които отмерваха нощ и ден с общи молитви. Сега брадата му бе рехавя, с мръсно-белия цвят на гърдите на чайка, бузите му бяха хлътнали. Великолепните мускули се бяха стопили, а кожата му бе суха като пергамент, покрита със струпеи и така го сърбеше, че го разсейваше от молитвата и медитирането.

Но най-тревожната промяна засегна дясното му око, което бе започнало да се подува все повече и повече. Всичко стана бавно и постепенно. Отначало забеляза само розова сухота, подобна на пясъчинка, която не можеше да се отмие. После слабото туптене зад орбитата се засили и зрението му се влоши. Първо виждаше размазано, после имаше ослепителни светкавици, а сега виждаше двойни образи, които му пречеха да чете и пише, докато са отворени и двете му очи. През последните седмици всички мъже и жени зад стените на абатството с безпокойство забелязваха подуването на окото. Шепнеха си, докато дояха крави или се грижеха за посевите, а в молитвите си се обръщаха към Бог да бъде милостив с техния брат.

Брат Гирардус, манастирският лечител и скъп приятел, го посещаваше всеки ден и постоянно предлагаше да спи на пода в голямата стая, в случай че на Феликс му потрябва помощта му през нощта. Гирардус можеше само да предполага за естеството на заболяването, но според него се дължеше на нещо, което расте в главата на добрия абат, притиска окото и причинява болката. Ако беше цирей на кожата, можеше да го среже с ланцета си, но само Бог бе в състояние да излекува нещо растящо в черепа. Лечителят тъпчеше

приятеля си с чай от кори и всякакви билки, за да намали болката и отока, но преди всичко се молеше.

Феликс прекара няколко минути в медитиране, после се затътри към раклата от палисандрово дърво, която се намираше между леглото и масата. Навеждането засилваше неимоверно болката в окото, затова коленичи, за да отвори големия сандък. Беше пълен с богослужебни одежди, стари дрехи, сандали и чисти завивки. Под тях имаше нещо твърдо и плътно. Напрегна всичките си жалки сили, за да го измъкне и да го отнесе до писалището си.

Беше тежка книга — стара, с цвета на тъмен мед, сътворена през отдавна отминали векове. Беше последната от вида си, доколкото знаеше, единствената оцеляла от пожара, запален от самия него. И причината да я крие толкова внимателно през всичките тези години бе, че на нея беше изписана година, до която оставаха почти две столетия — 1527.

Кой от живите днес можеше да я разбере? Кой сред братята му можеха да разберат какво представлява тя и да се преклонят пред божествеността ѝ? Или щяха да я приемат за призрак на богохулството и злото? Всички, които бяха с него през онзи мразовит януарски ден на 1297 г., когато адът се отприщи на земята, бяха мъртви и погребани. Той бе последният свидетел и това тегнеше на душата му.

Феликс запали по-малки свещи и освети писалището с дъга от жълти като слама танцуващи пламъчета. Отвори книгата и извади листата велен, които бяха нарязани в скриптория така, че да се побират между кориците. Работеше трескаво върху ръкописа си и се състезаваше с времето, уплашен, че болестта ще го погуби, преди да е завършил.

Беше мъчително трудно да преодолее двойните образи и влудяващото главоболие, за да излее спомените си. Беше принуден да затваря дясното си око, за да вижда само една страница и да изписва с перото си по-прави редове. Работеше нощем, когато всичко бе притихнало и никой не можеше да разкрие тайната му. Когато оставаше без сили, връщаше книгата в скривалището ѝ и лягаше на сламеника да поспи мъничко, преди камбаните на абатството да го призоват за поредната молитва в катедралата.

Внимателно вдигна първата страница, затвори око и приближи листа до лицето си. Започваше с думите Писание от Феликс, абат на

Вектис, съставено в лето Господне 1334.

Господи, аз съм Твой слуга. Хвала Тебе и слава Тебе. Велик си Ти, Господи, и велика трябва да е хвалата Ти. Вярата ми в Теб е Твоят дар, който Ти вдъхна в мен чрез човечността на Твоя Син.

Решен съм да върна спомена за нещата, които зная, които видях и които сторих.

Смирявам се при спомена за всички, които са дошли преди мен, но никой не е тъй скъп и възвишен като свети Йосиф, светеца покровител на Вектис, чиито свети мощи са погребани в катедралата. Защото именно Йосиф в своята истинска и всеотдайна любов към Бога създаде Ордена на имената, за да възхвалява Господа и да освети Неговата божественост. Аз съм последният член на този Орден, всички други станаха на прах. Ако не запиша спомена за минали дела и събития, човечеството ще бъде лишено от знанието, с което разполагам единствено аз, Твоят смъртен грешник. Само Ти, Господи, в Твоята безкрайна мъдрост можеш да отсъдиш. Аз смирено ще напиша това писание и Ти, Господи, ще решиш съдбата му.

Феликс остави листа и даде почивка на здравето си око. Когато се почувства готов да продължи, прелисти страниците и зачете отново.

Знанието за онзи ден се предавало устно от братя и сестри през мъглата на времето. Йосиф, тогава приор на Вектис, присъствал на раждането на онзи знаменателен седми ден от седмия месец от лето Господне 777. Времето било белязано с появата на Кометус Луктус, червената огнена комета, която до ден днешен не се е завърнала. Жената на един работник раждала и ако детето се окажело мъжко, щяло да бъде седмият син на седмия син. Родило се момче и със страх и ридания бащата го убил. За учудване

на Йосиф жената след това родила осми син и този близък бил наречен Октавус.

Феликс с лекота можеше да си представи как е изглеждал Октавус, тъй като бе виждал много деца като него през годините — бледи, неплачещи, с изумруденозелени очи и меки червени коси, растящи от розов скалп. Дали Йосиф не е заподозрял край подгизналото от кръв и утробна течност легло, сред ужасеното мърморене на помагащите на родилката жени, че Октавус е истинският седми син?

Детето Октавус било заведено в абатството Вектис от баща си, който вярвал, че се нуждае от Божието присъствие. Момчето не говорело и не се сдружавало с другите, и Йосиф се смилил и приел братята да се грижат за него. Точно тогава Йосиф направил чудно откритие. Без никакво учение момчето можело да пише букви и числа. И, Господи Боже, не какви да е букви и числа, а имената на Твоите смъртни чада и датите на тяхното рождение и смърт в бъдещето. Това предсказване изпълнило Йосиф с почуда и страх. Дали било тъмна сила, породена от злото, или лъч небесна светлина? В премъдростта си Йосиф свикал съвет от духовници, който да обсъди положението. Така се положили основите на Ордена на имената. Мъдрите Божии слуги решили, че това не е дело на злото, защото ако беше, защо детето е попаднало под тяхното защитно лоно? Несъмнено това било дело на провидението и знак, vyplътен от съчетанието на светото число седем, че Бог е избрал смиреното създание Октавус да бъде Неговият истински глас на божествено откровение. И така момчето било пазено и държано в скриптория, където му дали перо, мастилница и пергамент, и било оставено да посвещава времето си на истинското си призвание.

Главоболието не отслабваше, затова Феликс стана от писалището, за да си приготви чай от кора. Отиде в голямата стая, разръчка въглените в камината и добави наръч съчки. Скоро металното котле с вода, висящо на веригата, започна да съска. Феликс се затътри обратно към спалнята си, за да продължи четенето.

Годините минавали и момчето Октавус станало мъж, чиято едничка цел така и не се променила. Нощ и ден се трудил той, и натрупал малка, но увеличаваща се библиотека книги, които съдържали предсказани имена, раждания и смърт. През цялото време Октавус изобщо не общувал с останалите братя и за всички нужди на тялото му се грижел Орденът на имената, който защитавал него и делото му. Един съдбовен ден Октавус бил обладан от животинска страст, насилил една послушница и момичето заченало и износило детето му. То било момче със същите странни черти като баща си. Било наречено Примус, имало зелени очи и рижава коса, и също като Октавус било нямо като дънер.

След време се оказало, че има същите способности като баща си. Където доскоро бил само един, сега били двама, седнали един до друг и пишещи имената на живите и мъртвите.

Горчивият чай смекчаваше болката и му позволи да чете побързо и да завърши частта, която бе написал предишната нощ.

Дните се натрупали в години, годините — в десетилетия, десетилетията — във векове. Писари се раждали и писари умирали, и пазителите им от Ордена на имената също идвали на този свят и заминавали за другия, като през цялото време осигурявали женски съсъди за потомството им. Библиотеката станала невъобразимо голяма и Орденът се погрижил за запазването на светите книги, като изкопал огромни подземия, за да държат

библиотеката скрита и в безопасност, а костите на мъртвите писари били погребвани в свещени катакомби.

Дълги години, мили Боже, аз бях смирен приор на Вектис, верен слуга на великия абат Болдуин и всеотдаен член на Ордена на имената. Признавам мили Боже, че не ми доставяше удоволствие да водя млади сестри, за да бъдат използвани за нуждите, които се изискваха, но изпълнявах призванието си с любов към Теб и с увереността, че Твоята библиотека трябва да се запази и Твоите бъдещи деца да бъдат вписани в нея.

Отдавна съм изгубил бройката на всички неми деца, появили се на този свят, които щяха да пораснат и да заемат местата си в Залата на писарите с перо в ръка, рамо до рамо със събратята си. Но не мога да забравя деня, в който като млад монах видях как една от избраните сестри роди не момче, а момиче. Бях чувал, че и в миналото се е случвало това рядко събитие, но никога през живота си не бях виждал да се ражда момиче. Гледах как това нямо зеленоокоо създание с рижава коса расте, но за разлика от братята си тя не разви дарбата да пише. На дванадесетгодишна възраст бе прокудена и дадена на търговеца на зърно Гасонет Евреина, който я отведе от острова и не зная какво е направил с нея.

Остана доволен от прочетеното дотук и беше готов да завърши спомените си. Потопи перото в мастилото, продължи разказа с красивия си почерк и написа последните страници толкова бързо, колкото бе в състояние. Трудът му бе завършен.

Остави перото и се заслуша в песента на щурците и крясъците на чайките, докато мастилото изсъхне. През прозореца видя как чернотата на нощта отстъпва пред пълзящата сивота на утрото. Камбаната на катедралата скоро щеше да зазвъни и трябваше да събере цялата си сила, за да поведе паството си през молитвите на първия час. Може би нямаше да е зле да полегне за малко. Въпреки неразположението си се чувстваше по-леко, сякаш от плещите му е паднал тежък товар, и

приветства възможността да затвори очи и да се наслади на кратък отдих без сънища.

Докато ставаше, камбаната зазвъня. Феликс въздъхна. Работата бе продължила по-дълго, отколкото си беше представял. Трябваше да се подготви за литургията.

На вратата му енергично се почука.

— Влез! — извика той.

Беше брат Виктор, който отговаряше за приюта. Младият мъж рядко посещаваше къщата на абата.

— Отче, моля за извинение. Чаках да забие камбаната.

— Какво има, синко?

— Един пътник дойде при портата през нощта.

— Даде ли му подслон?

— Да, отче.

— Тогава защо трябва да ми го съобщаваш?

— Името му е Лука. Помоли ме да ти донеса това. — Виктор извади навит лист пергамент, завързан с връв. Феликс го взе, разви свитъка и го изглади с длани.

Лицето му побеля. Виктор трябваше да подхване стария монах под мишниците, за да го задържи на крака.

На листа имаше един-единствен ред и дата — 9 февруари 2027 г.

[1] Псал. 42:4 — Б.ред. ↑

Беше късно и в голямата зала цареше тишина. Лорд Кантуел се бе мъчил да следи методичното четене на внучката си, но накрая слабият слух, възрастта и брентито надделяха и той се затътри към леглото си с молба да му разкажат на сутринта, на свежа глава.

Изабел бавно превеждаше писмото на абата до късно през нощта, под акомпанимента на пращящия и пукащ огън. Уил слушаше безстрастно, а липсващите парчета от историята на Библиотеката заставаха по местата си. Не беше шокиран, въпреки фантастичното съдържание на писмото. Знаеше, че Библиотеката съществува — тя беше факт и самото ѝ съществуване предполагаше фантастично обяснение. Сега разполагаше с такова и то не бе по-причудливо от всяко друго, което му бе хрумвало, откакто Марк Шакълтън бе хвърлил бомбата.

Докато Изабел четеше, Уил се опита да си представи Октавус и потомството му — бледи хърбави писари, прекарали целия си живот наведени над пергамента в помещение, което едва ли е било поосветено от голямата зала на това имение. Запита се дали са имали някаква представа какво създават? Или защо? Заразглежда лицето на Изабел, като се чудеше какво ли си мисли и какво ще ѝ каже той, след като четенето завърши. Беше се приготвил за големия момент — щеше ли да разбере какво означава 2027 г.? Тя прочете последното изречение:

— „На дванадесетгодишна възраст тя бе прокудена и дадена на търговеца на зърно Гасонет Евреина, който я отведе от острова и не зная какво е направил с нея.“ — Изабел вдигна глава и премигна със сухите си очи.

— Какво има? — попита той. — Защо спря?

— Това е.

— Как така „това е“?

— Няма повече! — обезкуражено отвърна тя.

Уил изруга.

— Другите улики. Карат ни да търсим останалото.

— Нашата книга — простичко рече тя. — От Библиотеката е, нали?

Помисли си да отрече, но какъв беше смисълът? За добро или лошо, тя също бе станала вътрешен човек. Затова отговори с кимване.

Изабел остави писмото и се изправи.

— Имам нужда от едно питие.

В един от бюфетите имаше барче. Уил чу звъна на бутилките и се загледа как гърбът ѝ се извива грациозно като музикален ключ. Когато тя се обърна към него, в ръката ѝ имаше бутилка уиски.

— Искаш ли?

Не беше неговата марка, но въпреки това почти усещаше топлото, меко парене. Беше издържал много време без него и се гордееше с това. Беше му се отразило добре и на него, и на семейството му, място за спор нямаше. Голямата зала бе замъглена от пушека от камината. Без прозорци и откъсната от останалия свят, тя бе същински изолатор. Уил бе уморен от преживяното и отпаднал от полета, чувстваше се малко зле в непознатата обстановка. А от сенките прекрасна млада жена размахваше бутилка уиски.

— Да. Защо не?

Половин час по-късно бутилката бе наполовина празна. И двамата го пиеха чисто. Уил се наслаждаваше на всяка отпиване, на всяка глътка и вървящото с нея удоволствие от свалянето на забраната.

Изабел започна да го натиска за отговори. Беше добра в разпитите, трябваше да ѝ го признае. Но не смяташе да се предаде просто така. Тя трябваше да се потруди, да зададе правилните въпроси, да се досети за премълчаното. Да умолява. Да придумва. Да заплашва. Беше подготвен: „И какво стана? В това трябва да има още нещо. Какво си мислеше? Моля, продължавай, спестяваш нещо. Уил, ако не ми кажеш всичко, няма да ти помогна с останалата част от стихотворението.“

Осъзна, че поема риск, като отваря палатката и я пуска вътре. Беше опасно и за него, и за нея, но, по дяволите, тя вече знаеше повече за произхода на библиотеката от когото и да било в Невада или Вашингтон. Затова я накара да се закълне, че ще пази тайна — от онези тържествени клетви, които се дават с пълна чаша в ръка. После ѝ разказа за пощенските картички. За „убийствата“. За случая

„Апокалипсис“. За това как убийствата не си пасвали. За отчаянието. За партньора си, неговата бъдеща съпруга. За пробива, насочил вниманието му към човек, когото познаваше, съквартирант от колежа, жалък компютърен гений, работещ дълбоко под земята в тайна правителствена база в Зона 51. За Библиотеката. За събирането на данни от правителството. За финансовите машинации на Шакълтън със застрахователната компания „Дезърт Лайф“. За наблюдателите. За това как се превърна в беглец. Разказа ѝ последното действие, изиграно в хотелския апартамент в Лос Анжелис, при което Шакълтън остана с куршум в мозъка. За скритата база данни. За сделката му с федералните. За Хенри Спенс. За 2027 г.

Приключи. Беше ѝ казал всичко. Огънят догаряше и помещението бе станало още по-тъмно.

— Твърде много е, за да го поема цялото — каза тя след дълго мълчание. После си сипа още един пръст уиски и смотоледи: — Това е лимитът ми. Твоят какъв е?

Уил взе бутилката и си наля.

— Не си спомням.

Помещението се движеше; чувстваше се като плавей по вълничките на езеро. Беше изгубил тренинг, но можеше да свикне отново със сериозното пиене, няма проблем. Чувстваше се добре и искаше усещането да продължи. Можеше да се сети и за по-лоши моменти на напиване.

— Когато бях малка — поде тя малко отнесено, — често вземах книгата от библиотеката, лягах точно тук пред огъня и си играех с нея. Винаги съм знаела, че в нея има нещо специално. Нещо вълшебно. Всички тези имена, дати и непознати езици. Объркват те, не дават покой на ума ти.

— Именно.

— Преборил ли си се с това? Искам да кажа, след като си живял известно време с това знание?

— Може би на интелектуално ниво. Иначе не зная.

Тя замълча, после заяви категорично, почти предизвикателно:

— Не го намирам за плашещо.

Не му се удаде възможност да отговори, тъй като тя побърза да завърши мисълта си.

— Да знаеш, че денят на смъртта ти е предопределен. В известен смисъл това е успокояващо. Цялото това тичане, безпокойството за бъдещето. Какво да ядем, какво да пием, какви предпазни средства да използваме в колите си — всички тези неща са доведени до крайност. Може би е много по-добре просто да си живеем живота и да престанем да се тревожим.

Той ѝ се усмихна.

— На колко години каза, че си?

Тя сбърчи чело, сякаш му казваше да не се държи снизходително с нея.

— Винаги съм имала разногласия с родителите си, защото не приемам на сериозно религията. Кантуел е прочута стара католическа фамилия. Харесваше ми латинският, но ритуалите и церемониите винаги са ми се стрували изключително неуместни. Може би на сутринта ще размисля. — Изабел разтърка очи. — Доста съм уморена, така че ти сигурно съвсем си грохнал.

— Малко сън няма да ми се отрази зле. — Уил допи питието си. И предвид прясно създадената връзка помежду им се почувства достатъчно удобно, за да попита: — Нещо против да взема бутилката със себе си?

В Ню Йорк бе време Филип да си ляга. След като го изкъпа, Нанси легна и положи на мека кърпа детето до себе си, напудрено, с чисти пелени. Филип спокойно си играеше с плюшената си играчка, мачкаше я, пъхаше мечешката муцунка в устата си. Нанси отвори телефона си и препрочете последното съобщение на Уил. *Пристигнах без проблеми. Скоро се връщам. Обичам те.* Въздъхна и написа отговор. После погъделичка мекото кръгло коремче на Филип, от което той се закиска, и го целуна по бузите.

Дългият коридор на горния етаж се люлееше като висящ мост в джунгла. Беше приятно, свободно усещане и Уил се чувстваше някак лек, сякаш законът за гравитацията всеки момент ще бъде отменен. Внимателно следваше Изабел, която вървеше на пръсти, за да не събуди дядо си. Не беше сигурен, но тя май също бе под влиянието на

демона — лъкатушеше около невидими препятствия, а малко по-нататък по коридора забърса стената с рамо. Отвори спалнята му с претенциозен жест.

— Ето те и теб.

— Ето ме и мен.

Беше тъмно и лунният сърп, който светеше през дантелените завеси, превръщаше мебелите в черни и сиви сенки.

— Никога няма да намериш ключа за лампата — каза тя.

Той я последва в стаята, загледан в стройния ѝ силует на фона на прозореца. В мозъка му заработиха заспали вериги — онези, свързани с пиячка и жени. Чу се да казва:

— Не е нужно да палиш лампата.

Знаеше, че това е достатъчно. Беше усетил, че желанието ѝ се е разпалило от алкохола, вълнението от откритието, от провинциалната изолация.

После се озоваха на леглото. Дрехите бяха захвърлени по онзи незабравим начин, характерен за първия път. Прохладната суха плът стана топла и влажна. Тежката рамка на леглото заскърца и високият звук беше контрапункт на пъшкането им. Уил не беше сигурен колко време продължи всичко и дали се представяше добре. Знаеше само, че му харесва.

Когато свършиха, в стаята се възцари пълна тишина. Накрая тя каза:

— Не го очаквах. — И добави: — Донесе ли бутилката?

Уискито беше оставено на безопасно място на пода до леглото.

— Нямам чаша.

— Няма значение. — Тя отпи от бутилката, подаде му я и той направи същото.

Главата му се въртеше.

— Виж, аз...

Изабел вече бе седнала в леглото, опипваше в тъмното за нещата си, бързо се извини, когато ръката ѝ закачи гениталиите му, докато търсеше гащетата си.

— По кое време да те събудя? — попита го тя.

Уил беше изненадан. Не бе свикнал да бъде глезен след края на случайния секс.

— По което ти е удобно — отвърна. — Но да не е твърде късно.

— Ще закусим хубаво, след което ще продължим. Не мога да намеря другия си чорап. Мога ли сега да запаля лампата?

Уил затвори очи, за да ги предпази от ярката светлина, усети лека целувка по устните си и замижа към нея, докато си тръгваше — гола, свиля дрехите си на топка под мишницата. После вратата се затвори и той остана сам.

Извади телефона си от джоба на панталона. Малката червена светлинка примигваше — беше получил съобщение. Отвори го и го прочете.

Вече не съм ти сърдита. Липсваш ми. И на Фили. Прочетох стихотворението. Невероятно. Обади ми се.

Издиша шумно и едва тогава осъзна, че е затаил дъх за прекалено дълго време. Имаше нещо отвратително в това да ѝ отговори, докато лежи гол и потен от друга жена. Замисли се за момент, после метна телефона на леглото и отпи още една глътка уиски.

Краят на студения фронт се ознаменува със силни ледени пориви на вятъра през задната градина. Монокулярът за нощно виждане се подаваше през мокрите клони на избуялите рододендрони. Прозорецът сияеше ярко през него.

Когато Уил стана да отиде до банята, Декорсо видя голото му тяло да минава покрай прозореца. Виждаше го за пръв път от часове; беше сигурен, че е в къщата, но въпреки това се почувства по-уверен, че целта му е налице и под отчет. Минута по-рано, когато стаята бе тъмна, бе зърнал за миг гол женски задник, божествено зелен в оптиката. Пайпър определено прекарваше нощта по-добре от него.

Очертаваше се дълго и студено чакане до сутринта, но Декорсо бе твърдо решен да прави онова, което правят наблюдателите.

1334 г.

Остров Уайт

Феликс водеше молитвата на първия час. Тя бе най-кратката служба за деня и абатът бе благодарен за това; беше ужасно изтощен и главата му отново пулсираше болезнено. Катедралата бе пълна с братя и сестри, които надлежно отговаряха, като възвисяваха гласове в молитвена песен, сладка като песните на пойните птички, накацали по покрива на църквата и призоваващи другите по дъбовете наоколо. Бе от онези редки периоди в годината, когато атмосферата в катедралата бе наистина райска, нито твърде студена, нито прекалено топла. Помисли си, че би било жалко да напусне този свят в самия разгар на лятото.

Със здравото си око забеляза, че монасите се споглеждат крадешком от скамейките. Той бе техен отец и те се безпокояха за него, както и за самите себе си. Смъртта на абата винаги бе време на безпокойство. Новият абат неизбежно внасяше нещо различно и променяше ритъма на манастирския живот. След всички тези години те бяха свикнали с него. Може би, помисли си той, дори го обичаха. Несигурността се подхранваше допълнително и от обстоятелството, че не беше ясно кой ще бъде приемникът. Приорът му Пол бе твърде млад, за да бъде издигнат от епископа, а други кандидати в абатството нямаше. Това означаваше, че ще дойде външен човек. Заради братята и сестрите Феликс трябваше да се опита да живее колкото се може по-дълго, но той много добре знаеше, че Божият план е начертан и не може да се промени.

Затърси посетителя си от височината на украсения амвон, но не успя да открие Лука в катедралата. Не беше много изненадан.

Докато обичайният за тази молитва псалм 116 приближаваше края си, Феликс внезапно се изпълни с радостното проникновение, че Лука беше пристигнал точно тогава, когато завърши писмото си. Нямаше съмнение, че това бе дело на провидението. Господ бе чул

молбите му и му бе дал отговор. За да Го възхвали, Феликс реши да включи в службата и един от любимите си стари химни, древният *Iam Lucis Orto Sidere*, „Ето светлина изгрява“, създадена преди векове, по времето на Бенедикт Нурсийски, благословения духовен основател на техния орден.

*Iam lucis orto sidere,
Deum precemur supplices,
ut in diurnis actibus
nos servet a nocentibus.*

*Ето светлина изгрява,
коленичили. Богу се молим
в делата ни днешни
от злини да ни пази.*

Богомолците изглежда се оживиха от химна. Високите гласове на младите монахини звучаха омайващо в отекващата катедрала.

*Ut cum dies abscesserit,
noctemque sors reduxerit,
mundi per abstinentiam
ipsi canamus gloriam.*

*И когато денят си отиде,
от нощта за да бъде сменен,
свободни от светските грижи,
да пеем в Негова слава.*

В края на службата Феликс се чувстваше подмладен и макар да виждаше двойно и окото да го болеше, почти не забелязваше мъките си. След като излезе от църквата, повика брат Виктор и заръча на младия монах да доведе нощния посетител в покоите му.

Сестра Мария вече го чакаше в къщата и незабавно започна да го тъпче с чай и груба овесена каша с мед. Феликс изяде няколко лъжици, за да ѝ угоди, но ѝ направи знак да излезе, когато брат Виктор почука на вратата.

Когато видя влизащия Лука, абатът мигновено си спомни деня преди близо четиридесет години, когато за пръв път погледът му се спря върху него. Феликс беше приор, когато якият младеж, приличащ повече на воин, отколкото на чирак на обуцар, пристигна при портата и помоли да бъде приет в братството. Беше тръгнал от Лондон да търси убежище на острова, защото бе чул за благочестивостта на общността и простата, величествена прелест на манастира. Феликс бързо се привърза към честния и интелигентен момък и се съгласи да го приеме като послушник. И Лука се бе отблагодарил, посвещавайки се на обучение, молитва и труд с ревностна всеотдайност и пламтящ дух, който възрадва всички членове на ордена.

Сега гледаше стара душа, прехвърлила петдесетте. Лука все още бе висок и як, но надебелял в кръста. Лицето му, на времето изопнато и красиво, бе насечено от годините, отпуснато и нарязано от дълбоки бръчки. Блестящата детска усмивка беше изчезнала, покритите с корички устни бяха извити надолу. Беше облечен в простите износени дрехи на търговец, прошарената му коса беше опъната назад и завързана на опашка.

— Влез, синко, седни до мен — рече Феликс. — Виждам, че си ти, скъпи Лука, макар и маскиран като старец.

— И аз виждам, че това си ти, отче — отвърна Лука, взирайки се в подутото око на абата и познатото, но остаряло лице.

— Забеляза заболяването ми — констатира Феликс. — Добре, че дойде да ме видиш днес. Може би утре щеше да посетиш гроба ми. Сядай. Сядай.

Лука се отпусна на мекия стол, тапициран с конски косъм.

— Съжалявам да науча тази новина, отче.

— Аз съм в Божиите ръце, както и всеки друг човек. Нахрани ли се?

— Да, отче.

— Каж ми, защо не дойде в катедралата за молитвата? Търсех те.

Лука хвърли смутен поглед към пищно обзаведената голяма стая на абатската къща.

— Не можем — просто отвърна той.

Феликс кимна тъжно. Разбираше го, естествено, и бе благодарен, че Лука се е върнал след всички тези години, за да затвори голямата дъга на два живота, пресекли се за известно време, за да се разделят един ужасен ден.

На Лука не му се налагаше да напомня на абата за подробностите от онзи ден. Феликс ги помнеше, сякаш всичко се бе случило преди няколко минути, а не преди десетилетия.

— Къде отиде, когато ни остави? — неочаквано попита абатът.

— В Лондон. Отидохме в Лондон.

— Ние?

— Момичето дойде с мен. Елизабет.

— Разбирам. И какво стана с нея?

— Тя е моя жена.

Новината потресе Феликс, но той реши да не премълчи.

— Имате ли деца?

— Не, отче, тя се оказа неплодна.

В мъглата и дъжда на отдавна отминалата октомврийска утрин Лука гледаше с ужас как уплашената млада послушница Елизабет бе варкана от сестра Сейблин в малкия параклис, издигащ се самотно в един отдалечен ъгъл на територията на манастира. През четирите си години във Вектис бе чувал предавани шепнешком слухове за криптите, за подземен свят, обитаван от странни същества, заети с някаква загадъчна дейност. Другите послушници говореха за ритуали и извращения. За тайно общество, наречено Орден на имената. Лука не вярваше на тези слухове, смяташе ги за празни приказки, породени от прости умове. Да, наистина имаше загадъчен параклис, но не бе негова работа да знае всички тайни на абатството. Имаше призвание, на което да се посвети — да обича Бог и да Му служи.

Елизабет се бе превърнала в изпитание на вярата и всеотдайността му. От първия ден, когато я видя отблизо, зад спалното на сестрите, когато ѝ помогна да прибере една понесена от вятъра риза, лицето ѝ започна да изпълва молитвите и мислите му. Дългата ѝ

гладка коса, все още неподстригана за монашество, съвършената брадичка, високите скули, синьо-зелените очи, влажните устни и грациозното ѝ тяло го хвърляха в пламтяща лудост. Но Лука знаеше, че ако победи страстите си и откаже да се отклони от пътя си, ще стане по-силен и по-добър Божий слуга.

По онова време не можеше да знае, че ще прекара последната си нощ като монах в конюшната. Елизабет отчаяно го беше молила да дойде. Бе страшно объркана и уплашена. На сутринта щели да я отведа в криптите под параклиса. Каза на Лука, че ще бъде принудена да легне с мъж. Започна да му разправя за майки, страдащи и поразени от лудост след раждането. Умоляваше Лука да отнеме девствеността ѝ, направо там, в сеното, да я спаси от подобна участ. Вместо това той побягна, а тихият ѝ плач се смесваше с неспокойното цвилене на разтревожените коне.

На следващата сутрин се скри зад едно дърво, за да следи тайния параклис. Морето бе бурно, вълните се разбиваха на пръски и соленият вятър го шибаше безмилостно. Накрая по зазоряване видя изсушената стара сестра Сейблин да мъкне хлипащото момиче към дървената постройка. След кратка вътрешна борба Лука направи стъпката, която завинаги щеше да промени живота му.

Влезе в параклиса.

Онова, което видя, бе празно помещение с под от син пясъчник, украсено от едно-единствено дървено разпятие на стената. Под него имаше тежка дъбова врата. Когато я отвори, видя каменни стъпала, спускащи се на тясна спирала в земните недра. Лука колебливо се спусна по осветеното с факли стълбище, докато не стигна дъното — малко, хладно помещение със стара врата и голям ключ в ключалката, която зееше отворена. Вратата се завъртя тежко на пантите си и Лука се озова в Залата на писарите.

Трябваше му няколко секунди, за да свикне с оскъдната светлина на свещите. Не успя да проумее онова, което видя — десетки бледи, рижави мъже и момчета, седнали рамо до рамо на дългите маси. Всеки държеше перо в ръка, потапяше го в мастилница и пишеше яростно върху лист пергамент. Някои бяха много стари, други бяха млади момчета, но въпреки възрастта им между тях имаше поразителна прилика. Всяко лице бе безизразно като това на съседа му.

Единствената жизненост бе в зелените им очи — те сякаш пронизваха белия пергамент с настойчивост, която като че ли не беше от този свят.

Помещението имаше сводест таван, покрит с гипс и вар, за да отразява по-добре светлината на свещите. На всяка от петнайсетте маси, достигащи до дъното на залата, имаше по десет писари. Покрай стените имаше наредени тесни нарове, някои от които бяха заети от спящи рижи мъже.

Пишещите не обърнаха никакво внимание на Лука; младежът имаше чувството, че е попаднал в някакъв вълшебен свят, в който може би бе станал невидим. Но преди да успее да проумее гледката пред себе си, чу жален вик. Беше Елизабет.

Виковете идваха от дясната му страна, от някаква черна пустота. Лука се затича към тъмния свод и веднага долови задушаващата воня на смърт. Намираше се в катакомбите. Тръгна пипнешком през тъмното помещение, закачайки от време на време жълти скелети с гниеща плът, натрупани като дърва в нишите.

Виковете ѝ станаха по-силни и в следващото помещение видя сестра Сейблин със свещ в ръка. Лука се промъкна по-близо. Свещта осветяваше безцветната кожа на един от рижавите. Беше гол и Лука видя хлътналите бузи на мършавия му задник и тънките, вяло отпуснати ръце. Сейблин се мъчеше да го примами.

— Доведох ти момиче! — отчаяно му извика тя. След като нищо не се случи, монахинята заповяда: — Докосни я!

Тогава Лука видя Елизабет, свила се уплашено на пода, закрила очи, очакваща докосването на живия скелет.

Лука действа автоматично, без да се бои от последствията. Скочи напред, сграбчи мъжа за кокалестите рамене и го хвърли на земята. Беше съвсем лесно, все едно да бутне дете. Чу крясъка на сестра Сейблин:

— Какво правиш тук? Какво правиш?

Лука не ѝ обърна внимание и се пресегна към Елизабет, която сякаш позна, че е докосната не от злото, а от ръката на спасител. Момичето отвори очи и го погледна с благодарност. Бледият мъж лежеше на земята и се опитваше да се изправи там, където грубо го беше запратил Лука.

— Брат Лука, махай се! — изпищя Сейблин. — Ти оскверни свещено място!

— Няма да се махна без това момиче — изкрещя ѝ в отговор Лука. — Как може това да е свято? Тук виждам единствено зло.

Хвана Елизабет за ръката и я издърпа на крака.

— Ти не разбираш! — изкрещя Сейблин.

В същото време откъм залата се чуха звуци на хаос и суматоха — трясъци, глухи удари, мятане и плясъци като на голяма риба, изтеглена на палубата на кораб, която се гърчеше и задушаваше.

Голият риж мъж им обърна гръб и тръгна към шумотевицата.

— Какво става? — попита Лука.

Вместо да отговори, Сейблин се втурна със свещта към залата, оставяйки ги сами в мрака.

— Добре ли си? — попита Лука.

— Ти дойде за мен — прошепна Елизабет.

Той ѝ помогна да излязат от тъмното в светлината на залата.

Споменът от онова, което видя, сигурно се бе отпечатал в дъното на очите му, защото всеки път, когато ги затваряше, във всеки ден от дългия си живот, Лука виждаше как сестра Сейблин върви вцепенено през ужасното място и повтаря: „Боже мой, Боже мой, Боже мой“ отново и отново, сякаш се молеше.

Не искаше Елизабет да види страшната картина и я замоли да затвори очи и да го остави да я води. Докато си проправяха път към изхода, някакъв неудържим подтик накара Лука да грабне един от пергаментите, лежащи на дървените писалища. Избра такъв, който не беше изцапан с кръв.

Изтичаха нагоре по стръмното спирално стълбище, през параклиса и излязоха в мъглата и дъжда. Лука я накара да продължи да тича, докато портата на абатството не остана далеч зад тях. Камбаните на катедралата биеха тревожно. Трябваше да стигнат до брега. Трябваше да я отведе от този остров.

— Защо се върна във Вектис? — попита Феликс.

— През целия си живот се тормозех от видяното в онзи ден и не исках да легна в гроба, без да потърся отговори. Отдавна си мислех да се върна. И накрая това стана възможно.

— Жалко, че напусна Църквата. Спомням си твоята велика смиреност и щедър дух.

— Всичко това изчезна — горчиво отвърна Лука. — Беше ми отнето.

— Натъжен съм, синко. Явно си останал с впечатлението, че абатство Вектис е място на греха и злото, но това не е така. Нашето велико начинание имаше възвишена и свята цел.

— И каква е била тази цел, отче?

— Ние служихме Богу, като се грижихме за нуждите на онези крехки, неми писари. Чрез божествена намеса техният труд продължавал векове наред. Те правеха запис, Лука, запис на идването и заминаването на всички Божии деца, тогава и в бъдещето.

— Как е възможно това?

Феликс сви рамене.

— От ръката Божия в ръката на тези хора. Те имаха странна, единствена цел. Иначе бяха като деца, напълно зависими от нас и от грижите ни.

— Не беше само това — изгърси Лука.

— Да, те трябваше и да се размножават. Задачата им беше огромна. Хиляди трябваше да се трудят в продължение на стотици години. Трябваше да им осигурим средство за целта им.

— Прощавай, отче, но това е извращение. Ти принуждаваше сестрите да блудстват.

— Не да блудстват! — извика Феликс. От вълнението натискът в главата му се засили и окото запулсира още по-свирепо. — Това беше служба! Служба за по-висша цел! Непосветените не могат да го разберат! — Притисна ръка към главата си от силната болка.

Лука се разтревожи, че старецът ще умре пред него, затова отстъпи.

— Какъв е плодът от техния труд?

— Беше събрана огромна библиотека, Лука, най-голямата в целия християнски свят. Беше на крачка от нея в онзи ден, но така и не я видя. След като ти избяга, абат Болдуин, светла му памет, нареди библиотеката да бъде запечатана, а параклисът — унищожен с огън. Мисля, че и библиотеката е загинала в пламъците.

— Защо сте направили това, отче?

— Болдуин смяташе, че хората още не са готови за откровенията на библиотеката. И смея да кажа, че се боеше от теб, Лука.

— От мен?

— Страхуваше се, че ще разкриеш тайните, че ще дойдат други, че те ще ни осъдят, че зли хора ще използват библиотеката за зли цели. Той взе решение, а аз го изпълних. Лично запалих огъня.

Лука видя пергамента си на писалището на абата, отново навит и завързан.

— Моля те, отче, обясни ми значението на листа, който взех онзи ден. Покой не ми дава.

— Лука, синко, ще ти кажа всичко, което знам. Скоро ще умра. Чувствам огромен товар върху плещите си, тъй като съм последният жив, който знае за библиотеката. Записах всичко. Моля те, позволи ми да се избавя от товара, като ти дам писмото и ти заръчам още нещо.

Феликс отиде до сандъка си и извади голямата книга. Лука се завтече да я вземе от ръцете му, тъй като изглеждаше твърде тежка, за да може старецът да се справи с нея.

— Само тя е оцеляла — рече Феликс. — Двамата с теб сме свързани и по друг начин, Лука. Ти не знаеш защо си взел онзи лист, аз също не зная защо спасих една книга от огъня. Може би и двамата сме били водени от невидима ръка. Ще си вземеш ли пергамента, както и тази книга, в която е и писмото, което написах? Ще позволиш ли на стареца да прехвърли товара си върху теб?

— Когато бях млад, ти беше мил с мен и ме прие, отче. Ще го направя.

— Благодаря ти.

— Какво да правя с тях?

Феликс вдигна очи към тавана на великолепната си стая.

— Нека Бог да реши.

1344 г.

Лондон

Барон Кантуел Роксалски се събуди раздразнен, като се чешеше и си мислеше за ботушите. Огледа ръцете и корема си и откри малки пъпчици — издайнически знак, че е споделял леглото с бълхи. Да му се не види! Разбира се, бе привилегия да бъде в двора, гост в Уестминстърския дворец, но едва ли кралят би желал благородниците му да бъдат ядени живи, докато спят. Май трябваше да скастри сериозно слугата.

Стаята му бе малка, но удобна. Легло, стол, ракла, умивалник, свещи и килим, който да поема студа от пода. Поради липсата на камина не би му се искало да прекарва тук някоя зимна нощ, но беше цъфнала пролет и условията бяха приятни. На младини, преди да се докара пред краля и да спечели благоволенieto му, при посещенията си в Лондон Чарлс нощуваше в ханове, а дори и в най-добрите от тях му се налагаше да споделя легло с непознат. Все пак, по онова време рядко му се случваше да си ляга, ако не е мъртво пиян, така че това нямаше особено значение. Но сега бе по-възрастен, с по-висок ранг и определено предпочиташе материалните удобства.

Облекчи се в нощното гърне и огледа члена си за язви — нещо, което винаги правеше, след като е блудствал. Успокоен, Чарлс се загледа навън през прозореца. През зеленикавите ромбовидни стъкла се откриваше изглед към великолепната шир на Темза на север. По реката минаваше кораб с високи бордове, вдигнал платна и насочен към устието, пълен със стоки. Под кралските апартаменти, на самия бряг, един блатен ястреб се спусна да грабне мишка, а нагоре по течението някакъв мършав дрипльо изхвърляше количка боклук в реката, в неприлична близост до Уестминстър Хол, където след ден щеше да заседава Кралският съвет. Отнесени за момент от гледката на големия град, мислите му отново се върнаха към краката му, които

изглеждаха особено задебели и натъртени. Днес щеше да вземе новите си ботуши.

Среса острата си брадичка, пищните мустаци и спускащата се до раменете коса с гребена си от черупка на костенурка, облече се бързо в бричове и ленена риза и избра най-добрия си чифт зелени вълнени чорапи, които достигаха до бедрата му и се завързваха за колана на бричовете. Жакетът му, подарък от френски братовчед, се наричаше котарди — плътно прилепващ по тялото, син, с пискюли и копчета от слонова кост. Въпреки че бе на повече от четиридесет, тялото му бе все още стройно и мъжествено, и Чарлс не се колебаеше да подчертава това. Тъй като беше в двора, завърши тоалета си с едно особено хубаво и елегантно наметало от фин брокат, спускащо се до бедрата. После с отвращение нахлузи старите си ботуши и се намръщи, когато видя колко са оръфани и безформени.

Чарлс бе постигнал положението си чрез съчетание от добри бракове и здрав разум. Кантуел можеха да проследят със сигурност произхода си до времето на крал Джон и бяха изиграли известна роля в преговорите с короната при подписването на Магна харта. Родът обаче си оставаше род на дребни благородници, докато съдбата не им се усмихна при възкачването на Едуард III.

Бащата на Чарлс, Едмънд, се бе сражавал до Едуард II в зле замислената му кампания против Робърт Брус в Шотландия и беше ранен при катастрофалната битка при Банокбърн. Ако сражението се бе развило в полза на англичаните, родът Кантуел вероятно щеше да се издигне през следващите години, но Едмънд със сигурност не бе дискредитирал фамилията си в очите на короната.

Едуард II в никакъв случай не беше обичан монарх и поданиците му буквално помогнаха той да бъде свален от френската му съпруга и коварния ѝ любовник Роджър Мортимър. Едуард, синът на краля, беше едва на четиринадесет по време на преврата. Макар и коронован като Едуард III, той беше кукла на конци в ръцете на регента Мортимър, който искаше да види стария крал не просто хвърлен в затвора, а мъртъв. Убийството на Едуард в замъка Бъркли в Глочестершър било гнусно дело. Бил прикован в леглото си от убийците на Мортимър, които го затиснали с тежък дюшек, напъхали метална тръба в ануса му и вкарали през нея нажежен прът, който изгорил вътрешностите му, без да остави следи. Така убийството не можело да се докаже и смъртта

щяла да се сметне за естествена. Лукавият Мортимър обаче го дарил с подобаваща смърт, тъй като се говореше, че кралят бил мъжеложец.

Когато наближи осемнадесетия си рожден ден, Едуард, който знаеше за отвратителния край на баща си, замисли отмъщение. Сред верните на стария крал благородници се пусна мълвата, че младият крал се нуждае от съзаклятници. Агентите му се свързаха с Чарлс Кантуел и той с готовност се съгласи да участва в заговора — освен че беше роялист, той бе и предприемач, закъсал след неуспешни сделки, пред когото нямаше много добри изгледи за светло бъдеще. През октомври 1330 г. той се присъедини към малката храбра група, която дръзко се вмъкна през един таен вход в личната кула на Мортимър в замъка Нотингам, арестува гадината в покоите му и в името на краля го отвлече в Тауър, за да срещне мрачната си участ.

В знак на благодарност Едуард III направи младия Кантуел барон, отпусна му солидна кралска издръжка и го дари със земя в Роксал, където Чарлс незабавно започна да подобрява имението си, издигайки чудесен дървен дом, който бе достатъчно величествен, за да оправдае името си Кантуел Хол.

Главният коняр бе подготвил и оседлал коня му. Чарлс потегли в тръс покрай северния бряг на реката и се наслаждаваше на свежия ветрец, докато не му се наложи да обърне коня и да навлезе в зловонните, тесни алеи на занаятчийската част на града. Около половин час по-късно излезе на Теймс Стрийт, която бе сравнително по-широка и перпендикулярна на реката и водеше на запад към „Сейнт Пол“. Там Чарлс с лекота преведе добичето си през множеството колички, коне, конници и пешеходци.

В подножието на Гарик Хил смуши коня в хълбоците, за да го насочи на север, по виеща се тясна алея, която така вонеше, че се наложи да запуши носа си с кърпа. Открити отходни канавки минаваха от двете страни на Кордвейнърс Стрийт, но човешките миризми не бяха най-лошото за сетивата му. За разлика от обуцарите, които правеха евтини обувки от стара кожа и си изкарваха хляба с поправки, техните по-видни събратя се нуждаеха от свеж материал за новите си изделия. Затова в този район се намираха кланиците и работилниците за щавене. Вонята от техните кипящи котли с кожа и вълна беше непоносима.

Цялото му добро настроение от сутринта се бе изпарило, когато пристигна пред малката работилница, над която висеше железен знак във формата на ботуш. Чарлс завърза коня си за един стълб и прецапа през калната локва пред двуетажната постройка, която бе притисната между други подобни сгради, образуващи дългата редица на обуцарската гилдия.

Незабавно заподозря, че нещо не е наред. Майсторите от двете страни на улицата бяха отворили широко вратите и прозорците си, а тази работилница беше заключена, капациите бяха затворени. Чарлс изруга под нос и заудря вратата с длан. След като не получи отговор, почука отново, този път още по-силно, и беше готов да зарита проклетата врата, когато тя бавно се отвори и някаква жена със забрадка подаде глава навън.

— Защо е затворено? — остро попита Чарлс.

Жената бе слаба като дете, но изпита и на години. Чарлс я беше видял и миналия път, и макар да бе възрастна, предположи, че е била голяма красавица на младини. Това впечатление изчезна сега, заличено от голямото ѝ безпокойство и измъчения ѝ вид.

— Съпругът ми е болен, сър.

— Несъмнено жалко, госпожо, но съм дошъл да си взема новите ботуши.

Тя го погледна неразбиращо и не отговори.

— Не ме ли чу, жено! Дошъл съм за ботушите си!

— Няма ботуши, сър.

— Какво означава това! Знаеш ли кой съм аз?

Устната ѝ трепереше.

— Барон Роксал, сър.

— Чудесно. Значи знаеш, че бях тук преди шест седмици. Съпругът ти, Лука обуцарят, направи дървени мерки на краката ми. Платих като капаро половината цена, жено.

— Той е болен.

— Пусни ме да вляза!

Чарлс я избута от пътя си и огледа малкото помещение. То служеше за работилница, кухня и дневна едновременно. От едната страна бе огнището за готвене и домакинските съдове, маса и столове, от другата се намираше пейката на майстора, затрупана с инструменти и няколко пушени овчи кожи. На лавицата над пейката имаше десетки

дървени форми. Погледът на Чарлс спря върху чифта, върху който беше написано „Роксал“.

— Ето ги краката ми! — възкликна той. — А къде са ми ботушите?

От горния етаж се чу слаб глас:

— Елизабет? Кой е дошъл?

— Така и не ги започна, сър — нареждаше старицата. — Разболя се.

— Той горе ли е? — тревожно попита Чарлс. — Да няма чума в тази къща?

— О, не, сър. Разболя се от охтика.

— Тогава ще се кача и ще говоря с него.

— Моля ви, недейте, сър. Много е зле. Това може да го убие.

През последните години Чарлс съвсем беше отвикнал някой да се изпречва на пътя му. Към бароните се отнасяха като към... барони, и крепостните селяни, занаятчиите и дребните благородници се подчиняваха на всяка негова прищявка. Чарлс застана, опрял юмруци в хълбоците си, с издадена напред челюст.

— Значи няма ботуши — каза най-сетне.

— Не, сър. — Жената се мъчеше да не заплаче.

— Платих ви половин жълтица предварително — с леден тон заяви той. — Върнете ми парите. С лихвите. Четири шилинга.

Сълзите вече потекоха по бузите ѝ.

— Нямаме пари, сър. Мъжът ми не можеше да работи. Започнах да продавам кожата му на другите от гилдията, за да набавя храна.

— Значи нямате нито ботуши, нито пари! Какво трябва да направя, жено?

— Не зная, сър.

— Изглежда мъжът ти ще прекара последните си дни в затвора за радост на негово величество, а ти също ще влезеш в килията заради дългове. Следващия път, когато ме видиш, ще бъда с шерифа.

Елизабет падна на колене и обгърна прасците му.

— Моля ви, недейте, сър. Трябва да има и друг начин — захлипа тя. — Вземете инструментите му, вземете каквото поискате.

— Елизабет? — отново се чу слабият глас на Лука.

— Всичко е наред, съпруже — извика му тя.

Макар че щеше да е доволен да види тези крадци зад решетките, Чарлс предпочиташе да прекара остатъка от сутринта при друг обуцар, вместо да кръстосва противния град в търсене на шерифа. Без да каже нито дума, той отиде до работната маса и заразглежда различните щипки, шила, игли, чукчета и ножове. Изсумтя. Какво полза имаше от тях? Взе някакъв полукръгъл инструмент с остър ръб и го вдигна.

— Какво е това?

Жената още беше на колене.

— Тренкет, сър. Обуцарски нож.

— И какво да правя с това на колана си? — насмешливо попита той. — Да отрежа нечий нос ли?

Разръчка останалите инструменти.

— Това са боклуци — заключи накрая. — Има ли нещо ценно тук?

— Бедни сме, сър. Моля ви, вземете инструментите и ни оставете в мир.

Чарлс закрачи напред-назад, като се оглеждаше за нещо, което би го задоволило достатъчно, за да зареже заплахата си да ги арестува. Вещите им наистина бяха мизерни — като онези, които държаха слугите му в селските си къщи.

Погледът му се спря върху сандъка край огнището. Отвори го, без да иска разрешение. Вътре имаше зимни наметала, дрехи и други такива. Разрови ги и напипа нещо твърдо и равно под тях. Когато махна дрехите, видя корицата на книга.

— Имате Библия? — възкликна той. Книгите бяха редки и се ценяха много. Никога не бе виждал селянин или занаятчия да притежава книга.

Елизабет бързо се прекръсти и като че ли се помоли наум.

— Не, сър. Не е Библия.

Чарлс вдигна тежката книга от сандъка и я огледа. Остана озадачен от датата на гръбчето — 1527 — и я отвори. Няколко свободни листа пергамент паднаха на пода. Той ги взе и хвърли бърз поглед на писанията на латински. Видя името Феликс в началото на страницата и остави листата настрана. После разгледа страниците и погледът му се плъзна по този сякаш безкраен списък имена и дати.

— Каква е тази книга?

Страхът пресуши сълзите на Елизабет.

— От един манастир, сър. Абатът я даде на съпруга ми. Не зная какво представлява.

И наистина, Лука никога не ѝ бе говорил за книгата. Когато преди години се върна в Лондон от Вектис, той мълчаливо беше оставил книгата в сандъка и тя си остана там. Не искаше да ѝ напомня за Вектис. Всъщност името на абатството никога не бе споменавано в дома им. Елизабет обаче имаше чувството, че книгата е лоша, и се кръстеше всеки път, когато ѝ се налагаше да отваря сандъка.

Чарлс обръщаше страница след страница и навсякъде попадеше на годината 1527.

— Това да не е някаква магия? — остро попита той.

— Не, сър! — Елизабет се мъчеше да говори така, сякаш вярва в думите си. — Това е света книга от добрите монаси от манастира Вектис. Дар за съпруга ми, който познавал абата на младини.

Чарлс сви рамене. Книгата би трябвало да струва нещо, може би повече от четири шилинга. Брат му, който бе по-умел с перото, отколкото с меча, щеше по-добре да определи цената ѝ. Щеше да се посъветва с него, когато се върне в Кантуел Хол.

— Ще взема книгата като отплащане, но съм крайно недоволен от станалото, жено. Искях ботушите ми да са готови за Кралския съвет. А останах единствено с разочарованието си.

Тя не отговори и безмълвно загледа как баронът прибира хвърчащите листа в книгата и излиза на улицата. Мушна книгата в дисагите си и потегли в търсене на друг обуцар.

Елизабет се качи на горния етаж и влезе в стаичката, в която лежеше трескавият и изнемощял Лука. Нейният здрав, як мъж, спасителят на живота ѝ, беше изчезнал, за да бъде заменен от тази стара, съсухрена обвивка. Лука бавно си отиваше. Мъничката стая миришеше на смърт. Отпред ризата му бе изцапана от стара кафява кръв и хрочки. Имаше и нови, яркочервени петна. Елизабет повдигна главата му и му даде глътка ейл.

— Кой беше? — попита той.

— Барон Роксал.

Очите му се разшириха.

— Не направих ботушите му.

Задави го пристъп на кашлица и Елизабет трябваше да изчака, докато гърдите му се успокоят.

— Отиде си. Всичко е наред.

— Как успя да го умилостивиш? Той плати предварително.

— Всичко е наред.

— С инструментите ли? — тъжно попита той.

— Не. С нещо друго.

— С какво тогава?

Тя взе отпуснатата му ръка в своята и нежно го погледна в очите. За момент отново бяха млади и невинни, оставени сами срещу огромните, жестоки сили на един обезумял свят. Преди толкова много години той се бе втурнал и я беше спасил, храбър като рицар, бе я изтръгнал от онази воняща крипта и лапите на ужасната съдба. През целия си живот се бе опитвала да му се отплати, но така и не бе успяла да роди дете. Може би днес донякъде го беше спасила, като бе подхвърлила кокал на вълка пред вратата. Любимият ѝ Лука можеше да умре в собственото си легло.

— Книгата — рече тя. — Дадох му книгата.

Той примигна невярващо, после бавно обърна глава към стената и зариде.

19

Веднага щом се събуди, Уил разпозна стария си нещастен синдром — главата му бе пълна с оловни тежести, устата беше пресъхнала, мускулите го боляха, сякаш бе пипнал грип.

Мъчеше го страшен махмурлук.

Наруга се за издънката си и когато видя почти празната бутилка да лежи като пиян клошар до леглото му, я попита гневно:

— Ти пък какво правиш тук, по дяволите?

Идеше му да излее остатъка от съдържанието ѝ в умивалника, но не беше негова, нали така? Покри я с възглавница, за да не му се налага да я гледа.

Помнеше всичко, разбира се — не можеше да използва жалкото оправдание, че няма спомени. Беше кръшкал на бившите си жени, на приятелките си, на жените, с които бе кръшкал, но никога не бе лъгал Нанси. Радваше се, че се чувства като пълно лайно — заслужаваше си го.

Съобщението ѝ все още бе в телефона му, чакаше отговор. Изтърка свирепо зъбите си с ментова паста, за да премахне вонята от устата си, а като излезе от банята, използва единствената налична чертичка, за да ѝ се обади. В Ню Йорк беше рано, но той знаеше, че тя вече е станала, за да нахрани Филип и да се приготви за работа.

— Здравсти — каза Нанси. — Обаждаш ми се.

— Струваш ми се изненадана.

— Очаквах да ми напишеш съобщение. Далеч от очите, далеч от сърцето, така си помислих.

— Грещиш. Как я карате?

— Добре сме. На Фили му се е отворил апетит.

— Супер.

Гласът му звучеше малко странно.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, добре съм.

Тя не изглеждаше особено убедена.

— Как се справяш?

— Намирам се в голяма провинциална къща. Все едно съм попаднал в роман на Агата Кристи. Но хората са... много приятни, готови да помогнат по всякакъв начин. Заслужаваше си. Направихме страхотно откритие, но вероятно не искаш да слушаш за него.

Тя помълча известно време, после рече:

— Не бях много радостна, но го преодолях. Разбрах нещо.

— Какво?

— Цялата тази уседналост. Тежи ти. Чувстваш се като в клетка. Появява се възможност за приключение и е естествено да се възползваш.

Очите му започнаха да парят.

— Слушам.

— Има и нещо друго. Хайде да опитаме да се преместим по-скоро. Имаш нужда да се махнеш от града. Ще поговоря с „Човешки ресурси“ дали има възможности за прехвърляне.

Уил се чувстваше невъобразимо виновен.

— Не зная какво да кажа.

— Не казвай нищо. Разкажи ми за откритието.

— Май не е за телефон.

В гласа ѝ отново се долови безпокойство.

— Нали каза, че всичко е наред.

— Да, наред е, но... стари навици. Ще ти разкажа лично в най-скоро време.

— Кога се прибираш?

— Още не съм приключил, трябва ми един-два дни. Ще си тръгна при първа възможност. Намерихме първата улика. Остават още три.

— Пламъка на Прометей.

— Много го бива по главоблъсканиците господин Шекспир. Оказа се голям стар свещник.

— Ха! Фламандският вятър ли е наред?

— Да.

— Някакви идеи?

— Не. Ти?

— Ще си помисля. Прибирай се по-скоро.

В Лас Вегас беше късна нощ и Малкълм Фрейзър спеше до жена си, когато мобилният му телефон завибрира и го събуди. Един от хората му се обаждаше от оперативния център в Зона 51 и формално се извини, че смущава съня му.

— Какво има? — попита Фрейзър, докато спускаше краката си на пода.

— Току-що прехванахме разговор между Пайпър и жена му.

— Пусни ми го — нареди Фрейзър. Излезе от спалнята, мина покрай стаята на децата и се приземи на дивана в дневната, когато пуснаха файла.

Изслуша го и поиска да го свържат с Декорсо.

— Шефе! Какво правиш в два сутринта?

— Върша си шибаната работа. Къде си?

Декорсо седеше в наетата си кола, паркирана недалеч от отбивката за Кантуел Хол. Никой не можеше да влезе или излезе незабелязано. Току-що бе махнал целофана от сандвич с пилешко и омаза телефона си с майонеза.

— И аз си върша работата.

— Видя ли го?

— Само как изчука внучката снощи, иначе не.

— Морален дегенерат — промърмори Фрейзър.

— Я пак?

Фрейзър не отговори. Не беше никакъв речник.

— Странно, че току-що се е обадил на жена си. Не за да си признае. Казал й, че направили „откритие“ и че още не е приключил, трябвало да намерят още три улики. Май се прави на някакъв шибан следотърсач. Така стоят нещата.

— Тукашната храна е отвратителна, но ще оцелея.

Фрейзър го знаеше от първа ръка.

— Естествено, че ще оцелееш. — И добави: — Покрий се добре. От ЦРУ са обещали на СРС, че ще разберат какво е станало с Котъл, и нашите хора от Управлението вече ни задават въпроси, макар и апатично. Всички наши искат това да приключи. Другата страна ме притеснява.

Фрейзър не можеше да се върне в леглото. Проигра отново наум стратегията си, като се мъчеше да не умува дотолкова, че да се

побърка. Беше решил да остави засега Спенс да помогне на Пайпър за онова, което правеше той в Англия. Дотук нещата вървяха добре. Пайпър беше попаднал на нещо. Нека си свърши работата, помисли си Фрейзър. После ще го спипаме и ще приберем резултатите. Винаги можеха да се доберат до Спенс и книгата. Нямахше да е трудно да го открият. Фрейзър бе наредил да следят къщата му във Вегас и предполагаше, че старецът ще се появи доста преди датата на смъртта му. Спенс бе ходещ мъртвец. Времето не беше на негова страна.

Когато икономката постави подноса пържени филийки на масата, Уил ги погледна с подозрение. Изабел се разсмя и го подкани да гледа по-широко на света. Той отхапа и каза:

— Не разбирам. Защо ви е да съсипвате хубавата филийка?

Последваха пържени яйца, гъби и шарен бекон, и от любезност Уил се застави да яде. Махмурлукът правеше всяко начинание мъчително. Дори дишането му се струваше трудно.

Изабел бе свежа и бърлива, сякаш нищо не се беше случило. Той нямаше нищо против. Щеше да продължи с играта, заблудата или каквото там беше. Доколкото знаеше, май в днешно време хлапетата действаха точно така. Щом ти харесва, направи го, после забрави — голяма работа. Изглеждаше разумен начин да се оправяш с нещата. Може би се беше родил едно поколение по-рано.

Бяха сами. Лорд Кантуел още не се беше излюпил.

— Тази сутрин разучавах фламандските вятърни мелници — каза тя.

— Много си усърдна.

— Ами видях, че си на път да проспий половината ден, и реших, че някой трябва да започне — хапливо подхвърли тя.

— И къде е следващата улика?

— Не съм я намерила.

— Какво не си намерила?

— Улика! Мозъкът ти още не се е събудил, господин Пайпър!

— Имах тежка нощ.

— Нима?

Не искаше да зачепква тази тема.

— Вятърни мелници?

Тя беше разпечатала няколко страници от интернет сайт.

— Знаеш ли, че първата вятърна мелница била построена във Фландрия през тринадесети век? И че при разцвета им през осемнадесети век са били хиляди? И че в момента са по-малко от двеста в цяла Белгия и само шейсет и пет във Фландрия? И че последната работеща фламандска мелница спряла през хиляда деветстотин и четиринадесета? — Вдига очи и му се усмихна сладко.

— Това изобщо не помага — промърмори той и изгълта кафето си.

— Да, не помага — съгласи се тя. — Но ме накара да се замисля. Трябва да се огледаме внимателно за какъвто и да било предмет на изкуството, изображение, картина — всичко, върху което има мотив вятърна мелница. Знаем, че няма книги по тази тема.

— Добре. Действаш с пълна пара. Радвам се, че поне един от нас го прави.

Тя беше ентузиасирана, преливаща от енергия млада кобилка, очакваща с нетърпение сутрешното препускане.

— Вчера бе един от най-възбуждащите дни в живота ми, Уил. Беше невероятно.

Той я изгледа през мрачната си мъгла.

— Умствено възбуждащи! — изкарана от търпение поясни тя, но после прошепна, докато икономката миеше чиниите: — И физически също.

— Запомни, че не можеш да разгласяваш абсолютно нищо от това — напомни ѝ той колкото можа по-сериозно. — Има едни много опасни хора, които ще ти затворят устата, ако решиш да се разприказваш.

— Не мислиш ли, че светът трябва да знае? Нима правото на информация не е всеобщо? — Устните ѝ се извиха в свежа усмивка. — И, между другото, би дало великолепен старт на научната ми кариера.

— За твое и за мое добро, умолявам те да не го правиш. Ако не ми обещаеш, тръгвам си още сега, вземам стихотворението със себе си и всичко това ще остане недовършено. — Изобщо не се усмихваше.

— Добре — нацупи се тя. — Какво да кажа на дядо?

— Кажу ми, че писмото е интересно, но не хвърля никаква светлина върху книгата. Измисли нещо. Оставам с впечатлението, че имаш добро въображение.

Започнаха деня с обиколка на къщата и търсене на нещо, което да представлява евентуален интерес. Уил си наля още една чаша кафе за обиколката, а Изабел отбеляза, че се държи като типичен американец.

Приземният етаж на Кантуел Хол бе доста сложно устроен. Кухненското крило в задната част на къщата имаше серия килери и празни стаи за прислугата. Трапезарията — помещение с добри пропорции в предната част — се намираше между кухнята и преддверието. Уил беше прекарал целия предишен ден в голямата зала и библиотеката, и тази сутрин му бе показана още една голяма официална зала — гостната, наричана също френския салон, с колекция френски мебели от осемнадесети век и различни декоративни елементи. Помещението изглеждаше изоставено и неизползвано. Освен това Уил откри, че голямата зала е лишена от прозорци, тъй като предната ѝ стена вече не беше външна за къщата. През седемнадесети век била построена дълга галерия, свързваща къщата с конюшната, която отдавна била превърната в банкетна зала.

В галерията се влизаше през невзрачна врата в преддверието. Представляваше висок коридор с тъмна ламперия, картини по стените и странни каменни и бронзови статуи. Завършваше с огромна студена зала, видяла за последно банкет или бал най-малко преди половин столетие. Сърцето на Уил се сви, когато влезе в нея. Помещението бе пълно с кашони, купища мебели и всевъзможни вехтории, покрити с чаршафи.

— Дядо нарича това място своята банкова сметка — каза Изабел. — Тук събира нещата, с които смята да се раздели, за да плати сметките за следващите няколко години.

— Възможно ли е да има предмети от шестнадесети век?

— Напълно.

Уил поклати пулсиращата си глава и изруга.

Банкетната зала бе свързана чрез къс коридор с личния параклис на Кантуел — малко каменно светилище с пет реда скамейки и варовиков олтар. Беше просто и тихо, разпнатият Христос гледаше надолу към празните пейки, окъпани в утринната светлина, преминаваща през разноцветните стъкла.

— Не го използваме много — обясни Изабел. — Дядо иска семейството да отслужи частна меса тук, когато настъпи часът му.

Уил посочи нагоре.

— Това ли е върхът, който виждам от стаята си?

— Да. Ела да видиш.

Поведе го навън. Тревата бе гъста и мокра, от слънчевите лъчи всичко блестеше. Навлязоха в градината, колкото да успеят да обгърнат с поглед целия параклис. Гледката едва не го разсмя. Представляваше интересна малка постройка с характерни готически елементи, две правоъгълни кули на фасадата, а в центъра, над правоъгълния неф и трансепта, се издигаше изострена кула, подобна на вдигната към небето пика.

— Позна ли я? — попита тя.

Уил сви рамене.

— Това е миниатюрна версия на „Нотр Дам“ в Париж. Параклисът бил построен от Едгар Кантуел през шестнадесети век. Мисля, че оригиналът здравата го е впечатлил.

— Интересен род имаш — изсумтя Уил. — Няма да се учудя, ако по онова време Пайпърови са чистили лайната от обувките на Кантуел.

За Уил единственото добро през следващите дълги часове бе, че махмурлукът бавно се разнасяше. Прекараха сутринта в ровене из банкетната зала, съсредоточени върху Фландрия и ветрове, но без да забравят и другите улики — името на пророка и съгрешилия син, каквото и да означаваша те. По обяд апетитът им се беше изострил.

Старецът беше станал и се присъедини към тях за сандвичите. Паметта му не бе както някога и на Изабел не ѝ бе трудно да отклони вниманието му от писмото от Вектис. Лордът обаче не забрави стихотворението на Шекспир — явно финансовите проблеми заемаха основно мислите му.

Поинтересува се какви са намеренията на Уил и той го увери, че ако проучването мине добре, стихотворението ще бъде негово. Лорд Кантуел заръча на внучка си да помага по всякакъв възможен начин, после започна да говори за антикварните къщи и как трябвало да позволи на „Пиърс & Уайт“ да направят удар в бизнеса заради успеха им с последния търг, но че „Сотбис“ или „Кристис“ изглеждали по-уместни за нещо толкова важно. Сетне се оттегли, за да се заеме с кореспонденцията си.

Преди да се върнат банкетната зала, двамата се възползваха от задържането на лорд Кантуел на приземния етаж, за да се промъкнат

горе и да огледат спалнята му. Изабел не помнеше там да има нещо интересно, тъй като не беше влизала от години в стаята на дядо си. Тя обаче бе сред най-старите помещения в къщата, така че не можеха да я подминат. Леглото още не беше оправено и миришеше силно от инконтиненцията на стареца, но никой от двамата не коментира това. Малкото картини бяха портрети, а по вазите, часовниците и малките гоблени нямаше никакви мотиви с вятърни мелници. Уил и Изабел побързаха да се върнат в банкетната зала, където прекараха остатъка от ранния следобед в отваряне на сандъци и оглеждане на десетки картини и украшения.

През късния следобед бяха приключили с трапезарията и френския салон и отново преглеждаха библиотеката и голямата зала, като се обезкуражаваха все повече и повече.

Накрая Изабел помоли да спрат за чай. Икономката беше излязла на пазар, така че Изабел пое към кухнята, оставяйки Уил да се оправя с камината. Задачата го превключи в режим бойскаут и той съвестно започна да подрежда тухлите и да трупа подпалки така, че огънят да се запали бързо и да не дими чак толкова много. Когато приключи, внимателно постави цепениците, запали постройката си с кибрит, седна и започна да се наслаждава на делото си.

Огънят подхвана бързо и пламъците се устремиха високо нагоре. Камината пушеше съвсем малко. Старият стаутски наставник на Уил в Панама Сити би се гордял — би се гордял много повече от баща му с леденото сърце, който го кастреше за всяко негово постижение или провал, без значение какво е.

Обхвана го меланхолия. Беше уморен и разочарован, че старите му импулси отново се връщат. Бутилката уиски още беше горе в стаята му. Умът му се зарея, погледът също. Една от синьо-белите плочки на камината привлече вниманието му. На нея бе изобразена чаровна сцена — майка, вървяща през поле със сноп в едната ръка и малкия си син в другата. Изглеждаше абсолютно щастлива. Сигурно не е била омъжена за копеле като мен, помисли си Уил.

После погледът му се премести върху долната плочка. Уил замръзна за момент, после скочи и когато Изабел се върна с чая, го завари да стои до камината и да се взира в нещо.

— Виж — посочи той.

Изабел остави подноса и отиде при него.

— Боже мой! — възкликна тя. — Право пред очите ни. Вчера я почуках.

На брега на лъкатушеща рекичка се издигаше малка вятърна мелница, изящно нарисувана в синьо и бяло. Художникът бе достатъчно умел, за да накара зрителя да си представи, че крилете на мелницата всеки момент ще се завъртят от приближаващия вятър, тъй като в далечината птиците прибираха крилете си, сякаш попаднали в невидим порив.

Чаят изстина.

След като се увери, че дядо ѝ дреме в стаята си, Изабел донесе кутия с инструменти от килера и остави Уил да подбере необходимите.

— Само недей да я чупиш — умолително рече тя.

Той обеща да внимава, но не даде гаранции. Избра най-малката и най-тънка отвертка и леко чукче. Затаи дъх и започна леко да забива острия край в гладкия твърд хоросан.

Работата бе тежка и мъчителна, но спойката бе по-мека от керамиката, така че постепенно отстъпи пред стоманата. След като приключи с вертикалната линия, Уил започна с горната страна. Половин час по-късно двете хоризонтални линии бяха изчистени. Тъй като работеше в непосредствена близост до буйния огън, Уил плувна в пот и ризата му подгизна. Помисли си, че сега ще може да почука под плочката и да я освободи, без да му се налага да изчиства последната линия хоросан. Изабел почти се беше притиснала в гърба му и следеше всяко движение. Нервно се съгласи на предложението му.

Бяха нужни само три леки коси почуквания с отвертката, за да повдигне плочката от корниза на няколко милиметра. За щастие, беше цяла. Уил остави инструментите, хвана я с ръце, като внимателно я размести нагоре-надолу и настрани.

Плочката се освободи, напълно здрава.

Моментално забелязаха кръглата дървена тапа в центъра на зейналия квадратен отвор.

— Ето защо звучеше като останалите, когато я почуках — рече тя.

Уил извади тапата с помощта на отвертката. Тя покриваше дупка с диаметър два и половина сантиметра, пробита дълбоко в дървото.

— Трябва ми фенерче — настоятелно каза Уил.

Намериха фенерче в кутията за инструменти. Уил освети дупката и взе клещи с тънки щипци.

— Какво виждаш? — попита Изабел.

Уил хвана нещо с клещите и го издърпа.

— Това.

Беше един-единствен лист пергамент, свит в тънък цилиндър.

— Дай да го видя! — почти изкрещя тя.

Уил я остави да го развие и остана прав, след като Изабел се отпусна в близкия стол.

— На френски е — каза тя.

— Както вече казах, радвам се, че си тук.

— Малко е трудно да се разчете, почеркът е ужасен. Адресирано е до Едгар Кантуел. От хиляда петстотин и тридесета! Господи, Уил, виж кой е авторът! Подписано е от Жан Ковен.

— Кой пък е този?

— Калвин! Основателят на калвинизма, предопределението и тъй нататък. Най-големият богословски ум на шестнадесети век! — Слисаният ѝ поглед пробяга по редовете. — Уил, той пише за книгата!

1527 г.

Роксал

Денят бе хубав за лов благодарение на снега, който бе покрил гората и полята около Кантуел Хол. Глиганът, който Томас Кантуел и групата му преследваха цяла сутрин, бе бързо и здраво създание, но скоро щеше да бъде опечен, тъй като дирята му лесно можеше да се проследи по бялата покривка и хрътките не се разсейваха от обичайните миризми на почвата.

Моментът на убиването бе достатъчно драматичен, за да бъде разказван край камината до края на сезона. Когато слънцето достигна зенита си и снегът заслепяваше ездачите, хрътките най-сетне заклешиха глигана при едни непроходими трънаци. Звярът атакува и промуши едно от кучетата, и беше ухапан в хълбока от друго. Зае отбранителна позиция, като грухтеше и дишаше тежко, кръвта капеше от задницата му. Всичко това ставаше пред очите на ловната група, която спря конете си в полукръг на безопасно разстояние.

Баронът се обърна в седлото си към сина си Едгар, мършав седемнадесетгодишен младеж с остро продълговато лице.

— Убий го, Едгар — рече той. — Накарай ме да се гордея.

— Аз ли?

— Да, ти! — раздражено настоя баронът.

Другият му син Уилям подкара коня си, докато не застана плътно до него.

— Защо не аз, татко? — недоволено попита той.

Уилям бе с една година по-малък от Едгар, но изглеждаше по-възрастен. Имаше по-здрavo телосложение, по-ъгловата брадичка и кръвясалите очи на ловец.

— Защото така казвам! — изръмжа баронът.

Лицето на Уилям се изкриви от гняв, но той премълча.

Едгар погледна братовчедите и чичовците си, които му викаха окуражително и подмятаха добродушни шеги. Гърдите му се издуха,

докато слизаше от коня и вземаше токетото от слугата. Това бе дълго копие, специално предназначено за лов, с напречник под острието, за да не се забива прекалено дълбоко. Използвано правилно, то можеше да прободне сърцето на животното и лесно да бъде извадено през яката козина.

Едгар стисна здраво оръжието с двете си ръце и бавно запристъпва в снега. Уплашеният глиган го видя и започна да грухти и квичи, което възбуди и разлая още повече кучетата. Младежът усети сърцето в гърлото си, докато бавно приближи на няколко стъпки от купчината животни. Никога досега не му бе давана тази чест. Отчаяно искаше да се справи добре и да не покаже страх. Когато видеше пролука, щеше да нападне и да удари над гърбовете на хрътките. Поколеба се няколко мига и се озърна през рамо. Баща му гневно му направи знак да продължи.

В мига, в който събра кураж да удари, глиганът направи отчаян опит да се освободи, минавайки право през кучетата. Една хрътка уплашено отскочи назад точно когато Едгар се канеше да забие копието си, и го накара да задържи. Глиганът се хвърли върху кучето. Последва яростна схватка, която трая само няколко секунди, преди коремът на хрътката да бъде разпран. После, докато останалите кучета хапеха задните му крака, вбесеният глиган скочи напред, насочил бивни право към слабините на Едгар.

Едгар инстинктивно отстъпи назад, но ботушът му заседна в снега. Моментално изгуби равновесие и започна да пада назад; при падането дръжката на копието се заби в земята. Като по чудо, скочилият във въздуха глиган буквално наниза гърлото си на острието на по-малко от стъпка от мястото, където щеше да превърне младия Едгар в евнух. С ужасяващ писък и порой кръв звярът падна и умря право между краката на момчето.

Едгар още трепереше от студа и шока, когато ловците се събраха около буйния огън в голямата зала. Мъжете разговаряха на висок глас, смееха се и поглъщаха големи парчета кейк, прокарвайки ги с вино. Младият Уилям с радост участваше във веселбата, въодушевен от подвига на брат си. Само Едгар и баща му бяха смълчани. Баронът

седеше в голямото си кресло до камината и мрачно пиеше; Едгар се бе заврял в ъгъла и наливаше подсладено вино в гърлото си.

— Няма ли да ядем онзи глиган? — попита един от братовчедите на Едгар.

— И защо не? — поиска да знае друг.

— Защото никога досега не съм ял животно, отнело собствения си живот!

Мъжете се разсмяха толкова силно, че очите им се насълзиха, но от това баронът се умълча още повече. Най-големият му син бе повод за безпокойство и ядове. Не се проявяваше в нищо, което имаше значение. Беше посредствен ученик, по-скоро толериран, отколкото хвален от наставниците си, благочестивостта и всеотдайността в молитвите му бяха съмнителни, както и уменията му на ловец. Днешният ден бе потвърдил опасенията на баща му. Беше същинско чудо, че момчето бе останало живо. Баронът много отчетливо си даваше сметка, че единствените умения, които Едгар бе овладял истински, бяха тичането по жени и пиенето.

По време на Рождественския пост баронът се бе молил в семейния параклис, бе търсил напътствия в сърцето си и бе стигнал до решение за съдбата на момчето. Сега още по-силно се убеди, че решението му е мъдро.

Едгар пресуши бокала си и извика на слугата да го напълни отново. Видя киселата физиономия на баща си и отново започна да трепери.

Вечерта Едгар се събуди от дрямка в студената си тъмна стая на горния етаж на Кантуел Хол. С единствената горяща свещ запали още няколко и хвърли малко дърва върху въглените в малката камина. Надяна тежко наметало върху нощницата си и подаде глава през вратата. В далечния край на коридора прислужницата Моли седеше на поста си пред стаята на лейди Кантуел, ако потърбва за нещо на господарката. Беше дребно, приятно закръглено момиче, около година по-млада от Едгар, черната ѝ коса бе прибрана в ленено боне. Оглеждаше се за него и когато го видя, се усмихна стеснително.

Привика я с пръст. Моли предпазливо стана и запристъпва към него. Без да разменят нито дума, тя го последва в стаята му, както бе

правила неведнъж. Малко преди вратата да се затвори зад нея, Уилям Кантуел излезе от стаята си и забеляза Моли да се промъква в спалнята на брат му. Момчето ликуващо забърза надолу по стълбите, готово за своята малка пакост.

Едгар се плъсна на леглото си и се ухили на прислужницата.

— Здравей, Моли!

— Здравейте, милорд.

— Липсвах ли ти?

— Видях ви вчера — сладко отвърна тя.

— Това беше толкова отдавна — намусено рече той и потупа леглото с длан. — Ще дойдеш ли да ме видиш отново?

— Ще трябва да побързаме — изкиска се тя. — Господарката може да ме повика всеки момент.

— Ще отнеме точно толкова време, колкото е необходимо. Човек не може да се меси в непоклатимите закони на природата.

Когато тя приближи леглото, той я грабна и я издърпа върху себе си. Започнаха да се търкалят от единия край на постелята до другия, като се опипваха и гъделичкаха, докато тя не изохка силно. Моли се намръщи и потърка темето си.

— Какво има тук? — попита тя.

Махна възглавницата и видя под нея голяма тежка книга с числото 1527 върху гръбчето.

— Остави я там! — каза той.

— Какво е това?

— Просто книга. Не ти влиза в работата, госпожичке.

— Тогава защо е скрита?

Налагаше се да задоволи разпаленото ѝ любопитство, ако искаше да продължат по същество.

— Баща ми не знае, че я взех от библиотеката. Много ревниво пази книгите си.

— Защо представлява интерес за вас? — попита тя.

— Виждаш ли датата? Хиляда петстотин двайсет и седма? Когато бях малък, ми стана чудно защо върху една книга ще има бъдеща дата. Винаги ми е била странна. Баща ми непрекъснато повтаря, че книгата съдържа велика тайна и когато навърша осемнайсет, ще ми покаже някакво старо писмо, което пази в касата си и което ще обясни всичко. Често си мечтаех какво ли ще бъде през

годината, когато навърша осемнайсет. Е, тя вече настъпи. Ако не знаеш, сега сме хиляда петстотин двайсет и седма. Датата на книгата настъпи и затова тя е у мен.

— Това някаква магия ли е, милорд?

Едгар хвърли възглавницата върху книгата и отново награби момичето.

— Ако малката Моли се интересува толкова от магия, може би ще поиска да види жезъла ми.

Едгар бе прекалено зает с любовните си занимания, за да чуе как на няколко пъти извикаха името му за вечеря. И в най-лошия момент баща му рязко отвори вратата, за да види розовия задник на сина си, наместен между дръпнатата нагоре фуста. Лицето на Едгар бе заровено в пищната гръд на момичето.

— Какво, по дяволите? — изкрещя баронът. — Прекратете веднага!

Стоеше на прага с увиснала челюст, докато двамата млади любовници се мъчеха да се прикрият.

— Татко...

— Не говори! Само аз ще говоря. Ти, момиче, ще напуснеш къщата.

Моли заплака.

— Моля ви, господарю, нямам къде да отида.

— Това не ме интересува. Ако след един час си още в Кантуел Хол, ще заповядам да те бичуват. А сега изчезвай!

Тя изтича от стаята с раздърпани дрехи.

— Колкото до теб — обърна се баронът към треперещия си син, — ще те видя на вечеря, когато ще ти бъде съобщено какво те очаква.

Дългата тежка маса в голямата зала бе подредена за вечерното угощение и големият род Кантуел шумно се справяше с първото поднесено ястие. Буйният огън и плътно притиснатите тела бяха прогонили вечерния студ. Томас Кантуел седеше на централното място заедно със съпругата си. Беше смутен от лудорията на сина си, но апетитът му си бе все така добър, подсилен от усилията на лова. Лакомо беше изял супата си с месо от скопен петел и започваше

яхнията с шунка и праз. Любимото му ястие — печен глиган — беше следващо, така че трябваше да остави място и за него.

Всички приказки спряха, когато Едгар влезе в залата. Погледът му беше забит в дъските на пода, не поглеждаше роднините и слугите. Предположи, че всички вече знаеха за случилото се; налагаше се да го изтърпи. Хихикащите братовчеди, както и чичовците му, със сигурност имаха същите провинения, но тази вечер той бе извадил лошия късмет да го хванат в крачка.

Зае мястото си до баща си и започна вечерята с кана вино.

— Пропусна благославянето на храната, Едгар — тихо рече майка му.

Брат му Уилям, който седеше до нея, се ухили и гадничко прошепна:

— Получил е друга благословия, ако не се лъжа.

— Тишина! — изрева баронът. — Няма да говорим за това на моята маса.

Угощението продължи, но разговорите бяха вяли и тихи. Един от мъжете наскоро се бе върнал от кралския двор и попита останалите какво мислят за молбата на краля до папата за анулиране на брака му с кралица Катерина. Кантуел се възхищаваха на благочестието на кралицата и недолюбваха развратната Болейн, но дори в рамките на рода подобни приказки бяха опасни. Влиянието на Хенри се простираше във всяка енория. Със сигурност ще се намери решение, увери Томас роднините си. Перспективата за разрыв с папата заради такъв въпрос беше немислима.

Нарязаният и разчленен глиган бе поднесен на огромен дървен поднос и бе лакомо погълнат с големи резени черен хляб. В края на вечерята бе поднесен яйчен крем със сушени смокини, орехи и подправено вино. Накрая баронът избърса ръцете и устата си с покривката на масата, прочисти гърлото си и след като се увери, че вниманието на сина му е насочено към него, започна предварително подготвеното си изявление.

— Както знаят братята ми и добрата ми съпруга, аз съм недоволен от обучението ти, Едгар.

Резкият му глас и строгият тон накараха присъстващите да сведат погледи.

— Наистина ли, татко?

— Надявах се на по-добри резултати. Чичо ти Уолтър бе много облагодетелстван от обучението си в Оксфорд и сега, както знаеш, е високоуважаван юрист там. Оказва се обаче, че стандартите на колежа „Мертън“ значително са паднали.

Долната устна на Едгар потръпна.

— Как така, татко?

— Ами, виж себе си! — изрева баронът. — Какви други доказателства са ми нужни! Ти си по-вещ във виното, жените и песните, отколкото в гръцкия, латинския и Библията! Няма да се върнеш в Оксфорд, Едгар. Образованието ти ще продължи другаде.

Едгар си помисли за приятелите си и комфортните си покои в „Мертън“. Недалеч от колежа имаше уютна таверна, която щеше да обеднее.

— И къде по-точно, татко?

— Отиваш в колежа „Монтежу“ на Парижкия университет.

Едгар вдигна ужасено очи и видя киселата физиономия на братовчед си Арчибалд. Това безрадостно чудовище бе прекарало шест години там и надълго и нашироко му беше разказвало за суровата дисциплина и аскетизма на заведението.

Баща му стана и тръгна към изхода.

— Този колеж ще те опитоми, за Бога, и ще те направи достоен богобоязлив Кантуел! Заминаваш за Париж, момче! Онзи окаян град ще бъде твой дом.

Арчибалд се ухили и още повече развали настроението на покрусения младеж:

— Има само три неща, които трябва да знаеш за „Монтежу“, братовчедо — лоша храна, твърди легла и силни удари. Съветвам те да си допиеш виното, защото малкото, което ще получиш там, е предимно вода.

Едгар стана от мястото си. Нямахше да позволи проклетите му роднини да го видят да плаче.

— Да прием за заминаващия ми брат — обади се Уилям, чиято глава бе радостно замаяна от виното. — Нека добрите дами на Париж уважат и почетат новопридобитата му непорочност и благочестие.

1527 г.

Париж

Едгар Кантуел се събуди малко преди четири сутринта в окаяно състояние. Сякаш не беше достатъчно, че непрекъснато дрънчащите звънци на колежа го вдигаха от неспокойния сън. Никога не бе изпитвал такъв студ през живота си. Прозорецът му беше покрит с лед от вътрешната страна и можеше да види собствения си дъх, когато се измъкна от тънките си завивки, за да запали свещ. Беше си легнал с всичките си дрехи, дори с наметалото и меките си кожени обувки, но въпреки това бе замръзнал като шушулка. Изпаднал в самосъжаление, огледа мъничката си стая, гола като монашеска килия, и се запита какво ли биха си помислили приятелите му в „Мертън“, ако можеха да видят тази мизерия.

„Монтежу“ си беше спечелил славата на ад на земята. Едгар си помисли, че сигурно и в затвор би се чувствал по-добре. Поне нямаше да му се налага да чете Аристотел на латински и да понася ударите на камшика, ако не успее да изрецитира без грешка някой пасаж.

Животът тук беше окаян, а бе започнал едва преди две седмици. Семестърът щеше да продължи до юли, а дотогава оставаше цяла вечност.

Мисията на колежа „Монтежу“ бе да подготви младежите за свещеници или ръкоположени юристи. Под абсолютната власт на ректора Темпет, консервативен парижки богослов от най-отровния сой, „Монтежу“ строго контролираше моралния живот на учениците си. Те бяха принудени да ровят в съвестта си на редовните всеобщи изповеди на греховете и да порицават поведението на другарите си. За да ги държи постоянно в разкаяние, Темпет им бе наложил непрекъснат пост с малки дажби груба храна, а през зимата ги караше да търпят студа без никакво отопление или завивки. Не биваше да се забравят и безмилостните побои от ръцете на учителите, а понякога и на самия Темпет, комуто това несъмнено доставяше удоволствие.

Едгар трябваше да става в четири сутринта и да присъства на сутрешната служба в параклиса, преди да се запрепъва за първата лекция в почти тъмната класна стая. Лекциите бяха на френски. Едгар бе учил езика в Оксфорд, но сега мъчително го принуждаваха да го използва като основен. Литургията бе в шест, следвана от обща закуска, чиято краткотрайност се гарантираше от факта, че им поднасяха тънка филийка хляб с капка масло. След това идваше ред на *grande classe* по темата на деня — философия, аритметика, писанията — предавана по начин, който ужасяваше Едгар.

Така нареченото *quaesatio* беше дебат с един ученик, който продължаваше през целия ден. Учителите с пръчки в ръце задаваха въпроси върху прочетен пасаж. Ученикът трябваше да отговори и отговорът предизвикваше друг въпрос. Това продължаваше, докато текстът не се разгледа подробно от всяка страна. За проникателния студент процесът означаваше постоянно стимулиране на творческо мислене, а за Едгар — бой по раменете и гърба, докато не излязат мехури, обиди и унижения.

Следваше обяд, по време на който се четяха откъси от Библията или от житие на някой светец. Едгар имаше преимуществом пред някои от съучениците си да е един от богатите *pensionnaires*, които се хранеха на обща маса и им се поднасяше минимална дневна порция. *Les pauvres* трябваше да се грижат сами за себе си в стаите си и някои от тях буквално гладуваха. Дажбата на Едгар едва го поддържаше — хляб, малък варен плод, херинга, яйце и парче сирене, всичко това с кана от най-евтиното вино — една трета от пинтата, допълнено с вода.

В дванадесет часа се провеждаше събрание, на което учениците се изпитваха по наученото сутринта. После имаше време за почивка или за четене, в зависимост от деня. От три до пет часа всички отново бяха в класната стая, след което отиваха в параклиса за вечерня, следвана от обсъждане на следобедните часове. Вечерята се състоеше от още малко хляб, яйце или парче сирене, или пък парче плод, изяддени под монотонния съпровод на четящия Библията. Учителите имаха още една възможност да изпитат подопечните си преди последното посещение в параклиса, а в осем часа всички трябваше да са в леглата си.

Два дни седмично имаха време за почивка или разходка. „Монтежу“ се намираще на такова място, че въпреки изкушението да

избягат, макар и за кратко, студентите се придържаха предимно в Преаих-слерс, мястото за отмора на колежа. От другата страна бе улицата „Сен Симфориен“, вонящо гнездо на крадци и негодници, които с радост биха прерязали гърлото на студент заради брошка за наметало или чифт ръкавици. А за да станат нещата още по-безрадостни, отходните канали на „Монтежу“ се изливаха директно на улицата, което я правеше доста неприятно и нездравословно място.

Все още гладен след закуската, Едгар тръгна за основните часове с все по-нарастващ ужас. Днешната дискусия беше посветена на индулгенциите и беседата „Exurge Domine“ на папа Лъв Х, заклеймяваща грешките на Мартин Лутер. Темата беше от най-спорните и съответно — готова за обсъждане. Едгар се опасяваше, че наставникът Бедие щеше да избере него, тъй като миналата седмица му се беше разминало. Студентите, общо двадесет на брой, заеха местата си на двата реда ниски пейки, като се притискаха един в друг, за да се стоплят. Утрото настъпваше и бледата светлина се просмукваше през високите тесни прозорци на прашната аудитория. Тлъстият и помпозен Бедие крачеше напред-назад с пръчката си като котарак, готов да скочи върху плъх. Страховете на Едгар се сбъднаха — първите думи, отронили се от дебелите устни, бяха:

— Мосю Кантуел, станете.

Той се изправи и преглътна с мъка.

— Какви са трите начина, по които можем да се покаем?

Едгар изпита облекчение, тъй като знаеше отговора.

— Изповед, църковно опрощение и изкупление, учителю.

— А как може да се постигне изкуплението?

— Чрез добри дела, учителю, като поклонение пред мощи, пътуване до свети места, молитви и купуване на индулгенции.

— Обяснете значението на *per modum suffrage*.

Очите на Едгар се разшириха. Нямаше представа.

Беше безсмислено да налучква, тъй като това само щеше да влоши положението.

— Не зная, учителю.

Тлъстият учител му заповяда да излезе напред и да коленичи. Едгар пристъпи като воден към бесилото смъртник и коленичи пред клирика, който го удари четири пъти по гърба с цялата си сила.

— Сега застанете до мен, мосю, тъй като подозирам, че тази пчела ще трябва да ви жили отново. Кой знае отговора?

Блед младеж стана от мястото си на първия ред. Жан Ковен беше висок и кльощав като скелет, осемнадесетгодишно момче с хлътнали бузи, орлов нос и рехави зачатъци на брада. Той бе най-добрият студент в „Монтежу“, отличник по всички предмети без изключение, а интелектът му често караше учителите да изглеждат нищожества. Когато навършил четиринадесет, баща му го изпратил от Ноайон в Париж, за да учи в колежа „Марше“ и да се подготви за университета и за кариерата на богослов. След като се отличил в граматиката, логиката, риториката, астрономията и математиката, той бил прехвърлен в „Монтежу“ за религиозно обучение. Едгар рядко бе имал вземане-даване с него. Момчето изглеждала студено и надменно като учителите.

Бедие го забеляза.

— Да, Ковен.

— Ако учителят няма нищо против — надуто рече младежът, — предпочетох да приема латинската форма на името си, Калвин.

Бедие завъртя очи към тавана.

— Добре тогава, Калвин.

— Това е акт на застъпничество, учителю. Тъй като Църквата няма юрисдикция над мъртвите в чистилището, съществува мнение, че те могат да получат опрощение единствено чрез застъпничество.

Бедие се зачуди за начина, по който се изразява младежът — „съществува мнение“ е различно от „смятам“, — но го подмина, тъй като вниманието му бе насочено предимно към английското момче. Каза на Жан да си седне на мястото.

— Кажете ми, Кантуел, какво казва папа Лъв Десети в „Exurge Domine“ относно душите в чистилището?

Едгар не можеше да се сети. Непрекъснато задрямваше, докато четеше трактата, и сега не му оставаше друго, освен отчаяно да се приготви за нов побой.

— Не зная, учителю.

Този път Бедие го заудря на голо, по врата и бузата, докато не му потече кръв.

— Какво са те учили в Оксфорд, момче? Или англичаните нямате страх от Бога? Днес оставаш без вечеря, а вместо нея ще препрочетеш

и научиш наизуст „Exurge Domine“. Кой ще ми отговори?

Жан отново стана и започна да отговаря, докато Едгар трепереше и усещаше вкуса на кръвта, стичаща се от бузата върху устните му.

— Папа Лъв пише, че спасението на душите в чистилицето е несигурно, и освен това твърди, че нищо в Писанието не доказва, че не могат да се възползват от индулгенциите.

В тона на Жан имаше нещо — нотка на скептицизъм, която обезпокои клирика.

— Нима вие самият не вярвате в това, Ковен... искам да кажа, Калвин?

Жан вирна брадичка и отвърна предизвикателно:

— Смятам, че папата е единственият, който печели, когато дава опрощение на душите в чистилицето заради застъпничеството в тяхно име. Защото вярвам, както вярват и други, че не съществува божествен авторитет в твърдението, че душата излиза от чистилицето в мига, в който парите за индулгенцията звъннат в ковчежето!

— Ела тук! — извика вбесеният Бедие. — Няма да търпя лутеранска ерес в моята класна стая!

— Смятате да ме биете ли? — предизвикателно попита Жан. Никой от състудентите му не помнеше някога да е опитвал камшика и момчетата се спогледаха развъълнувано.

— Смятам, мосю!

— Е, тогава ще ви улесня. — Жан излезе напред, свали наметалото и ризата си и коленичи до Едгар. — Можете да започвате, учителю Бедие.

Докато пръчката се спускаше върху гърба му, Едгар видя Жан да гледа към него и можеше да се закълне, че момчето му намига.

Макар Мартин Лутер никога да не бе стъпвал в Париж, влиянието му определено се чувстваше в града, както и по целия континент. Монахът от Витенберг се появил с гръм и трясък на религиозната сцена през 1517 г., когато заковал своите „Тезиси“ на вратата на Витенбергската катедрала и започнал да ругае покварената папската власт и корумпираната търговия с индулгенции.

В модерната ера на печатната преса удостоверенията за индулгенции бяха станали доходно занимание за Църквата.

Продавачите на индулгенции идваха в града, излагаха стоките си в местната църква и внасяха смут в редовните молитви и служби. Удостоверенията им бяха масова продукция, с празни места за имена, дати и цени; всички добри християни бяха длъжни в името на мъртвите си приятели и роднини, както и за собствените си души, да си купят тази застраховка за отвъдното и да ускорят излизането на грешника от чистилището и влизането му в рая. Лутер намерил тази практика за отвратителна и пълна с богословски грешки, и се страхувал за съдбата на хората, които вярвали, че спасението може да се купи. Свещениците във Витенберг имали поговорка, от която му призлявало — „Щом монетата звънне в ковчежето, една душа се издига от чистилището.“

Та нали, твърдял Лутер, Павел пише на римляните, че не друг, а Бог ще ни спаси: „Защото в благовестието се открива правдата Божия от вяра във вяра, както е писано: «праведният чрез вяра ще бъде жив.»“^[1] Лутер посочил, че хората не се нуждаят от папата, свещениците и всички украшения и разкош на Църквата, за да се спасят. Било им нужно едно-единствено нещо — лично общуване с Бог.

Витенбергските тезиси на Лутер бързо бяха преведени от латински на немски и получиха широко разпространение. Искрено вярващите вече мърморели тихо срещу упадъка на Църквата и злоупотребите на папската власт. Тезисите на Лутер били като горяща клечка, хвърлена в сухите подпалки на недоволството. Лумналият огън, Реформацията, забушува из Европа и дори в консервативни бастиони като „Монтежу“ се долавяше димът му. Студентите с отворени и будни умове като Жан започваха да усещат и жегата му.

Едгар беше в стаята си и се мъчеше да наизусти трактата на папа Лъв X на светлината на малка свещичка. Държеше брошурата в едната си ръка, а с другата разтриваше подутината на бузата си. Беше премръзнал, уморен, гладен и тъжен. Ако страданието беше задължително за избавлението, той със сигурност щеше да бъде спасен. Това бе единствената положителна мисъл, която му идваше в главата. Почукване-то на вратата го стресна.

Отвори и пред него се озова спокойното лице на Жан.

— Добра вечер, Едгар. Помислих си да намина и да видя как си. Едгар заекна от изненада, след което го покани да влезе. Предложи му стола си.

— Благодаря за посещението — рече той.

— Стаята ми е малко по-нататък по коридора.

— Зная, но въпреки това е неочаквано. За първи път се случва.

Жан се усмихна.

— Днес имаме повече общо помежду си, отколкото вчера. И двамата бяхме бити от Бедие.

— Може би — мрачно се съгласи Едгар. — Но ти отнесе боя заради ума си, а аз — заради своята глупост.

— Езикът те спъва. Ако трябваше да говоря на английски, нямаше да се представя особено добре.

— Много мило от твоя страна, че го казваш.

Жан стана.

— Е, дъртият Темпет скоро ще започне да обикаля двора и да дебне за запалени свещи. По-добре да си лягаме. — Подаде му парче хляб, увито в носна кърпа.

Едгар усети как очите му се пълнят със сълзи и обсипа Жан с благодарности.

— Моля те, остани още малко — замоли се той. — Бих искал да те питам нещо.

Жан се съгласи и търпеливо зачака, отпуснал доброжелателно ръце в скута си, докато Едгар излапа хляба и преглътна.

— Сблъсквам се с огромни трудности — каза Едгар. — Не съм по ученето. Обучението в „Монтежу“ ми е трудно и всеки ден изпитвам ужас. Но не мога да се махна, защото баща ми ще ме накаже по-лошо и от учителите.

— Съжалявам за теб, Едгар. Душата ти е подложена на изпитание. С какво мога да ти помогна?

— С ученето. Стани мой наставник.

Жан поклати глава.

— Не мога.

— Защо?

— Защото не разполагам с време. Не мога да го направя през деня, защото съм решил да изчета всичко, което намеря, за великите въпроси на нашето време.

— Реформацията — изсумтя Едгар.

— Ние сме щастливи, че живеем в такава вълнуваща ера.

— Семейството ми е богато — изтърси Едгар. — Ще намеря начин да ти платя.

— Нямам нужда от пари. Жадувам единствено за знание. А сега трябва да тръгвам.

— Не! — възкликна Едгар толкова енергично, че сам се изненада от себе си.

Трябваше да убеди Жан да му помогне; вече беше напълно объркан и не знаеше какво да прави. Мислите му запрепускаха — може би имаше някакъв начин. Щеше да наруши клетвата, която си беше дал, но какъв избор имаше?

— Ако ми помогнеш — изломоти той, — ще ти покажа нещо, което със сигурност ще те завладее и силно ще стимулира ума ти.

Жан повдигна вежди.

— Събуди интереса ми, Едгар. С какво разполагаш?

— С книга. Имам книга.

— Каква книга?

Беше пресякъл съдбовната граница. Клекна, отвори сандъка си и извади изпод дрехите голямата книга на баща си.

— Тази.

— Дай да я видя!

Едгар остави книгата на писалището и загледа как сериозният младеж прелиства страниците с растящо изумление.

— Лето Господне хиляда петстотин двадесет и седмо. Но въпреки това повечето от тези дати са в бъдещето, от месеците, които предстоят. Как е възможно това?

— Мисля си по този въпрос, откакто се научих да чета — отвърна Едгар. — Тази книга се пази в семейството ми от поколения, предава се от баща на син. Онова, което е било бъдеще, сега е настояще.

Жан попадна на един от хвърчащите листа, пъхнати между страниците.

— А това? Това писмо?

— Още не съм го чел! Набързо ги взех от сбирката на баща ми миналия месец, когато заминавах от Англия. Отдавна са ми казали, че писмото разяснява въпроса. Надявах се да имам възможност да го

прочета в Париж, но не ми остава нито време, нито сили да го направя. Още повече, че е на латински. Направо ми се завива свят!

Жан го изгледа укорително.

— Баща ти не знае ли, че си взел тези неща?

— Не съм крадец! Само заех книгата и писмото, но смятам да ги върна. Изповядах се за този малък грях.

Жан вече четеше първата страница от писмото на абата. Справяше се с такава лекота, сякаш латинският му бе матерен език. Погълна първата страница и продължи с втората, без да каже нито дума. Едгар го остави на мира, взираше се в лицето му за реакция и едва се сдържаше да не го запита за какво става дума.

Докато четеше страниците, изражението на Жан бе неразгадаемо, макар Едгар да имаше чувството, че гледа не състудент, а някакъв по-възрастен и по-мъдър мъж. Жан чете мълчаливо цели петнадесет минути. Когато приключи и с последната страница, върху която бе изписана датата 9 февруари 2027 г., каза само:

— Невероятно.

— Кажи ми, моля те.

— Наистина ли не си го чел?

— Наистина. Умолявам те — кажи!

— Боя се, че това е история за лудост или порочна фантазия, Едгар. Твоето съкровище несъмнено е дело на адския огън.

— Грешите, сър, сигурен съм. Баща ми твърди, че книгата е истинско пророчество.

— Добре, аз ще ти разкажа за глупостите, изписани от този абат Феликс, а после ти сам ще прецениш. Ще бъде кратък, защото ако Темпет ни хване толкова късно, със сигурност ще зърнем портите на ада.

[1] Рим. 1:17 — Б.ред. ↑

На следващата сутрин Едгар не се чувстваше така премерзнал и нещастен както обикновено. Скочи от леглото, стоплен от духа на вълнението и дружбата. Макар Жан да беше останал иронично-скептичен, Едгар напълно вярваше във всичко написано от абата.

Най-сетне имаше чувството, че разбира родовата тайна на Кантуел и значението на своята странна книга. Но може би още по-важно — особено за едно уплашено, самотно момче, озовало се в чужд град — бе, че вече си имаше приятел. Жан бе мил и отзивчив, и най-вече не гледаше с презрение на него. На Едгар му беше дошло до гуша от подигравките и насмешките, трупани отгоре му като купчина тор. От баща му. От брат му. От учителите. А този френски момък се отнасяше към него с достойнство, като с равно човешко същество.

Преди да се разделят, Едгар бе призовал Жан да държи ума си отворен за възможността писмото да представлява истински и точен разказ, а не просто бълнуване на някакъв полудял монах. Предложи плана, който обмисляше от известно време. За негово облекчение Жан не го отхвърли най-безцеремонно.

В параклиса Едгар срещна погледа на Жан на съседната пейка и получи безценен дар — още едно кратко намигане. През цялата сутрин двете момчета разменяха крадешком погледи по време на молитвата, в класната стая и на закуска, докато през ранния следобед най-сетне им се отвори възможност да разговарят насаме в началото на един от редките часове за почивка.

Прелитаха снежинки и в двора на училището духаше студен вятър.

— По-добре си вземи наметалото — посъветва го Жан. — Но побързай.

Разполагаха само с два часа за приключението си, а следващата възможност щеше да се появи едва след няколко дни. Макар че Жан беше сериозен и посветен на учението, Едгар усещаше, че той също се радва на лудорията, дори и да си мислеше, че е глупава. Двете момчета

излязоха през портата на колежа и пресякоха оживената и хлъзгава „Сен Симфориен“, като се шмугваха между коне и каруци и прескачаха купчини тор. Вървяха бързо, решително и целенасочено — надяваха се, че това ще ги направи по-незабележими за крадците и главорезите, от които гъмжеше в квартала.

Минаха през плетеница тесни хлъзгави алеи, заети с улични търговци, сарафи и ковачи. Следвани от звъна на чукове и пръхтенето на коне, продължиха към улица „Дантон“, която минаваше недалеч. Тя бе сравнително широка и макар да ѝ липсваше великолепието на „Сен Жермен“, беше доста добра търговска улица. Къщи на по три и четири етажа се притискаха една в друга и подпрените на подпори горни етажи надвисваха над пътя. Фасадите им бяха боядисани в ярко червено и синьо, с декоративни плочки и облицовка. Пъстроцветни табели съобщаваха имената на хановете и работилниците. Магазините гледаха към улицата и по тезгясите им бяха изложени всевъзможни стоки.

Намериха номер 15 на три четвърти път към величествената Сена, която се виждаше като сив разрез в далечината. Кулата на „Нотр Дам“, издигаща се от Ил дьо ла Сите, доминираше на хоризонта като забито в небето копие. Едгар бе посетил катедралата през първия си ден в Париж и бе изумен и възхитен от способността на човека да сътвори такова великолепие. Разположението ѝ върху малкия остров на сред реката само подсилваше чудото. Беше се закълел да се връща на това място колкото може по-често.

Номер 15 представляваше къща върху гърнчарска работилница и бе единствената сграда в редицата, която бе само в черно и бяло — прости варосани стени и голи греди.

— Мосю Ноден каза, че апартаментът му е на втория етаж — рече Жан и посочи някакви прозорци.

Изкачиха студеното тясно стълбище и почукаха на яркозелена врата. След като никой не отговори, почукаха отново, този път по-силно и настоятелно.

— Ехо! — извика Жан. — Мадам Ноден, тук ли сте?

Отгоре се чуха стъпки и някаква жена на средна възраст с мъка слезе по стълбите.

— Защо вдигате такъв шум? — раздражено попита тя. — Мадам не е у дома.

— Мога ли да попитам къде е? — учтиво се поинтересува Жан.
— Ние сме от колежа. Мосю Ноден ни каза, че можем да я посетим днес следобед.

— Повикаха я.

— Къде?

— Наблизо. Улица „Сюжер“, номер осем. Така каза.

Момчетата се спогледаха и изтичаха навън. Можеха да стигнат за по-малко от десет минути до мястото, стига да побързат. Мосю Ноден беше портиер на колежа „Марше“, груб мъж с мръсна брада, който мразеше повечето от младите студенти, минаващи през портала му, но с едно важно изключение — Жан Ковен. През годините си в колежа Жан бе единственият, който се отнасяше към Ноден с уважение, използваше думи като „моля“ и „благодаря“, и дори намираше начин да му даде едно-две су по празниците. От разговорите им беше научил, че съпругата на Ноден се занимава с нещо, което до този ден го интересуваше съвсем слабо — беше акушерка.

На улица „Сюжер“ живееха и работеха тъкачи и други, свързани с текстилните занаяти. Номер 8 бе магазин, в който се продаваха топове плат и одеяла. Пред него имаше група жени, които си приказваха оживено и крачеха напред-назад. Жан ги приближи, поклони се леко и попита дали акушерката Ноден е вътре. Казаха им, че се намирала на горния етаж и израздала детето на съпругата на тъкача Дьо Боа. Никой не спря младежите, докато се изкачваха по стълбите и намериха покоите на Лорет дьо Боа, но една жена се изпречи на вратата и извика:

— В тази стая не се пускат мъже! Кой сте вие?

— Искаме да видим акушерката — каза Жан.

— Заета е, синко — разсмя се жената. — Можете да изчакате с останалите мъже в хана.

Тя отвори вратата и влезе вътре, но Жан пъхна крака си навреме, за да попречи на вратата да се затвори. През процепа успяха да надникнат в предната стая, която бе пълна с роднини на родилката. Имаха пряк изглед към спалнята, където едва различиха широкия гръб и дебелия ханш на акушерката. Разиграваше се разгорещен дует, от една страна бяха стонове на мадам Дьо Боа, а от друга — настоящите напътствия на акушерката Ноден.

— Хайде, дишайте. Напъвайте. Напъвайте, напъвайте! А сега дишайте, моля ви, мадам. Ако вие не дишате, детето ви също няма да диша!

— Гледал ли си някога как се ражда дете? — шепнешком попита Жан.

— Никога, но изглежда доста шумна работа — отвърна Едгар. — Колко време ще отнеме?

— Нямам представа, но доколкото разбирам, може да минат и часове!

И точно в този момент ги стресна пронизителен бебешки рев. Очевидно доволна, акушерката започна да пее приспивна песен, която на мига бе заглушена от плача на новороденото. Едгар и Жан виждаха само части от онова, което правеше мадам Ноден — как завързва и прерязва пъпната връв, как измива бебето и го натрива със сол, как намазва венците му с мед, за да събуди апетита му, как го повива толкова стегнато в пелени, че бебето заприлича на малък труп в саван, когато вързопът беше подаден на майката. Когато приключи, жената събра купчината монети на масата, избърса окървавените си ръце в престилката и побърза да излезе, като мърмореше, че трябва да приготви вечеря на мъжа си. Едва не се блъсна в двете момчета.

— Какво правите тука, момци? — възкликна тя с дрезгавия си глас.

— Познавам съпруга ви, госпожо. Името ми е Жан Ковен.

— А, студентът. Говорил ми е за теб. Бил си от добрите! Защо си тук, Жан?

— Това бебе вече има ли си име?

Тя спря със зачервено лице и постави ръце на хълбоците си.

— Има си, но какво ти влиза в работата?

— Моля ви, мадам, кажете ни името.

— Ще бъде наречено Фремен дьо Боа. А сега, ако обичате, трябва да оскубя и сготвя пиле за мъжа си.

Двете момчета забързаха обратно към колежа, за да не закъснеят за следващия час. Снегът вече валеше сериозно и обувките им с меки кожени подметки се пързалиха по замръзналата кал и киша.

— Дано да имаме време да проверим в книгата — каза запъхтеният Едгар. — Не мога да издържа до довечера.

Жан се разсмя.

— Ако вярваш, че ще намериш името Фремен дьо Боа в безценната си книга, значи ще повярваш, че този сняг има вкус на яйчен крем с ягоди! Ето ти малко.

И Жан игриво загреба шепа сняг и го запрати в гърдите му. Едгар не му остана дължен и през следващите няколко минути двамата отново се превърнаха в безгрижни деца.

На улица „Арп“, недалеч от „Монтежу“, настроението им помръкна, когато се натъкнаха на тържествена погребална процесия, призрачна свита в сипещия се сняг. Хората тъкмо се подреждаха пред вратата на къща, украсена с черен шевиот. Ковчегът бе поставен на носилка, държана от облечени в черно опечалени. Начело на кортежа имаше двама свещеници от църквата „Сен Жулиен льо Повр“, най-старата енория в града. Вдовицата, подкрепяна от синовете ѝ, на висок глас оплакваше загубата си и по вида на процесията двете момчета предположиха, че е умрял богат човек. Отзад се беше подредила дълга колона бедняци със свещи в ръце, които се надяваха да получат милостиня на гробището за службата им. Едгар и Жан забавиха уважително крачка, но Едгар внезапно спря и се обърна към един от сиромасите.

— Кой е умрял? — попита той.

Човекът вонеше на гранясало, вероятно по-лошо и от трупа.

— Мосю Жак Визе, господине. Благочестив човек, собственик на кораб.

— Кога е умрял?

— Кога ли? През нощта. — Мъжът побърза да смени темата. — Ще дадете ли милостиня на бедняка?

Беззъбата му похотлива усмивка бе отвращаваща, но въпреки това Едгар извади кесията си и даде на отрепката най-малката си монета.

— Това пък защо го направи? — попита Жан.

— Още едно име за безценната ми книга — радостно отвърна Едгар. — Хайде, да видим кой ще стигне пръв!

Когато пристигнаха запъхтени и потни, останалите ученици вече влизаха в класната стая за урока по богослужение. Ректорът Темпет обикаляше двора в дългото си кафяво наметало и забиваше бастуна си в снега, сякаш ръгаше земята. Облачетата пара от устата му показваха, че си мърмори нещо. Той вдигна поглед и видя двете момчета.

— Кантуел! Ковен! Елате тук!

Момчетата преглътнаха и послушно приближиха брадатия тиранин. Жан реши, че моментът не е подходящ да напомня на клирика, че предпочита да го наричат с латинското му име.

— Къде бяхте?

— Извън територията на колежа, господин ректор.

— Това ми е известно.

— Забранено ли е? — невинно попита Жан.

— Питях къде сте били!

— До катедралата „Нотр Дам“, господин ректор — неочаквано се обади Едгар.

— Нима? И защо?

— За да се молим, господин ректор.

— Така ли?

Жан също се включи, явно готов да излъже заради новия си приятел.

— Господин ректор, нима не е по-добре да упражняваме душата си вместо тленното тяло? Катедралата е чудесно място да възхваляваме Бог и бяхме много облагодетелствани от свободното време.

Темпет стисна с все сили дръжката на бастуна си, явно ядосан, че не може да намери повод да го размаха като сопа. Измърмори нещо неразбираемо и се отдалечи.

Единственото, което можеше да направи Едгар през остатъка от деня, бе да остане достатъчно концентриран, за да избегне пръчката. Отчаяно искаше да отвори книгата и да провери дали снегът наистина има вкус на яйчен крем.

Вечерта спря да вали и докато учениците се връщаха в спалното след последната молитва, под ярката лунна светлина дворът сякаш бе инкрустиран с безброй диаманти. Едгар погледна през рамо и видя, че Жан бърза да го настигне. Макар и скептична душа, той май също беше обхванат от пламенен ентузиазъм.

Жан го следваше по петите, когато Едгар влезе в стаята си. Щом запалиха свещите, той застана изпълнен с очакване до него, докато Едгар вадеше книгата от сандъка.

— Намери датата — подтикна го Жан. — Двайсет и първи февруари, хайде!

— Защо си толкова развълнуван, Жан? Нали каза, че не вярваш на книгата.

— Искам по-бързо да разоблича тази измама, за да мога да се заема с по-полезни занимания и да не се разсейвам повече.

Едгар изсумтя.

— Ще видим.

Седна на леглото си и наклони книгата към светлината. Запрелиства яростно страниците, докато не откри първия запис с днешна дата. Пъхна пръст там и прелисти напред, докато не видя първото споменаване на следващия ден.

— Боже мой — прошепна Едгар. — Страшно много имена има за един-единствен ден.

— Бъди систематичен, приятелю. Започни с първия и продължи до последния. Иначе само ще си изгубим времето.

Десет минути по-късно очите на Едгар бяха зачервени и сухи, а умората от дългия ден вече си казваше думата.

— Прехвърлих повече от половината, но се боя, че ще пропусна нещо. Искаш ли ти да продължиш, Жан?

Двете момчета смениха местата си и Жан бавно задвижи пръст надолу, от ред на ред, от име на име. Обърна страницата, после следващата. Мигаше бързо и устните му оформяха имената, някои от които бяха трудни или невъзможни за разчитане поради множеството езици и писмености.

Изведнъж пръстът му спря.

— *Mon Dieu!*

— Какво има, Жан?

— Гледам го, но не вярвам на очите си! Виж, Едгар, виж тук! Двадесет и първи февруари, хиляда петстотин двадесет и седма, Фремен дьо Боа, Natus!

— Казах ти! Казах ти! Сега какво ще кажеш, мой съмняващ се френски приятелю?

А после, четвърт страница по-надолу, Едгар видя „21 февруари, 1527, Жак Визе, Mors.“

Почука с пръст мястото и подкани изумения Жан също да го прочете.

Спазмът започна в гърдите и продължи нагоре, достигайки гърлото и устата. Хлипането на Жан разтревожи Едгар, докато не

осъзна, че приятелят му плаче от радост.

— Едгар, това е най-щастливият ден в живота ми! — възкликна той. — Сега, точно в този момент, абсолютно ясно разбирам, че Бог е предопределил всичко! Никакви добри дела или молитви не могат да Го принудят да промени решението си. Всичко е начертано. Всичко е предопределено. Ние наистина сме в Неговите ръце, Едгар. Ела, коленичи с мен. Да се помолим на всемогъщата Му слава!

Двете момчета коленичиха едно до друго и дълго се молиха. Накрая Едгар бавно положи глава на леглото и захърка. Жан внимателно му помогна да легне и го зави с одеялото, след което с благоговение върна голямата книга в сандъка, угаси свещите и тихомълком излезе от стаята.

В продължение на цял час Изабел старателно превеждаше и пишеше в бележника си. Почеркът на Калвин беше ужасно нечетлив, а старите френски конструкции и правопис бяха предизвикателство за лингвистичните ѝ умения. В един момент спря и попита Уил дали не иска „малка глътка“. Въпреки ужасното изкушение, той категорично отказа. Може би щеше да се предаде, може би не. Поне това нямаше да бъде необмислено решение.

Вместо това предпочете да напише съобщение на Спенс. Човекът сигурно излизаше от кожата си и се чудеше какво ли се случва. Уил нямаше намерение да прави доклади на всяка стъпка. Това не беше в стила му. През годините в Бюрото беше докарвал шефовете си до побъркване, като държеше в тайна разследванията си и пускаше информация само когато се нуждаеше от разрешително или призовка, а най-добре — след като целият случай е приключен и опакован с панделките му и всичко останало.

Палците му бяха нелепо големи за клавиатурата на телефона; писането на текстови съобщения никога не му идваше отръки. Нужно му бе безобразно много време, за да изпише краткия текст.

Има напредък. Две решени, две остават. Разполагаме с много повече от преди. Кажи на Кениън, че Жан Калвин е също в играта! Надявам се да се върна след 1–2 дни.

Пайпър.

Натисна бутона за изпращане и се усмихна. Изведнъж разбра — цялото това душе не из старата къща, интелектуалната тръпка от преследването — всичко това му доставяше удоволствие. Може би в края на краищата трябваше да преразгледа идеите си за пенсиониране.

Петнадесет минути по-късно съобщението бе прехвърлено от оперативния център на Зона 51 до смартфона на Фрейзър. Неговият „Лиър Джет“ тъкмо привършваше с рулирането след кацането на пистата в Грум Лейк. Трябваше да присъства на сутрешния брифинг с командващия базата и секретар Лестър, с когото бе установена видеовръзка. Поне имаше нещо ново, което да докладва. Прочете съобщението за втори път, препрати го на Декорсо и се запита кой ли, по дяволите, е този Жан Калвин. Пусна имейл до един от анализаторите да направи справка за всички с това име в базата данни.

Анализаторът бе достатъчно дипломатичен, за да му отговори с препратка към страница в „Уикипедия“. Фрейзър я прегледа набързо, преди да влезе в залата в сградата „Труман“ дълбоко под земята, на нивото на трезора. За Бога, мислено изстена той. Богослов от шестнадесети век? В какво се превръщаше работата му?

Изабел остави писалката и обяви, че е приключила.

— Добре, а сега малко допълнителна информация. Калвин е роден през хиляда петстотин и девета година в Ноайон и бил пратен да се учи в Париж някъде около хиляда петстотин и двадесета. Сменил няколко свързани с Парижкия университет училища — първо колежа „Марше“ за общообразователни предмети, след което продължил да изучава богословие в колежа „Монтежу“. Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш?

Уил се намръщи.

— Мисля по въпроса, но засега не.

Тя си сипа джин.

— През хиляда петстотин двацет и осма постъпил в Орлеанския университет, за да учи гражданско право. По настояване на баща си — в правото има повече пари, отколкото в богословието, също като сега! Забележи, дотук той е много стриктен и последователен католик, но някъде по това време у него настъпва огромен поврат. Вярно, Мартин Лутер е забъркал кашата, но Калвин скача в нея с главата напред, отхвърля католицизма, става протестант и в общи линии основава нов клон в движението, който радикализира религията. Досега никой не знаеше каква е била причината за тази промяна у него.

— Досега? — попита Уил.

— Досега. Ето, слушай.

Изабел взе бележника си и започна да чете.

Мой скъпи Едгар,

Не мога да повярвам, че са изминали две години откакто се преместих от „Монтежу“ в Орлеан, за да се занимавам с право. Много ми липсват беседите и другарството ни и вярвам, приятелю, че през оставащото ти време в Париж заслужено няма да ти се налага да опитваш пръчката на Бедие. Зная, че копнееш да се върнеш в прескъпия ти Кантуел Хол, и мога само да се надявам да го направиш преди чумата да се върне в „Монтежу“. Чух, че покосила Темпет, мир на душата му.

Знаеш, скъпи Едгар, че Бог ме измъкна от скромната и бедна среда и ме дари с тази най-почитаема служба на глашатай и служител на Евангелието. От ранно детство баща ми ме готвеше за богослов. Но когато си помисли, че кариерата в правото винаги е доходоносна за практикуващите я, това внезапно го накара да промени решението си. И стана така, че бях откъснат от изучаването на философията и накаран да уча законите. Правех всичко по силите си да работя съвестно, но Бог най-сетне ме насочи в друга посока с тайните поводи на провидението Си. Много добре знаеш какво имам предвид, тъй като ти присъстваше в момента на истинското ми обръщане, макар да бяха необходими множество размисли, които да ме убедят по какъв път трябва да тръгне животът ми.

Твоята чудесна книга на душите, твоята безценна перла от остров Вектис ми показа, че Бог напълно контролира нашите съдби. Доказахме точно това в онзи великолепен зимен ден в Париж, когато открихме, че книгата наистина предсказва скъпоценно раждане и изпълнена със скръб смърт.

Научихме, че единствено Бог избира момента на нашето раждане и смърт, а следователно и всичко, което се случва през дните ни на този свят. Затова ние трябва да

припишем на Бог както предвидението, така и предопределението. Когато казваме, че Бог вижда, имаме предвид, че всички неща винаги са били и винаги ще бъдат под Негово наблюдение; че в Неговото познание не съществува минало или бъдеще, а всички неща съществуват сега — до такава степен, че те не са само идеи за нещата, а самите те и Той наистина ги вижда и съзерцава непосредствено.

Това предвидение обхваща целия свят и всички създания. И от това следва, че единствено Бог избира кого да спаси, не заради вярата или покварените индулгенции, а единствено по силата на Своята милост. Суеверията на папската Църква нямат никакво значение. Жаждата и самомнението на изродените форми на християнството нямат значение. Важен е единствено дарът на истинската божественост, който получих в онзи ден и който ми вдъхна пламтящото желание да продължа към едно по-чисто учение, основано на абсолютната мощ и слава Божия. Трябва да призная, че ти си човекът, който бе причина да се изпълня с единствения и божествен стремеж към всичко, което е чисто и свято, поради което оставам твой верен приятел и слуга.

Йоан Калвин
Орлеан, 1530 г.

Изабел остави бележника си и издаде едно задъхано:

— Еха.

— Голяма работа, а? — вдигна вежди Уил.

— Да, господин Пайпър, голяма работа е.

— Колко ли струва това писъмце?

— Престани да бъдеш такъв капиталист! От научна гледна точка това е безценен документ. Той хвърля светлина върху един от стълбовете на протестантската революция. Философията на Калвин за предопределението се основава на знанието му за нашата книга! Можеш ли да си го представиш?

— Мирише ми на добри пари — не се отказваше Уил.

— Милиони! — възкликна тя.

— Преди да приключим, ще можеш да добавиш ново крило към къщата.

— Не, благодаря. Водопровод, проводници и нов покрив са напълно достатъчни. А сега съм сигурна, че ще поискаш да пийнеш.

— Да се намира още уиски наоколо?

След вечеря Уил продължи да пие методично, докато не усети как мозъкът му започва да вибрира хармонично. Идеята „две готови, още две“ отекна в ума му. Намираше се на две улики от приключването на работата и прибирането у дома. Изолацията на тази студена стара къща, това прекрасно момиче, леещото се на воля уиски — всичко това го овладяваше, изпиваше силите и решимостта му. Вината не е моя, вцепенено си помисли той. Не е моя.

Двамата отново седяха до камината в голямата зала. Уил се застави да изломоти:

— Пророци. Какво ще правим с пророците?

— Наистина ли имаш сили да се заемеш със следващата загадка?
— въздъхна тя. — Толкова съм уморена.

Изабел също заваляше думите. Пресегна се и докосна коляното му. Май бяха на път да повторят снощното изпълнение.

— Каж ми няколко имена на пророци.

Тя се намръщи.

— Ох, поврага. Исая, Йезекиил, Мохамед. Не знам.

— Някакви връзки с къщата?

— Не мога да се сетя за никакви, но съм скапана, Уил. Да започнем утре на свежа глава.

— Трябва скоро да се прибирам.

— Ще започнем рано. Обещавам.

Не я покани в стаята си — намери сила на волята да не го направи.

Вместо това седна на неудобния стол до леглото и трмаво написа съобщение на Нанси.

Улика №2 зад плочка с вятърна мелница.

Още едно откровение. Играта се усложнява. Работя по улика №3. Да знаеш някакви пророци???
Иска ми се да беше тук.

Двадесет минути по-късно, докато се унасяше, не намери сила на волята да попречи на Изабел да се промъкне в стаята. Когато тя се мушна под завивката, той измърмори:

— Виж, съжалявам. Жена ми.

Тя изстена и го попита като дете:

— Не мога ли просто да спя тук?

— Разбира се. Ще се пробвам някъде другаде.

Тя заспа, както го беше прегърнала, а когато настъпи утрото, не бе помръднала нито на сантиметър.

Сутринта беше приятна и топла. Уил и Изабел решиха след закуска да се възползват от чудесния слънчев ден, за да се разходят на чист въздух и да формулират плана си за атака.

Докато Уил отиваше за пуловера си, му се обади Нанси.

— Хей, здрасти — възкликна той. — Рано си станала.

— Не можах да заспя. Препрочитах стихотворението.

— Браво на теб. Как така?

— Помоли ме за помощ, не помниш ли? Искам да се върнеш у дома, така че съм мотивирана. Втората улика важна ли беше?

— От историческа гледна точка. Имам много неща да ти разказвам. Име на пророк. Кого според теб е имал предвид старият Уили? Нали си фен на Шекспир.

— Точно за това си мислех. Шекспир би трябвало да знае всички библейски пророци — Илия, Йезекиил, Исаия, Йеремия, както и Мохамед, естествено.

— И тя се сети за тях.

— Коя?

Той се поколеба за момент.

— Изабел, внучката на лорд Кантуел.

— Уил... — остро започна тя.

— Тя е просто студентка — побърза да я успокои Уил. — Нищо за тези типове не светва лампичката.

— А Нострадамус? — попита тя.

— Изабел не го спомена.

— Не мисля, че Шекспир е намеквал за Нострадамус в някоя от пиесите си, но той е бил популярен в цяла Европа по негово време. Пророчествата му били бестселър. Прегледах ги в малките часове.

— Виж, това си заслужава — рече Уил. — Как е изглеждал Нострадамус?

— Брадат тип в расо.

— Такива тук с лопата да ги ринеш — въздъхна Уил.

Градината зад къщата беше запусната и подивяла, тревата бе оставена да расте на воля и започваше да повяхва с напредването на есента. На времето бе представлявала чудесен парк, заемащ площ два хектара и с великолепен изглед към нивите и горите. В най-добрите си години дядото на Изабел бе държал постоянен градинар с помощник, а освен това сам активно бе участвал в поддръжката му. Никой детайл от Кантуел Хол не бе пострадал повече от напредналата възраст на стария лорд и олекващата му банкова сметка. Едно местно момче подрязваше тревата и плевеше от време на време, но от екзотичните растения и безупречните цветни лехи не бе останало нищо.

Недалеч от къщата имаше запуснала лятна кухня, а зад нея — две обширни триъгълни лехи от двете страни на централната чакълена алея, водеща към овощна градина. Покрай тях растяха ниски вечнозелени дръвчета, а на времето лехите били покрити с високи декоративни треви и виещи се украси от многогодишни растения. Сега те приличаха по-скоро на оклюмали гъсти джунгли. След овощната градина започваше голяма, обрасла с плевели поляна, любимото място на Изабел като малка, особено през лятото, когато цялата се покривала с невероятни бели маргаритки.

— Две за радост — неочаквано рече тя и посочи.

Уил я погледна объркано и присви очи към синьото небе.

— Там, на покрива на параклиса. Две свраки. Една за мъка, две за радост, три за момиче, четири за момче.

Тревата бе влажна и бързо намокри обувките им. Двамата тръгнаха през нея към параклиса, чиято кула ги примамваше на слънчевата светлина.

Изабел бе свикнала със странния вид на каменната постройка, но Уил беше толкова впечатлен, както и когато я видя за пръв път. Колкото повече приближаваха, толкова по-шокираща бе гледката.

— Наистина прилича на нечия шега — каза той.

Параклисът приличаше точно на катедралата „Нотр Дам“ в Париж с готическата фасада и контрафорси, двете широки кули с открити сводове, нефа и трансепта, короновани с украсената с филигран островърха кула. Но това бе миниатюрна версия, почти като детска играчка. Голямата катедрала спокойно можеше да побере шест хиляди богомолци, а параклисът в градината бе пригоден за не повече от двадесет. Островърхата кула в Париж се извисяваше на 75 метра височина, докато тази на Кантуел едва достигаше дванадесет.

— Не съм много добра по математика, но това е точно копие на оригинала в някакъв конкретен мащаб — рече Изабел. — Едгар Кантуел явно е бил обсебен от катедралата.

— Онзи Едгар Кантуел от писмото на Калвин ли имаш предвид?

— Същия. Върнал се в Англия след обучението си в Париж и по някое време по-късно поръчал построяването на параклиса в чест на баща си. Уникален паметник на архитектурата е. Понякога идват да го разглеждат туристи, но по никакъв начин не го рекламираме. Вестта се разпространява от уста на уста.

Уил вдигна ръка, за да си направи сянка.

— Онова в най-близката кула камбана ли е?

— Трябва да я ударя, за да я чуеш. Това е бронзова миниатюра на камбаната, удряна от Квазимодо в „Парижката Света Богородица“.

— Е, ти изглеждаш по-добре от него.

— Ама че си ласкател!

Тръгнаха към поляната. Изабел се канеше да каже нещо, когато забеляза, че той е спрял и се взира в кулата с камбаната.

— Какво има?

— „Нотр Дам“ — рече той. После повтори на по-висок глас. — „Нотр Дам“. Страшно много напомня за Нострадамус. Мислиш ли?...

— Нострадамус! — извика тя. — Нашият пророк! Над пророческото име третата се рее! Уил, ти си гений.

— Или съм женен за гений — промърмори той.

Изабел го сграбчи за ръката и буквално го задърпа към параклиса.

— Можем ли да се качим горе? — попита той.

— Да! Като малка прекарвах много време в онази кула.

Параклисът имаше тежка дървена врата. Изабел я бутна с рамо и надутото дърво застърга по каменния праг. Тя погледна към амвона и посочи мъничка врата отстрани, сякаш водеща към Страната на чудесата.

— Ето там!

Промъкна се през отвора почти със същата лекота, с която го бе правила като дете. На Уил това му костваше повече усилия. Широките му рамене се заклешиха и му се наложи да свали якето си, за да не го скъса. Последва я нагоре по предизвикващата клаустрофобия дървена стълба до площадката, представляваща дървено скеле около висящата стара камбана.

— Страх ли те е от прилепи? — със закъснение попита тя.

Над главите им имаше цяла колония прилепи с бели коремчета. Няколко полетяха през сводовете и запърхаха лудо около кулата.

— Не ги харесвам.

— На мен пък ми харесват — извика тя. — Възхитителни създания!

Уил едва можеше да стои прав, без да си удари главата някъде. През каменните сводове се откриваше изглед към разораните ниви, а в далечината можеше да различи селската църква. Но той почти не обърна внимание на ландшафта. Търсеше нещо, каквото и да било, някакво скривалище. Около него обаче имаше единствено дърво и зидария, нищо друго.

Натисна каменните блокове с длани, но всички наоколо здраво стояха по местата си. Изабел вече беше застанала на четири крака и оглеждаше покритите с гуано дъски. Внезапно се изправи и започна да разчиства един участък с пета, вдигайки малко облаче изсушена тор.

— Уил, виж! Върху тази дъска май има изображение!

Уил клекна и наистина видя нещо, приличащо на изрязано изображение. Бръкна в портфейла си и извади картата си „Виза“, с която изстърга гуаното от дъската. Вече съвсем ясно се виждаше

кръгло цвете с пет венчелистчета, с диаметър два-три сантиметра, изрязано в дървото.

— Розата на Тюдорите! — възкликна Изабел. — Не мога да повярвам, че не съм я забелязала досега.

Уил посочи нагоре.

— Заради онези там. — Удари силно дъската с крак, но тя не помръдна. — Какво мислиш?

— Ще донеса инструментите — предложи тя и се втурна надолу, а Уил остана самичък в компанията на неколкостотин прилепа. Погледна с опасение висящите като коледни гирлянди същества и се замоли някое да не вдигне тревога.

Когато Изабел се върна с инструментите, той заби една дълга тънка отвертка между двете дъски и повтори движението по дължината им, като час по час се озърташе нагоре да види дали не нарушава покоя на заспалите крилати гризачи.

Когато разшири достатъчно отвора, вкара в него цялата отвертка и я използва като лост, за да повдигне дъската на половин сантиметър. После пхна втора, по-дебела отвертка и натисна върху нея с цялата си тежест. Дъската изскърца, отскочи нагоре и остана свободна в ръката му.

Под нея имаше дълбока трийсетина сантиметра кухина между дъските на пода и на тавана на долния етаж. Никак не му се искаше да бърка в тъмното, особено с толкова много прилепи наоколо, но въпреки това събра кураж, намръщи се и го направи.

Пръстите му моментално напипаха стъкло.

Уил хвана нещо гладко и студено и го извади на светло.

Странна бутилка.

Съдът от дебело тъмнозелено стъкло имаше равно дъно и извито навън устие. Беше изработен ръчно във формата на луковица, а гърлото бе запечатано с восък. Уил вдигна бутилката към слънцето, но не различи нищо. Разтърси я. Чу се слабо дрънкане.

— Вътре има нещо.

— Давай — подкани го тя.

Уил седна, закрепил бутилката между стъпалата си и започна внимателно да сваля восъка с една отвертка, докато не видя коркова тапа. Смени отвертката с кръстата и започна леко да почуква по нея с чукчето. Тапата се хлъзна и падна на дъното.

Уил обърна бутилката и я разтърси енергично.

В скута му падна свитък от два листа пергамент. Бяха безупречно чисти и в отлично състояние.

— Пак се почна — поклати глава той. — Ти си наред.

С треперещи ръце Изабел разви страниците и погледът ѝ пробяга по тях. Едната беше изписана на ръка, другата бе печатна.

— Още едно писмо до Едгар Кантуел — прошепна тя. — И титулната страница на една много стара и много прочута книга.

— Коя по-точно?

— „Пророчествата на Нострадамус“!

1532 г.

Париж

На Едгар Кантуел започна да му призлява по време на вечерята в пансиона на мадам Пусел. От един-два дни смътно усещаше неразположение в слабините, но не беше обърнал внимание — предположи, че му се е схванал някой мускул. Ядеше агнешки котлет с праз, когато ледените тръпки пробягаха по тялото му като безброй насекоми. Колегата му Ричард Дъдли, също студент от Англия, забеляза физиономията на приятеля си и го попита какво има.

— Простуда, нищо особено — отвърна Едгар, извини се и стана от масата. Едва успя да стигне дневната, когато получи непреодолим пристъп на гадене и повърна по-голямата част от вечерята си на килима на мадам.

Когато докторът го посети вечерта в стаята му на горния етаж, Едгар се чувстваше съвсем зле. Беше пребледнял и плувнал в пот, сърцето му биеше учестено. Болките в слабините бяха станали нетърпими, подмишниците му също бяха възпалени. Гаденето продължаваше и често имаше пристъпи на суха кашлица. Докторът вдигна завивката и насочи кокалестите си пръсти право към слабините му, където напипа твърди бучки с големината на яйце. Когато ги натисна, Едгар изрева от болка.

На доктора не му трябваше да вижда нищо повече.

В дневната Дъдли хвана ръката му и го спря.

— Какво му има на приятеля ми? — попита той.

— Трябва да напуснете тази къща — остро отвърна докторът. Погледът му беше изпълнен с ужас. — Всички трябва да напуснат къщата.

— Да напускам къщата си? Защо? — възкликна собственичката.

— Заради чумата.

На Едгар му оставаха само няколко месеца да завърши обучението си и да се върне в Англия. Беше израснал като уверен млад мъж, около когото имаше спокоен ореол на благородство и превъзходство, компенсиращ мишите черти на лицето му. Беше преживял „Монтежу“ и смяташе, че е способен да се справи с всичко в този живот. Преди три години се бе преместил в Сорбоната и се беше представил добре там. Последните му изпити приближаваха и ако всичко минеше по план, щеше да се завърне в родината си с престижната бакалавърска степен по канонично право. Баща му щеше да се гордее с него и в бъдещето му се разкриваха блестящи перспективи.

А ето че сега бе сам и най-вероятно щеше да умре в една зловонна стая в малък пансион в този окаян, нападнат от чумата град. Беше прекалено слаб, за да стане от изпоцапаното си легло, и едва му стигаха сили да отпие от каната горчив чай, която му бе оставил докторът при последното си посещение. В това трескаво и отчаяно състояние в съзнанието му преминаваха какви ли не образи — озъбен глиган, който се превърна в озъбеното лице на размахващия пръчката Бедие, погребална процесия от мрачни мъже в черни роби, безценната му книга, отворена, с надпис „Едгар Кантуел, Mors“, реещ се над страницата, издълженото, будно лице на млад мъж с червеникава коса, дълга червеникава брада и алени бузи, толкова близко, толкова истинско.

— Чувате ли ме, мосю Кантуел?

Чу глас, видя как пълните устни се движат.

— Стиснете ръката ми, ако ме чувате.

Усети силна ръка под дланта си и напрегна цялата си воля да я стисне.

— Добре.

Едгар примигна объркано към меките, сиво-зелени очи на мъжа.

— Срегнах доктора ви в дома на друг болен. Той ми каза, че се грижи за студент от Англия. Харесвам англичаните, а също и студентите, тъй като и аз до неотдавна бях такъв. Цялото това учене и тежък труд да отиде на вятъра заради чумата — жалко, не мислите ли? Освен това чух, че баща ви е барон.

Мъжът се отдалечи от леглото и отвори прозореца, като мърмореше нещо за гадни изпарения. Носеше червената роба на

доктор по медицина, но на Едгар му приличаше на червен ангел, реещ се из стаята и носещ мъничко надежда.

— Вашият доктор е стар и суеверен, от такива като него няма полза при чума. Освободих го и лично поемам грижите за вас, мосю. Ако оцелеете, в сърцето ви ще се появи желание да ми платите, сигурен съм. Ако не се справите, ще бъдете добавен в сметката ми на небето. А сега на работа. Тази стая е мизерна и няма да помогне с нищо!

Едгар ту идваше на себе си, ту губеше съзнание. Червеният ангел си падаше по говоренето и всеки път, когато се свестяваше, Едгар чуваше порой думи и разяснения.

Единственият начин да се победи чумата, обясняваше мъжът, бе да се махнат мръсотията и отпадъците и да се дават подходящи медикаменти. Когато чумата завърлува, каза той, улиците трябва да се изчистят от трупове и да се мият с прясна вода, мъртвите да се погребват дълбоко и да се поръсват с вар, боклукът да се изгаря, къщите на жертвите да се мият с оцет и кипнало вино, чаршафите да се държат чисти и изпрани, прислужниците на мъртвите и умиращите да носят кожени ръкавици и маски. За него самия нямало опасност, тъй като прекарал лека форма на чума в Тулуза и така бил защитен от заразяване в бъдеще.

Но той настоя, че нямало нищо по-важно от лекарствата му, и Едгар, изтъркан и чист, усети как пъхат в устата му таблетки с приятен вкус, последвани от малки глътки свежо разрежено вино. Чу мъжът да му казва, че ще се върне по-късно със сапун и хляб. Едгар най-сетне успя да оформи няколко думи и да прошепне едва-едва:

— Как е името ви, сър?

— Мишел дьо Нотрдам, аптекар и доктор, на вашите услуги, мосю.

Верен на думата си, лекарят се върна по-късно и болният Едгар изпита огромна благодарност към него. Бяха му дадени още таблетки и парченца хляб, накиснати в зеленчукова кремсупа. Треската и болките продължаваха да го измъчват, тялото му се разтърсваше от пристъпите кашлица, но гледката на червения му ангел го успокояваше и му даваше отдих от отчаянието. Хлябът се задържа в стомаха му и не след дълго Едгар усети как клепачите му натежават и се предаде на съня.

Когато се събуди, беше нощ и стаята бе тъмна с изключение на една-единствена свещ, която гореше на масата. Червеният ангел седеше на стола и гледаше надолу с изцъклен поглед. На масата имаше медна купа, пълна догоре с вода. Именно купата беше грабнала цялото внимание на мъжа и той често разбъркваше водата с дървена клечка. Пламъкът на свещта играеше по развълнуваната повърхност и хвърляше неравномерни жълти отблясъци по лицето му. От устата му се чуваше тихо тананикане, може би нещо като молитва. Мъжът изглеждаше напълно погълнат от заниманието си и не си даваше сметка, че го наблюдават. Едгар си помисли дали да не го попита какво прави, но преди да успее, изтощението отново взе връх и той се унесе.

На сутринта светлината се изля през отворения прозорец и в стаята лъхна прохладен свеж ветреца. До леглото имаше поднос със солена треска, грижливо накъсана на малки парченца, комат хляб и каничка лек ейл. Едгар едва събра сили да хапне няколко залька и да използва нощното гърне. Заслуша се за някакви звуци в къщата и когато не чу нищо, извика. Отговор нямаше.

Остана да лежи буден, очаквайки с надежда да чуе стъпки по стълбите. Преди сутринта да е отминала, най-сетне надеждата му се сбъдна.

Червеният ангел отново се върна с още таблетки и скилидки чесън. Като че ли остана доволен от състоянието на Едгар и жизнерадостно изтъкна колко добър знак е, че все още е жив. Бързо прегледа бучките по слабините и подмишниците, но отстъпи пред

уплашените молби на Едгар да не ги натиска, тъй като го изгаряха и причиняваха мъчителна болка. Лекарят ясно даде да се разбере, че посещението му е съвсем кратко, защото не свали наметалото си и се движеше бързо из стаята, като почистваше и освежаваше.

— Моля ви, не си тръгвайте толкова скоро, докторе — със слаб глас промълви Едгар.

— Имам и други пациенти, мою.

— Моля ви. Направете ми мъничко компания, умолявам ви.

Докторът седна и отпусна ръце в скута си.

— Сънувах ли?

— Кога?

— През нощта, когато ви видях да се взирате в купа вода.

— Може би да, може би не. Не съм аз онзи, който може да каже.

— Да не би да използвате магии, за да ме излекувате?

Докторът се разсмя от сърце.

— Не. Използвам единствено науката. Най-важните елементи са чистотата и моите таблетки срещу чума. Искате ли да знаете какво съдържат те?

Едгар кимна.

— Направени са по моя собствена рецепта, която усъвършенствам още от годините си в Монпелие. Откъсвам триста рози по зазоряване и ги стривам заедно със стърготини от най-зелените кипариси, смесвам ги с точен подбор на ирис от Флоренция, карамфил и блатен аир. Надявам се, че сте прекалено трескав, за да запомните тази тайна рецепта! Разчитам на таблетките си да ме направят много богат и прочут!

— Амбициозен сте — отбеляза Едгар и за пръв път от много време успя да се усмихне.

— Винаги съм бил. Гасонет, дядо ми по майчина линия, беше амбициозен човек и оказа огромно влияние върху моето мислене.

Едгар се опита да се надигне.

— Гасонет ли казахте?

— Да.

Едгар бе изненадан.

— Това не е често срещано име.

— Може и така да е. Беше евреин. А сега лягайте! Изглеждате зачервен.

— Моля ви, продължете!

— Той беше голям учен от Сен Реми. Още от ранна възраст ме учеше на латински, иврит, математика и на небесните науки.

— Значи сте и астролог?

— Определено да. Все още си пазя месинговия астралаб, завещан ми от дядо. Звездите оказват влияние върху всички неща на земята, дори помагат за определяне на болестите, към които е предразположено тялото. Кажете ми датата си на раждане и довечера ще ви начертая карта.

— А звездите могат ли да ми кажат датата, на която ще умра? — попита Едгар.

Нотрдам изгледа подозрително пациента си.

— Не могат, мосю, но въпросът е извънредно любопитен, ако позволите да го кажа. А сега ви съветвам да сдъвчете още три таблетки и да поспите. Ще се върна следобед. На улица „Екол“ има една жена в по-лошо състояние от вас, която сутринта ми каза, че ако не се върна бързо при нея, ще ѝ се наложи да си поръча саван.

В продължение на още два дни докторът посещаваше пациента си и му даваше лекарства. Едгар изгаряше от желание да разговаря с него и немощно го умоляваше да остане още малко, но докторът се противеше и се оправдаваше с многото нещастни души, покосени от болестта в района. А една вечер, когато долетя с таблетките си и гърне супа, Нотрдам завари Едгар да хлипа неутешимо.

— Какво ви тревожи, мосю?

Едгар посочи слабините си и извика:

— Вижте!

Докторът вдигна завивките. Сгъвките на Едгар бяха покрити с кървава гной.

— Отлично! — извика докторът. — Бубоните ви са се пукнали. Спасен сте! Ако поддържаме хигиена, ще оздравеете напълно, обещавам ви. Точно този знак чаках.

Извади нож от чантата си, нарязва един от чистите чаршафи на ивици, почисти и превърза гнойните му абсцеси. После даде на Едгар малко супа и се отпусна уморено на стола.

— Изтощен съм, признавам си — рече Нотрдам. Залязващото слънце изпълваше стаята със златно сияние, от което брадатият, облечен в червена роба мъж изглеждаше като светец.

— Вие сте ангел за мен, докторе. Спасихте ме от смъртта.

— Аз съм удовлетворен, мосю. Ако всичко върви според очакванията, след две седмици ще сте напълно здрав.

— Трябва да намеря начин да ви платя, докторе.

Нотрдам се усмихна.

— Би било много добре.

— Имам малко пари тук, но ще пиша на баща ми, ще му разкажа какво сте направили и ще го помоля да прати кесия.

— Много мило от ваша страна.

Едгар прехапа устна. През последните няколко дни се беше подготвял за този момент.

— Може би, докторе, мога да ви дам и един друг дар, без да се налага да чакаме толкова.

Нотрдам повдигна вежда.

— О! И какво е това, мосю?

— В сандъка. Там има книга и някои документи, които ви умолявам да видите. Сигурен съм, че ще ги намерите за изключително интересни.

— Книга, казвате?

Нотрдам извади тежкия том под дрехите на Едгар и се върна на мястото си. Забеляза изписаната на гръбчето година и отвори напосоки книгата.

— Изключително любопитно — рече той. — Какво можете да ми кажете за нея?

Едгар разказа всичко, цялата дълга история на книгата в рода му, колко е бил впечатлен от това, как го е „заел“ заедно с писмото на абата, как заедно с един състудент се убедили, че книгата наистина е предсказвала събития от живота на хората. След това подкани доктора лично да прочете писмото.

Загледа как младият Нотрдам нервно подръпва дългата си брада с една ръка, а с другата повдига страниците една по една към отслабващата светлина. Видя как устната му затрепери и очите му се напълниха със сълзи. После го чу как прошепва името Гасонет. Едгар знаеше, че докторът четеше следния пасаж от писмото на Феликс:

Но не мога да забравя деня, в който като млад монах видях как една от избраните сестри роди не момче, а момиче. Бях чувал, че и в миналото се е случвало това рядко събитие, но никога през живота си не бях виждал да се ражда момиче. Гледах как това нямо зеленооко създание с рижава коса расте, но за разлика от братята си тя не разви дарбата да пише. На дванадесетгодишна възраст бе прокудена и дадена на търговеца на зърно Гасонет Евреина, който я отведе от острова и не зная какво е направил с нея.

Погледът му се задържа върху червеникавата коса и зеленикавите очи на доктора. Едгар не беше ясновидец, но бе сигурен какво си мисли мъжът в този момент.

Когато приключи, Нотрдам прибра страниците обратно в книгата и я остави на масата. После седна тежко на стола и тихо заплака.

— Вие ми дадохте нещо много повече от пари, мосю. Дадохте ми *raison d'être*^[1].

— Имате дарба, нали? — попита Едгар.

Ръцете на доктора трепереха.

— Виждам неща.

— Купата. Не е било сън.

Нотрдам бръкна в чантата си и извади очукана медна купа.

— Дядо ми беше пророк. Неговият също е бил, така казват. Използваше дарбата си да вижда бъдещето и ме научи на уменията си. Моите способности, мосю, са силни и слаби едновременно. В подходящото състояние мога да долавям откъслечни картини, мрачни и ужасни неща, но не ми е дадено да виждам бъдещето така ясно, както го описва Феликс. Не мога да кажа кога ще се роди дете и кога ще умре човек.

— Вие сте Гасонет — изтъкна Едгар. — В жилите ви тече кръвта на Вектис.

— Боя се, че е така.

— Моля ви, много ви моля, погледнете в бъдещето ми.

— Сега ли?

— Да, моля ви! Благодарение на изцелителните ви ръце се спасих от чумата. Сега искам да видя какво ме чака.

Нотрдам кимна. Затъмни стаята, като спусна завесите, после напълни купата с вода от каната. Запали свещ, седна пред купата, вдигна си качулката и я дръпна напред, докато не скри лицето му. Наведе глава над купата и започна да движи дървената си клечка над водата. След няколко минути Едгар чу същото тихо, вибриращо тананикане, което бе чул през онази нощ в треската си. Звукът ставаше все по-напрегнат. Макар да не можеше да види очите на доктора, той предполагаше, че са широко отворени и клепачите му треперят. Клечката се въртеше бясно над купата. Гърлените звуци се издигнаха до кресчендо, ставаха все по-силни и чести. Безпокойството на Едгар се засили от стоновете и задавеното дишане на Нотрдам и той започна да съжالياва, че го е накарал да се измъчва, когато всичко изведнъж свърши.

Стаята потъна в тишина.

Нотрдам свали качулката си и погледна със страхопочитание пациента си.

— Едгар Кантуел — бавно рече той, — вие ще бъдете важен човек, богат човек, и това ще се случи по-скоро, отколкото си мислите. Баща ви, Едгар, ще бъде сполетян от трагична и ужасна участ, а брат ви ще бъде нейният инструмент. Това е всичко, което виждам.

— Кога? Кога ще се случи това?

— Не мога да кажа. Силите ми стигат само дотук.

— Благодаря ви.

— Не, аз трябва да ви благодаря, мосю. Вие разкрихте моя произход и сега зная, че не бива да се боря с виденията си като с демони, а да ги използвам за добро. Вече зная, че трябва да изпълня онова, което ми е писано.

Едгар постепенно възстановяваше силите и здравето си, а и не след дълго чумата в района на университета затихна. Яви се на изпит и завърши Сорбоната като бакалавър. През последния си ден в Париж прекара сутринта в катедралата „Нотр Дам“, за да се възхити за последно на величието и великолепието ѝ. Когато се върна в пансиона, приятелят му Дъдли започна да го увещава да идат в таверната на

колежа за едно последно питие, но Едгар откри писмо пред вратата на стаята си, оставено от собственичката.

Седна на леглото, счупи печата и зачете с ужас.

Скъпи ми синко,

На една майка никога не би трябвало да ѝ се налага да пише подобно писмо, но трябва да ти съобщя, че баща ти и брат ти са мъртви. Трагичните обстоятелства ме съкрушиха и се моля да се върнеш възможно най-скоро, за да поемеш управлението на имението като следващия барон Роксал. Баща ти и Уилям се скараха заради нещо и последва жестоко сбиване, при което баща ти падна в огъня на голямата зала и изгори рамото си. Раната не заздравя и го повали треска, от която той умря. Уилям бе така покрусен, че извади собствения си нож и сложи край на живота си. Съсипана съм от мъка и скръб и те умолявам по-бързо да се върнеш при мен.

Елизабет

Двадесет и три години по-късно, през 1555 г., старият доктор седеше в кабинета си на тавана и пишеше писмо. Беше след полунощ, улиците на Салон дьо Прованс бяха притихнали и можеше да се съсредоточи напълно. Това бе специалното му време, когато жена му и шестте му деца спяха и той можеше да работи на спокойствие — докогато си иска или докато сънят не го принуди да се затътри към тесния нар в стаята.

Отдавна бе възприел латинската версия на името си и се наричаше Нострадамус, тъй като му се струваше по-тежко, а и трябваше да поддържа репутацията си. Неговият „Алманах“ се продаваше успешно в цяла Франция и в съседните страни и богатството му растеше. Вече не практикуваше уменията си на аптекар и доктор, а вместо това бе насочил цялото си внимание към по-доходоносния живот на астролог и гадател.

Сега пред него лежеше копие на новия му труд, за който се надяваше, че ще му донесе още повече слава, одобрение и пари. Книгата бе отпечатана в Лион и скоро щеше да се пусне в продажба.

Издателят му бе изпратил сандък с екземпляри и той взе един от тях и с най-острия си нож срязва титулната страница: LES PROFITIES, DE M. MICHEL NOSTRADAMUS.

Потопи перото в мастилницата и започна да пише.

Скъпи мой Едгар,

Мосю Фенелон, френският посланик в Англия, ми съобщава, че си добре. Писа ми, че е посетил заедно с теб двореца Уайтхол и че имаш добра съпруга, две дъщери и чудесно, процъфтяващо имение. Направих справка с моите карти и купата и мога да кажа, че съвсем скоро ще бъдеш зарадван със синове.

Не бих бил по-щастлив, ако ти бе мой английски братовчед, тъй като заемаш видно място в сърцето ми. Както много добре знаеш, твоята книга и писмото от Вектис оказаха дълбоко влияние върху живота и всичките ми начинания. Научаването на моя произход ми вдъхна увереност да приема виденията си за такива, каквито са, истински и bona fide предсказания от огромна полза за цялото човечество. Оттогава реших да служа на обществото с уменията си, като предупреждавам и съобщавам на принцове и простолюдие какво ще стане с тях.

Собственият ми живот наскоро сякаш тръгна отново. Първата ми съпруга и двете ми скъпи деца загинаха най-жестоко от чумата и всичките ми умения се оказаха безсилни да ги спасят. По-късно се ожених повторно и сега имам трима синове и три дъщери, които са радост за мен. Току-що издадох първия том на моите „Пророчества“, огромно начинание, с което се наемам да представя предсказанията си за много векове напред във формата на сто квадрена за интерес и познание на всички, които ги прочетат. Прилагам титулната страница на книгата и вярвам, че ще си я купиш, когато започне да се предлага в Лондон. Запазих родовата ти тайна, както ме беше помолил, и на свой ред те моля да запазиш моята.

Единствено ти знаеш, че съм Гасонет, и единствено ти си
наясно, че странната кръв на Вектис тече във вените ми.

Мишел Нострадамус

1555 г.

[\[1\]](#) Причина да съществувам. — Б.ред. ↑

1581 г.

Роксал

Едгар Кантуел изглеждаше и се чувстваше като много стар човек. На седемдесет и четири годишна възраст всичко бе станало сиво — косата, брадата, дори сбърчената му кожа. Измъчваха го болезнки, от възпалените зъби чак до страдащия от подаграта палец на крака, и настроението му бе хронично кисело. Основните му удоволствия бяха сънят и виното, и той посвещаваше по-голямата част от времето си тъкмо на тях.

Дъщерите му Грейс и Бес бяха грижовни към него, а съпрузите им се оказаха доста сносни хора. Най-малкият му син Ричард бе добър, ученолюбив момък, който на тринадесетгодишна възраст вече владееше старогръцки и латински, но Едгар не можеше да погледне хубавата му глава, без да си помисли за майката на момчето, която умря от родилна треска два дни след раждането.

А големият му син Джон бе неговото проклятие, извор на гняв и раздражение. Деветнадесетгодишният младеж се бе превърнал в обикновен пияница и женкар, който сякаш се отнасяше с презрение към всичко, което Едгар смяташе за свято.

Смътно си спомняше, че в младостта си също бе бунтовно момче със склонност към разгулно поведение, но винаги се бе подчинявал на баща си и бе изпълнявал желанията му — дори беше заминал да учи в онзи ужасен колеж „Монтежу“, досущ като тъпо агне, отиващо на заколение.

Джон не се придържаше към подобно синовно уважение и подчинение. Беше дете на своето време, замаяно от украшенията на модерната епоха на Елизабет — елегантните дрехи, фриволната музика, театралните трупни и твърде пренебрежителния подход към сериозни теми като Бог и религия. Според Едгар синът му уважаваше повече каната вино или задника на някое момиче, отколкото желанията

на баща си. Ако синът му Ричард беше по-големият, Едгар нямаше да се ужасява толкова много от това кой ще го наследи.

А завещанието му бе особено ценно и трябваше да се пази, защото през целия си живот бе работил най-усърдно за короната, за страната и за Кантуел, и нямаше желание да прехвърли с лека ръка постигнатото с мъка влияние на един впиянчен глупак. Поел отговорността на барон веднага след ненавременната смърт на баща си, той бе започнал кариера на кралска служба и бе принуден внимателно да подбира пътя си през коварните води на държавната политика.

Когато се върна в Англия през 1532 г., крал Хенри вече се бе оженил тайно за Ан Болейн, без това да стане известно на Едгар, както и на повечето му поданици, с което започна големият му конфликт с Рим заради желанието му да анулира първия си брак с Катерина Арагонска. Това бе напрегнат период за Едгар, който се посвети на управлението на имението, построяването на параклиса по подобие на „Нотр Дам“ в чест на убития си баща, заемането на съответстващ за юридическото му образование пост в Съвета на пограничните области и намирането на подходяща съпруга.

Скъсването на веригите, свързващи Англия с Рим, бе постепенно, чрез серия политически ходове и контраходове, достигнали кулминацията си при първата голяма криза за Едгар, когато през 1534 г. Парламентът прие Закона за върховенството, според който се смяташе за държавна измяна отричането, че Хенри е върховен водач на Църквата в Англия.

Едгар побърза да засвидетелства предаността си към краля, тъй като си даваше сметка за мърморенето в двора заради католическото светилище, което издигаше в Роксал. Разбира се, той бе добър католик, но годините в Париж, приятелството му с Жан Калвин и тайното знание, че предопределеността е несъмнена, го направиха достатъчно „протестант“, за да убеди сам себе си, че не обрича душата си на проклетие в ада, като застава на страната на краля в неговото начинание за преустройство на църквата.

Крал Хенри подтикваше Томас Кромвел, Кромвел подтикваше Парламента и лека-полека връзката между Англия и Рим изтъняваше, за да се скъса окончателно през 1536 г. Законът против авторитета на

папата бе последният гвоздей в ковчега. Англия вече бе реформистка страна.

Едгар се ожени за Катрин Пийк, скромна жена от заможно семейство, но тя умря при раждане и го остави бездетен вдовец. Той се посвети изцяло на кариерата си и стана съдия във Висшия мирови съд, после във Върховния съд, където се издигна до главен съдия. Състоянието му се увеличаваше и намаляваше с възхода и падението на третата жена на Хенри, Джейн Сиймур, тъй като родът Сиймур имаше кръвни връзки с Кантуел. Но когато синът ѝ Едуард се възкачи на престола през 1547 г. и братът на Джейн, Едуард Сиймур, стана лорд протектор, Едгар стана член на Камарата на лордовете и на личния съвет на краля.

Реформацията на крал Едуард бе по-сурова от тази на баща му и от страната бяха заличени всички следи от папството. Разтурването на католическите църкви се превърна в оргия с разбити витражи, изпотрошени статуи и изгаряне на църковни одежди. Свещениците бяха освободени от обета им за безбрачие, шествията, мощите и реликвите бяха забранени, каменните олтари бяха сменени с дървени маси за причастие. От далечната Женева приятелят на Едгар, Калвин, упражняваше огромно влияние върху Британските острови. Малкият параклис на Едгар оцеля в тези смутни времена само защото се намирал на частна територия, собственост на могъщ и дискретен благородник.

Махалото се люшна за известно време в другата посока, когато кралица Мери наследи брат си и зае престола за пет кратки години. Мери страстно се мъчеше да възстанови католическата вяра. Сега беше ред на протестантите да бъдат подложени на гонения и изгаряни на клада. Едгар набързо преоткри католическите си корени, като се ожени за втората си съпруга Джулиана от католическо семейство от Стратфорд на Ейвън. Джулиана, която бе почти петнадесет години по-млада от него, започна да му ражда деца почти едно след друго и двете му дъщери се появиха на този свят като католички.

После махалото отново се люшна. През 1558 г. Мери умря, сестра ѝ Елизабет стана кралица и Англия отново се превърна в протестантска държава. Едгар побърза да се върне в лоното на протестантството, оставайки глух към настоятелните молби на жена си, която въпреки това продължи да организира тайно литургии в

паклиса и да образова дъщерите си с Библия на латински. Макар и на напреднала възраст, той най-сетне стана баща на син, който бе кръстен Джон в безупречна католическа церемония. Пет години покъсно се роди Ричард, а Джулиана изгуби живота си сред солените сълзи на Едгар.

И ето че сега напрежението от живота като политически и религиозен хамелеон вземаше своето. Едгар страдаше от старчески болести и рядко напускаше Кантуел Хол. Не бе стъпвал в двора от две години и предполагаше, че кралицата напълно е забравила за съществуването му. Но най-вече се тормозеше от безпътния си син.

Беше горещ летен ден, но на Едгар непрекъснато му беше студено. Продължаваше упорито да седи до малката камина в спалнята, с шал на раменете и завити с одеяло крака. Нямахше никакъв апетит и го мъчеше непрестанно разстройство, което приписваше на лекарствата, давани му от онзи дръвник аптекаря срещу подаграта. Ако старият лечител Нострадамус бе все още жив, Едгар щеше да го помоли от все сърце да дойде в Англия и да се погрижи за заболяванията му.

От градината под прозореца си чу мъжки смях и лудуване и когато стисна от гняв развалените си зъби, болката едва не го събори от стола. Допи остатъка от виното си на бързи големи глътки, като си измокри брадичката. По-добре умът му да бъде размътен, отколкото да понася тази физическа и духовна мъка. Прииска му се да имаше книгата от Вектис, в която се намираще датата на неговата смърт, за да знае колко още му остава да страда. Навън синът му отново се смееше и бърбореше като момиче.

Джон пиянски се наслаждаваше на великолепия ден в разгара на лятото, когато тревата е буйна и зелена, слънцето — горещо и жълто, а цветята в градината — пламтяща оргия от цветове. Играеше на стрелба, но натъпканите със слама мишени бяха в безопасност от неточно пуснатите му стрели. Всеки път, когато пропускаше, приятелят му буквално падаше на земята в истеричен смях.

— Гледай си работата, Уил — извика Джон. — Ти и толкова не можеш!

Макар и млад, Джон вече имаше дебелото тяло на човек от простолюдието — по-скоро пияница и кавгаджия, отколкото джентълмен или учен. Подобно на някои от връстниците си беше гладко избръснат, което според баща му правеше лицето му да изглежда голо. Брадичката на Кантуелови изглеждаше по-добре под брада, пък и младежът не бе от красавците. Приличащият на клюн нос не стоеше добре между воднистите му очи и месестите бузи, устните му бяха извити в постоянна похотлива усмивка. През двете си злощастни години в Оксфорд, преди да бъде изгонен за непристойно поведение, дамите от бордея се ужасяваха при мисълта, че могат да бъдат избрани от грубия простак.

Приятелят му бе от по-изисканите. Беше седемнадесетгодишен, жилив и мускулист, с интелигентно лице и настойчиво растящи мустаци и козя брадичка. Дългата му черна коса се спускаше над яката му като абанос на фона на гладката му кожа. Дяволитият поглед на сините му очи и обаятелната усмивка сякаш не изчезваха нито за миг. Дикцията му бе ясна и точна, около него витаеше ореол, който изискваше хората да го приемат на сериозно.

Познаваше Джон Кантуел от дете, когато двамата посещаваха новото кралско училище в Стратфорд. Макар Уил да бе далеч по-добър ученик, баща му, който бе търговец, не разполагаше с достатъчно средства да го изпрати в университет. Когато бе изгонен от Оксфорд, Джон се върна в родния си край и отново се сближи с момъка. Двамата възстановиха доброто си приятелство и се радваха на веселяшката си компания.

Уил цръкна в устата си ейл от един мях и грабна лъка от пияния си другар.

— Всъщност мога далеч по-добре, сър.

Плавно опъна тетивата, прицели се и стреля. Стрелата полетя право към целта си и се заби в центъра ѝ.

— Проклет да си в Хадес, майстор Шекспир — изстена Джон.

Уил му се ухили и хвърли лъка, за да пийне още ейл.

— Да идем вътре — предложи Джон. — Стана много горещо за спортуване. Към любимата ти библиотека!

И наистина, всеки път, когато влизаше в библиотеката на Кантуел, Уил заприличваше на малко момче, попаднало в стая с плодови торти, оставени без никакъв надзор. Тръгна направо към една

от любимите си книги — „Успоредни животописи“ на Плутарх, — взе я от лавицата и се настани в един голям стол до прозореца.

— Трябва да ми я дадеш да я отнеса вкъщи, Джон — рече той. — Ще ми послужи по-добре, отколкото на теб.

Джон извика на прислужника да донесе още ейл и се плъосна на дивана.

— Ами открадни я. Скрый я под ризата. Не ми пука.

— Но на баща ти сигурно ще му пука.

— Не вярвам да се усети. Вече престана да чете. Вече нищо не прави. Идва тук единствено за да държи книгата в скута си и да я потупва като любимо куче. — Джон произнесе „книгата“ с подигравателно почитание и посочи презрително тома, заемащ най-важното място на първата лавица. На гръбчето му бе изписано числото 1527.

Уил се разсмя.

— А, магическата книга на Кантуел Хол. — И продължи с тънък детски гласец: — Кажете моля, сър, кога ще ме сполети най-черната участ?

— Днес, ако не си затвориш устата.

— И кой ще бъде инструментът на смъртта ми, момче?

Джон изля още ейл в гърлото си.

— Гледаш в очите му.

— Ти ли? — презрително се изсмя Уил. — Ти и твоите легиони?

Това бе покана за борба и двете момчета станаха и закръжиха един срещу друг с кикот. Когато Уил се втурна да повали приятеля си, Джон се пресегна за първата попаднала му подръка книга и я стовари върху главата му.

— Оу! — Уил спря атаката, разтри тила си и вдигна книгата от пода. Страниците се отлепиха от подвързията. — О, богове! Каква трагедия — мелодраматично извика той. — Ти разкъса гръцка трагедия и събуди гнева на Софокъл!

Глас откъм вратата ги стресна.

— Съсипа книга на татко!

Младият Ричард стоеше на прага с ръце на хълбоците, подобно на някакво възмутено момиче. Устните му трепереха от ярост. Никой в рода не бе по-добре настроен към любимите вещи на баща му и той приемаше като лично оскърбление поведението на брат си.

— Разкарай се, дребен — каза Джон.

— Няма. Трябва да признаеш пред татко какво си направил.

— Остави ни, дребосък, или ще ми се наложи да признавам повече провинения.

— Няма да се махна! — упорито отвърна Ричард.

— Тогава аз ще те махна.

Джон се хвърли към вратата. Ричард се обърна и побягна, но не беше достатъчно бърз. Бе хванат в центъра на голямата зала точно преди да се мушне под банкетната маса.

Джон грубо го събори по гръб и го възседна с колене на раменете му и бедра на кръста, така че момчето не можеше да помръдне. Оставаше му само да плюе, което вбеси по-големия му брат и той го удари с юмрук по главата. Пръстенът му с плочка одраска кожата и разкъса кръвоносен съд. Бликналата кръв сложи край на разправата. Джон изруга, пусна брат си и докато Ричард бягаше, изкрещя след него, че сам си го е изпросил с нахалството си.

Няколко минути по-късно Джон отново попейваше в библиотеката, а Уил беше заровил нос в книгата. Едгар Кантуел се появи в помещението, тътрейки болния си крак, наметнал на раменете си неподходящо за топлото време тежко наметало. Имаше страховита физиономия, смес от ярост и отвращение, а дрезгавият му вик направо съсири кръвта на сина му.

— Наранил си момчето!

Джон се нацупи пиянски.

— Сам се нарани. Беше случайно. Шекспир ще потвърди.

— Нищо не видях, сър — отговори честно Уил, като се мъчеше да избегне погледа на стареца.

— Е, млади господа, аз пък виждам двама пияни идиоти, които не стават за нищо, освен за мързел и грешни забавления. С теб, Шекспир, да се оправя баща ти, но тази отрепка е моя!

— Той ще се жени, татко — нахално изсумтя Джон. — Скоро Ан Хатауей ще трябва да се оправя с него!

— Женитбата и продължаването на рода са по-благородни от всички твои стремежи! Пиянството и ходенето по курви са единствените ти желания.

— Е, поне помежду ни има нещо общо, татко — насмешливо отвърна Джон. — Желаш ли още вино?

Старецът избухна и лицето му стана тъмночервено.

— Аз съм не само твой баща, но и юрист, глупако! Един от най-добрите в Англия. Не се уповавай на правото си на първороден. Има прецедент за наследяване от по-малкия син и аз имам достатъчно влияние върху съда в графството, за да те обявя за негоден наследник и да посоча вместо теб брат ти! Продължавай в същия дух и ще видиш какво ще се случи!

Разтреперан от гняв, Едгар излезе, оставяйки двамата младежи лишени от дар слово. Накрая Джон наруши мълчанието и насмешливо изграчи с пресилено приповдигнато настроение:

— Какво ще кажеш да пратя слугата да донесе бутилка медовина от избата?

Беше късно през нощта и всички си бяха легнали. Двата приятели бяха убили часовете в библиотеката, като се напиха, дремнаха, изтрезняха и отново се напиха. Бяха проспали вечерята и по-късно слугите им бяха донесли ядене.

Приливите и отливите в пиянството бяха помрачили настроението на Джон. Докато Уил минаваше от една книга на друга, Джон се взираше намусено в нищото.

На светлината на свещта внезапно зададе въпроса, който го мъчеше през целия ден.

— Защо ми е да се стремя към нещо повече от вино и жени? Какъв е смисълът да четеш, учиш и работиш до полуда? Така или иначе всичко това е мое. Скоро ще бъда барон с достатъчно земя и пари.

— Ами ако баща ти реши да осъществи другия си план за наследник? Чудя се дали кървящият ти брат ще държи каната и кесията ти пълни?

— Баща ми просто си приказва, нищо повече.

— Не бих бил толкова сигурен на твоето място.

Джон въздъхна.

— Ти, млади Уили, не носиш бремето на благородник.

— Бреме значи! — подигравателно подхвърли Уил. — Нямам желание да ставам по-добър, тъй като винаги съм смятал, че времето

ще го направи вместо мен. Колкото до теб, не може да се отрече, че си поставяш високи цели.

— Целите ми не са чак толкова високи.

— Не са? — Джон се разсмя. — Да бъдеш сред великите актьори? Да пишеш пиеси? Цял Лондон да те боготвори?

Уил махна с ръка като актьор в пиеса.

— Дреболии.

Джон отвори поредната бутилка медовина.

— Знаеш ли, имам един стар и несподелен стремеж, който ми осигурява определено предимство пред скъпото ми самодоволно братче.

— Друго предимство освен размерите ти ли?

— Книгата — изсъска Джон. — Зная тайната на книгата. А той не я знае и няма да я научи, докато не порасне.

— Та дори аз я знам!

— Само защото си ми приятел и се закле.

— Да бе, вярно. Заклех се — отегчено потвърди Уил.

— Не го приемай така несериозно.

— Добре. Напълно съм сериозен.

Джон взе книгата от Вектис от лавицата и седна с нея до Уил. Гласът му стана тих и заговорнически.

— Зная, че не си чак толкова вярващ, но имам една идея.

Уил повдигна заинтересувано вежди.

— Виждал си писмото. Знаеш какво е писал онзи стар монах Феликс. Може пък библиотеката да не е била унищожена. Ами ако все още съществува? Ами ако успея да я открия и да се сдобия с всички книги? Тогава какво ще ми пука дали ще получа нищожния Роксал? Ако държа ключовете за бъдещето, ще бъда по-богат от всеки лорд, прочут дори от онзи приятел на баща ми, дъртия Нострадамус, който, както много добре знаем, не е имал чак толкова големи способности.

Уил го гледаше как говори, пленен от лудостта в погледа му.

— И какво смяташ да правиш, да отидеш там ли?

— Да! Ела с мен.

— Ти си побъркан. Смятам да се женя, а не да участвам в приключение. Вярно, скоро ще замина за Лондон, но не по-нататък. Пък и смятам писанията на онзи абат за измислица. Скалпил е хубава

история, признавам му го, но рижави монаси със зелени очи? Прекалено е.

— В такъв случай ще ида сам. Вярвам в тази книга с цялото си сърце — грубо отсече Джон.

— Желая ти на добър път.

— Чуй, Уил, не искам брат ми да научава тайната. Трябва да скрия писанията. Всички. Без писмата от Феликс, Калвин и Нострадамус книгата е безполезна. Дори баща ми да му разкаже за произхода ѝ, няма да разполага с доказателства, за да подкрепи творенията си.

— Къде смяташ да ги скриеш?

— Не знам — сви рамене Джон. — В дупка в пода. Зад някоя стена. Къщата е голяма.

Очите на Уил проблеснаха и той се оживи.

— Защо не го превърнем в игра?

— Каква игра?

— Да скрием безценните ти писма, но да оставим следи, загатващи за скрито съкровище! Ще съчиня стихотворение гатанка с всички улики в него, а после ще скрием и стихотворението!

Джон се разсмя от сърце и сипа медовина и на двамата.

— Винаги мога да разчитам на забавните ти приумици, Шекспир! Да започнем с играта ти.

Двамата затичаха из къщата, кискайки се като деца, търсеха скришни места, шъткаха си един на друг да не събудят слугите. Когато съставиха най-общо плана, Уил поиска пергамент и нещо за писане.

Джон знаеше къде баща му държи документите за книгата — в дървена кутия, скрита зад други книги на горната лавица. Стигна до нея с помощта на библиотечната стълба и когато я свали долу, препрочете писмото на Феликс, докато Уил работеше на писалището. Топваше перото, написваше бързо ред или два, след което спираше да погъделичка с него бузата си за повече вдъхновение.

Когато приключи, размаха листа над главата си, за да изсъхне мастилото, след което го показа на Джон.

— Изключително съм доволен от постижението си и мисля, че и ти ще го одобриш — рече той. — Използвах формата на сонет, което добавя допълнителна закачка.

Джон го зачете и се загърчи в стола си от палаво удоволствие.

— Не добро! Хитро, много хитро.

— Благодаря — надуто кимна Уил. — Достатъчно приятно е, че го подписах, макар да се съмнявам, че суетата ми ще бъде открита някога!

Джон се плесна по бедрата.

— Уликите са предизвикателни, но не и неразгадаеми. Тонът е игрив, но не фриволен. Идеално подхожда за целта. Наистина ми харесва! А сега да заровим съкровището си като двама гадни пирати, изоставени на самотен остров!

Върнаха се в голямата зала и запалиха още свещи, за да направят задачата си по-проста. Първата им улика беше напъхана в един от големите свещници, украсяващи банкетната маса. Джон го беше отворил и със задоволство установи, че може да побере няколко навити на руло листа. Уил настояваше писанието на Феликс да бъде разделено между първата и последната улика, тъй като краят му съдържаше най-голямото откровение. Джон скри листата и сглоби отново свещника, като удари основата му в килима, за да се увери, че е затворен добре.

Следващата улика — писмото на Калвин — изискваше повече усилия. Джон изтича до плевнята да донесе чукче, длето, свредел и вар. Час по-късно, плувнали в пот, двамата успешно свалиха една от плочките на камината и пробиха дълбока дупка. След като пъхнаха навитото писмо, запушиха дупката и залепиха плочката обратно на мястото ѝ. Отпразнуваха победата, като нападнаха килера за хляб, студено агнешко и остатъка от добро вино в зелена бутилка с формата на луковица.

Настъпи полунощ, но още имаха работа. Писмото на Нострадамус и страницата от книгата му трябваше да намерят мястото си в камбанарията на параклиса. Стига да не бутнеха камбаната с някое пиянско движение, едва ли щяха да бъдат открити така далеч от къщата. Задачата им отне повече време, отколкото смятаха, тъй като дъските бяха адски трудни за откъртване. Когато най-сетне се справиха, пресушената бутилка им свърши добра работа като хранилище на страниците. Накрая Уил изряза малка роза върху дъската с ножа си.

Страхуваха се, че утрото ще ги завари, преди да скрият четвъртата улика, затова продължиха бързо с последната си задача, с която можеха и да не се справят, ако бяха трезвени.

Когато се върнаха в библиотеката, изпоцапани и вмирисани от усилията си, първите слънчеви лъчи озариха небето.

Джон с радост и ръкопляскане одобри блестящата идея на Уил къде да скрият стихотворението. Уил отрязва парче пергамент с необходимите размери и направи фалшив форзац. После изтощените момчета изтичаха в кухнята и с облекчение откриха, че готвачите още не са станали. Начетеният Уил знаеше как да приготвя лепило за подвързии от брашно и вода и не след дълго разполагаха с нужното им количество бяла лепкава смес, с която запечатаха стихотворението в задната корица на книгата от Вектис.

Когато приключиха с всичко, върнаха тежкия том обратно на мястото му. В библиотеката ставаше светло от изгряващото слънце и се чуваше как къщата се събужда. Свиха се в столовете си и избухнаха в смях.

Когато се успокоиха, останаха да седят запъхтени. На път бяха да задремат.

— Знаеш ли, всичко това беше напразно — рече Уил.

— Ти самият някой ден ще развалиш цялата закачка и ще си върнеш писанията.

— Може и да си прав. — Джон се усмихна сънено. — Но пък се позабавлявахме чудесно.

— Някой ден може и да напиша пиеса за това — добави Уил и затвори зачервените си очи. Приятелят му вече хъркаше. — И ще я нарека „Много шум за нищо“.

Беше есен, когато Джон Кантуел най-сетне потегли на приключението, обсебило го от нощта, когато го бе замислил на пияна глава. Тогава бе на топло и сухо в библиотеката на баща си. А сега прекосяването на Солента бе опасно, той трепереше, а отгоре му се сипеха морски пръски.

Силен вятър духаше от вътрешността към остров Уайт и капитанът на ферибота трябваше да бъде убеден с няколко шилинга отгоре да прекоси протока. Джон не беше моряк и прекара краткото пътуване наведен над релинга. В Коус Харбър тръгна направо към най-долната кръчма, където можеше да си поръча пиене, да разговаря с най-старите хора, които можеше да намери, и да наеме неколцина местни с по-яки гърбини.

Не си направи труда да си поръча легло за нощувка, защото смяташе да работи, докато повечето хора спят. Тази вечер погълна доста халби ейл и голяма купа евтина яхния. Така подкрепен, изчака на лунната светлина наетите мъже да се върнат с кирки, лопати и въже. В полунощ Джон и тримата яки островитяни с факли в ръце напуснаха кръчмата и поеха по една пътека към гората.

Нито веднъж не се отдалечиха на повече от няколко метра от брега, в който се блъскаше морето. Крещяха чайки, вълните ритмично се разбиваха и соленият свеж вятър от Солента отрезви Джон и проясни главата му. Беше хладна нощ и за да се стопли, той бе наметнал подплатеното с кожа наметало върху жакета с висока яка и бе нахлупил шапката над ушите си. Работниците вървяха напред и си шепнеха нещо, а той се отдаде на собствените си мисли и мечти за богатство и власт.

Старците в кръчмата бяха подозрителни и сдържани, докато не развърза езиците им с питиета и монети. Абатство Вектис бе жалка останка от някогашния манастир, казаха му те, съсипан от поддръжниците на Томас Кромвел по времето на крал Хенри. Подобно на почти всяка римокатолическа църква в страната, то бе разграбено, а

жителите на острова бяха получили разрешение да използват камъните му за строителен материал. Броят на монасите рязко се съкратил, но имало неколцина твърдоглавци, които останали там и до днес — малка група бенедиктинци, упорито отказващи да напуснат развалините.

Старците не знаеха нищо за руини на стара библиотека, клатеха глави и се надсмиваха на въпросите на новодошлия. Но когато ги натисна още малко, един побелял рибар си спомни как като момче вървял из абатството с дядо си и се скрил в една затревена падина с правоъгълни очертания. Дядото му извикал да се връща при него, напердашил го с бастуна си и го предупредил да стои по-далеч от онова място, тъй като се говорело, че то било омагьосано и обитавано от духовете на монаси с черни раса и качулки на главите.

За Джон това изглеждаше обещаващо като начало на търсенето и в момента отиваше тъкмо там.

Пътеката излезе на поле и пред тях се разкри катедралата на Вектис, осветена от луната. Дори в развалини тя бе внушителна сграда с величествени размери. Когато приближи, видя, че кулата вече я няма и половината от стените са порутени. Запазените прозорци нямаха стъкла, през зейналите отвори на входовете пълзяха високи треви и бурени. Имаше и други ниски постройки, някои разрушени, други все още непокътнати. От комините на наредените в редица каменни къщурки се издигаше пушек. Групата ги заобиколи отдалеч и продължи към едно по-отдалечено място в посока към брега.

Местните знаеха къде е падината и замърмориха, когато приближиха. Не бяха чували, че мястото е омагьосано, но думите на стария рибар им бяха подействали и сега се чувстваха малко нервни.

Джон взе една факла и огледа района. В тъмното трудно можеше да определи границите. Високата трева се спускаше до равното дъно на не повече от две стъпки под околния терен. Нямахме никакви видими останки, никаква причина да предпочете едно място пред друго. Джон сви рамене, и избра напосоки мястото, където бе стъпил. Извика мъжете и им нареди да копаят.

Когато работниците се поколебаха на ръба на падината, Джон трябваше с неохота да им предложи още пари. Но след като се хванаха за работа, напредваха невероятно бързо в богатата мека почва. Двама от мъжете бяха гробари и можеха да прехвърлят огромни количества пръст. Час по-късно бяха изкопали голяма яма, която след два часа се

бе превърнала в широк и дълбок изкоп. Джон приклепна на ръба и наблюдаваше, като от време на време скачаше да огледа по-подробно на светлината на факлите. Пръстта беше влажна, кафява и плодородна, с пътен мирис, но Джон успя да забележи бучки овъглено дърво и слой пепел.

Сърцето му бясно заби.

— Тук е имало пожар! — възкликна той.

Мъжете не проявиха особен интерес. Един го попита колко още трябва да копаят. Той им отвърна да млъкват и да продължат работа.

Изведнъж сред крясъка на чайките се чу звън.

Нечия лопата бе попаднала на камък.

Джон скочи в изкопа и застърга земята с ботуша си, разкривайки плосък камък. Грабна лопата и го разчисти, после заби инструмента на две стъпки по-нататък. Отново попадна на камък. Избра друго място — същият резултат.

— Разчистете цялото дъно на изкопа! — развълнувано заповяда той.

Не след дълго беше разкрита гладка каменна повърхност — грижливо застлан под, отдавна погребан под земята. Джон заръча на мъжете да обърнат камъните и да видят какво има под тях. Работниците заспориха нервно и шепнешком помежду си, но се подчиниха и след половин час три от големите плоски камъни бяха извадени.

Джон се отпусна на ръце и колене да огледа. С растящо вълнение откри, че камъните са били положени върху големи греди. Предпазливо постави длан на мястото на извадените камъни и тя хлътна. Ръката му потъна в земята до рамото. Той взе шепа пръст и я пусна през дупката. Измина повече от половин секунда, преди да чуе как тя пада върху нещо твърдо.

— Долу има зала! — заяви той. — Трябва веднага да слезем!

Мъжете заотстъпваха към най-далечния ъгъл на изкопа. Скупчиха се и се посъветваха тихо, след което заявиха, че няма да слязат. Беше ги страх.

Джон ги умоляваше, после се опита да ги подкупи, накрая се ядоса и започна да ги заплашва, но без никаква полза. Мъжете го наругаха и излязоха от изкопа. Успя единствено да купи въжето им и да

ги уговори да му оставят една факла. Не след дълго остана съвсем самичък в нощта.

Опасенията му бяха заглушени от вълнението. Завърза въжето за една от гредите, пусна го в дупката и чу как краят му удря в нещо твърдо. След това пусна запалената факла и я чу как изтрака долу. Факлата не изгасна и когато погледна надолу, Джон различи слабо осветен каменен под и нещо като неравна стена. Пое дълбоко дъх, събра кураж, пусна крака в дупката, хвана въжето и започна да се спуска.

Въздухът в залата бе застоял и безжизнен. Джон се спускаше съвсем бавно. Страхуваше се от тъмното и затова съсредоточи вниманието си върху окуражаващата светлина на факлата. Беше на около двайсет стъпки от повърхността, а му оставаха още десет. Погледна надолу и присви очи срещу дима от факлата.

— Айййй!

Писькът отекна в ушите му, когато се изпусна и падна тежко на пода върху купчина чупливи човешки скелети. Приземи се върху нечии дълги кости и краката му се плъзнаха настрани, като по този начин го спасиха от сериозно счупване. Дясното му бедро улучи череп, който се разпадна под тежестта му.

Остана да лежи на каменния под, задъхан от болка и ужас, вперил поглед в празните очни кухини.

— Господи, спаси ме! — извика той.

Завъртя глава и видя навсякъде около себе си жълти кости — по пода, натрупани високо по каменните ниши в стените. Намираше се в крипта, това бе сигурно. Заля го нов пристъп на паника, когато осъзна, че ако е наранен лошо, няма да може да се изкачи обратно на повърхността. Можеше да си остане тук цяла вечност и да се превърне в поредната купчина кости. Надигна се до седнало положение и опипа крайниците си.

Можеше да движи ръце и крака, но усети остра болка в дясното си бедро. Единственият начин да прецени степента на нараняването бе да опита да отпусне тежестта си на него, затова се надигна на колене, след което се изправи. Постепенно прехвърли тежестта върху десния си крак. За щастие, той издържа и Джон с облекчение заключи, че само го е натъртил. Направи крачка и чу противното хрущене на кости под ботушите си, но все пак успя да изкуцука до факлата и да я вземе.

Мъчително се затътри през криптата, като заобикаляше кости и тръпнеше при вида на толкова много смърт. Имаше стотици, може би хиляди трупове, някои голи скелети, други — изсъхнали и мумифицирани, с остатъци червеникава коса и кафяви дрехи. Опита се да мисли само за наградата. Дали библиотеката на Феликс все още съществуваше? Нямахте представа дали навлиза навътре в криптата, или се движи в по-обещаваща посока, но реши да продължи бавно напред, като си осветяваше пътя.

Факлата освети някакъв свод и мръщейки се от болката в бедрото, Джон ускори крачка, сякаш бягаше от скелетите. Мина през свода и се озова на съвсем различно място.

Намираше се в голямо помещение, чиито стени се губеха някъде в мрака. На няколко стъпки пред него се виждаше ъгълът на дървена маса. Джон приближи и видя дълго писалище с ниска пейка до него. Тръгна покрай нея, като докосваше с почуда хладната гладка повърхност. На масата имаше предмети и той взе първия му попаднал. Глинена мастилница! Вдигна факлата високо над главата си, за да освети по-голяма площ. Имаше още дървени маси, подредени в редици!

Едва тогава забеляза каменния под, покрит навсякъде с петна. Ръждивокафяви. Стара кръв. Имаше кофи кръв.

Значи е вярно, помисли си той с прилив на въодушевление. Писанието на Феликс казваше истината. А още по-важното бе, че скрипторият на монасите бе оцелял при пожара! И щом той е оцелял, библиотеката също можеше да е непокътната!

Тръгна покрай редиците маси, докосвайки всяка една, покрай която минаваше. Бяха общо петнадесет. Зад последния ред за момент се разочарова, когато достигна гола стена, но сърцето му отново се разтуптя при вида на дървена врата с тежък железен обков. Трябваше да напегне всичките си сили, за да я отвори, след което освети следващото помещение.

Тогава падна на колене и се разрида от радост.

Библиотеката! Тя съществуваше! Беше оцеляла!

От лявата му страна се издигаше огромен дървен шкаф, пълен с грамадни, подвързани в кожа томове. Отдясно се извисяваше друг такъв шкаф, а между двата минаваше тесен коридор, през който едва можеше да се промуши.

Изправи се на крака и закуцука напред, изпълнен с благоговение. От двете му страни имаше високи лавици, които сякаш продължаваха безкрай в мрака.

Спря и взе една от книгите. Не се отличаваше по нищо от тома на Кантуел, с изключение на годината — 1043. Върна я на мястото ѝ и продължи напред. Колко голяма бе тази зала?

Вървя сякаш цяла вечност. Никога досега не бе виждал такава грамадна постройка, ако не се броят големите абатства и дворците в Лондон. Накрая се озова пред друга стена. В нея също имаше засводен проход и Джон продължи напред. Когато прекрачи прага, му се стори, че чува някакво шумолене.

Плъхове?

Намираще се във второ помещение, на пръв поглед идентично с предишното. Огромните лавици се издигаха от двете страни на коридора и чезнеха в мрака. Провери гръбчетата на най-близката книга. 1457. Мислите му запрепусаха. Вече беше открил библиотеката, но как да обере плодовете ѝ? Трябваше да намери книгите за 1581 г. и нататък. Точно в тях беше печалбата. Налагаше се да измисли как да извади безценната плячка през дупката. Беше абсолютно неподготвен за подобен успех, но бе уверен в изобретателността си и беше сигурен, че ще измисли нещо, след като сърцето престане да бие в гърлото му.

Спираше при всеки следващ шкаф и проверяваше датите. Когато видя книга за 1573 г., зави надясно и продължи навътре между лавиците.

1575, 1577, 1580 и най-сетне 1581. Настоящето! Имаше дузина или повече книги, отбелязани с тази година. Джон впери поглед в тях, треперещ като заек.

Пред него се намираще върховната власт на света, способността да вижда бъдещето. Никой на земята, освен Джон Кантуел, нямаше способността да каже кой ще се роди и кой ще умре. Гърдите му се издуха от гордост. Баща му грешеше. От него беше излязло нещо. Бавно посегна към една от книгите.

Така и не видя откъде идва ударът, не усети болка, не почувства нищо повече.

Камъкът счупи черепа и мозъкът му моментално се потопа в убийствен поток кръв. Джон се свлече на пода като парцалена кукла.

— Свършено е — извика брат Майкъл на спътника си, останал назад в тъмното. — Мъртъв е.

— Бог да ни прости — каза брат Емануел, приближи тялото и вдигна факлата, преди да е подпалила книгите на най-долния рафт. Двата паднаха на колене и се замолиха.

Младите монаси бяха забелязали групата да минава покрай жилището им, бяха я последвали в нощта и бяха наблюдавали разкопките. След като местните мъже избягаха, бяха останали да видят какво ще направи непознатият джентълмен. Когато той се спусна по въжето в дупката, те се прекръстиха и безшумно като змии плъзнаха по тревата и го последваха долу.

Брат Майкъл бе гневен, че в манастира са се появили натрапници, а още повече се гневеше, че бе принуден да отнеме човешки живот.

— Какво е това място? — остро попита той.

Другарят му бе няколко години по-възрастен, не така як, по-умозрителен.

— Несъмнено древна свята библиотека, създадена от братята, почиващи в мир в криптата. Нарочно е била запечатана, макар и да не зная защо. Не е предназначена за нас. А още по-малко за този проклет натрапник. Отнемането на живот е велик грях, но Бог ще ни прости.

— Да се махаме — подкани Майкъл. — Най-добре да затворим дупката, да запълним изкопа и да не казваме нищо на другите. Ще пазиш ли тази тайна с мен, братко?

— В името Господне, да.

Оставиха трупа на Джон Кантуел да лежи където бе паднал и с помощта на факлата му се върнаха обратно при въжето. Тялото започна бавно да се разлага и остана скрито от човешки очи цели 366 години.

Мина месец, после втори и трети. Всяка сутрин Едгар Кантуел питаше дали някой от домакинството не е чувал нещо за сина му Джон.

Есента се смени със зима, зимата с пролет и старецът лека-полека прие, че най-големият му син е изчезнал от лицето на земята.

Никой не знаеше накъде е тръгнал, когато тайно напусна Кантуел Хол, никой нямаше представа какво може да му се е случило.

Един ден Едгар се помоли в параклиса си за напътствие и в окаянното си и все по-объркано състояние му се стори, че Бог му прошепва да разкрие родовата тайна на по-малкия си син Ричард, тъй като нему е писано да запази познанието за книгата от Вектис. След молитвата нареди на слугите да го отнесат в библиотеката. Там го настаниха в един стол и старият барон им каза да се качат по стълбата и да вземат дървената кутия от горната лавица.

Слугата се изкатери и подаде няколко книги на помощника си, след което обяви, че е намерил кутията. Отнесе я на господаря си и я постави в скута му.

Старецът отдавна не я беше докосвал. С нетърпение очакваше да прекара известно време с тези документи, с тези стари приятели, събуждащи толкова много спомени — писанието на Феликс, което го омагьоса на младини; загадъчната страница с дата в далечното бъдеще; писмото на Калвин, което ценеше най-скъпо, тъй като бе от виден приятел; писмото на Нострадамус в памет на човека, който го бе спасил от сигурна смърт.

Бавно повдигна капака.

Кутията беше празна.

Едгар ахна и се канеше да нареди на слугата отново да се качи по стълбата, когато усети как болката от хиляди удари експлодира в гърдите му.

Беше мъртъв, когато съсухреното му тяло падна на пода, и на ужасените слуги не им оставаше нищо друго, освен да повикат децата. Синът му, младият Ричард, дотича пръв, но така и не разбра, че тайната на Вектис току-що е умряла заедно с баща му.

Уил и Изабел седяха в библиотеката, писмото на Нострадамус лежеше пред тях на масата. Откритията им през изминалите два дни ги бяха оставили без сили. Всяко следващо изглеждаше по-невероятно и важно от предишното. Чувстваха се като две души, носещи се в окото на ураган — всичко около тях бе спокойно и нормално, но в същото време осъзнаваха, че се намират в опасна близост до кипящата, убийствена буря.

— Книгата — промърмори Изабел. — Оказала е огромно въздействие върху велики хора. Когато всичко това приключи, ще изтичам да си купя пророчествата на Нострадамус и ще ги прочета отново, този път сериозно.

— Може би именно вашата книга е направила Калвин и Нострадамус велики — каза Уил и отпи от кафето си. — Нищо чудно без нея да си бяха останали незначителни хора.

— Може би тя прави и нас велики.

— Пак се почва. — Уил се разсмя. — Зная, че ти е все по-трудно и по-трудно да мислиш, че трябва да пазиш това в тайна, но бих предпочел да живееш анонимен живот вместо славен, но кратък.

Тя не му обърна внимание.

— Трябва да намерим последната следа, макар че не мога да си представя как тя би могла да засенчи първите три. Господи, та какви неща открихме само!

На Уил страшно му се искаше да се обади на Нанси и да ѝ благодари за приноса. В момента би трябвало да е на работа.

— Свързано е със съгрешил син — рече той.

Изабел се намръщи.

— Нямам представа откъде да започнем.

Някой я повика по име от голямата зала.

— Дядо! — извика тя. — В библиотеката сме.

Лорд Кантуел влезе, стиснал вестник под мишница.

— Не знаех къде сте се дянали тази сутрин. Здравейте, господин Пайпър. Още ли сте тук?

— Да, сър. Надявам се днес да е последният ми цял ден.

— Нима внучката ми е била лоша домакиня?

— Не, сър. Беше страхотна. Просто е време да се връщам у дома.

— Дядо — намеси се Изабел, — според теб, кои от Кантуел могат да се нарекат големи грешници?

— Освен мен ли?

— Да, освен теб — игриво отвърна тя.

— Ами, прадыдо ми изгуби голяма част от семейното състояние в спекулативна сделка с един корабостроител. Ако да си глупак е грях, той е страхотен грешник, предполагам.

— Имам предвид някой от по-старите — от шестнайсети век, някъде там.

— Ами, както вече споменах, старият Едгар Кантуел винаги е бил смятан донякъде за черна овца. Пребоядисвал се от католик на протестант и обратното със скоростта на хрътка. Доста хитро от негова страна, предполагам, но пък е успял да избегне Тауър и да запази главата си на раменете.

— Да се сещаш за някои по-черни от него? — попита тя.

— Ами... — По изражението му Изабел си помисли, че се е сетил нещо.

— Да?

— Едгар имал брат, Уилям. Някъде тук трябва да има негов малък портрет като момче. В началото на шестнайсети век без да иска убил баща си, Томас Кантуел. Онзи от голямата картина на южната стена на залата. Мъжът на кон.

— Сещам се. — Вълнението на Изабел растеше. — Какво е станало с Уилям?

Лорд Кантуел прокара пръст през гърлото си.

— Твърди се, че си е видял сметката. Нямам представа дали е истина.

— Кога е станало това? През коя година? — попита тя.

— Проклет да съм, ако знам. Най-добре иди да провериш надгробния му камък.

Уил и Изабел се спогледаха и скочиха на крака.

— Мислиш, че е в родовото гробище ли? — възкликна тя.

— Не мисля — подсмъркна лорд Кантуел. — Зная.

— Покажете ми къде се намира гробището! — каза Уил достатъчно силно, за да накара стареца да се намръщи.

— Ела! — извика Изабел и изтича към вратата.

Лорд Кантуел поклати глава, настани се в един от освободените столове и зачете вестника си.

Гробището на Кантуел се намиреше на поляна сред дървета в един затънтен ъгъл на имението, който рядко се посещаваше — лордът се разстройваше при вида на гроба на съпругата си и празния участък, който очакваше неговите останки. Изабел идваше от време на време тук, но обикновено през някоя ярка лятна утрин, когато приповдигнатото настроение от деня омокотяваше тежката и мрачна атмосфера на това място. От няколко седмици за гробището не бяха полагани грижи и тревата бе избуяла. Бурените бяха повехнали в края на сезона и клюмаха лениво върху камъните.

В парцела имаше осемдесет или повече гроба — малко за селско гробище, но доста за семейно. Не всички Кантуел почиваха тук. През годините мнозина паднали в битки в една или друга война и били погребани на английските бойни полета или в чужди земи. Докато излизаха на поляната, Изабел обясняваше колко трудно било да убедят местния съвет да разреши на дядо ѝ да погребее съпругата си тук.

— Закони за обществено здраве и безопасност — изсумтя възмутено тя. — Ами традициите?

— Харесва ми идеята за семейно гробище — любезно рече Уил.

— И аз съм си избрала място. Под онази прекрасна стара ябълка.

— Хубаво място — отбеляза Уил. — Но не е нужно да бързаш.

— Не зависи от мен, нали? Всичко е предопределено, не помниш ли? Добре, къде е нашият грешник?

Надгробният камък на Уилям Кантуел бе от най-малките в гробището и бе почти изцяло скрит от тревата и бурените, така че се наложи старателно търсене из вековете, за да открият гроба в централната част на парцела. Върху камъка пишеше само името му и датата — 1532 г.

— Синът със черен грях — рече Уил. — Май ще ни потрябва лопата.

Изабел се върна от градинската барака с две лопати. Бяха скрити от чужди погледи, но работеха смутени и гузно се оглеждаха през рамо, тъй като не се занимаваха с особено благопристойно дело.

— Никога не съм разкопавала гроб — нервно се изкиска тя.

— Аз съм го правил — призна Уил. Беше преди години при един случай в Индиана, но не искаше да се впуска в подробности, а и тя не настоя да научи повече. — Колко ли дълбоко са ги заравяли по онова време?

Тежката работа се падаше на него и той започваше да се поти. Наблизо почиваха и други прадеди, така че нямаше достатъчно място за двамата да копаят едновременно.

Съблече якето и пуловера си и продължи да върти лопатата, издигайки купчина тлъста черна пръст върху съседния гроб. След около час двамата започнаха да се обезкуражават и да се питат дали Уилям изобщо е погребан там. Уил излезе от изкопа и седна на тревата. Светлината на следобедното слънце бе рязка, типична за есента, въздухът бе мразовит. Ябълковото дърво на Изабел шумолеше над главата му.

Изабел пое щафетата и скочи в изкопа като малко момиченце в плувен басейн. Двата ѝ крака удариха едновременно земята и се чу странно глухо изкълтяване.

— Какво беше това? — едновременно попитаха те.

Изабел сграбчи лопатата, застана на четири крака и започна да стърже дъното. Показа се някаква метална повърхност.

— Господи, Уил! Май го намерихме! — извика тя.

Започна да копае около предмета и очерта краищата му. Имаше правоъгълна форма със страни около четиридесет и пет на двадесет и пет сантиметра. Уил гледаше как тя заби лопатата в земята до една от дългите страни и натисна.

Предметът се оказа покрита с тъмна патина метална кутия. Под нея се виждаше гнилото, зелениясало дърво на капака на ковчега. Изабел подаде кутията на Уил.

Въпреки дебелията зеленикава патина си личеше, че е великолепно изработена, с малки кръгли крачета. Ръбовете на капака бяха покрити с някакъв твърд червен материал. Уил заби нокът в него и отчупи парченца.

— Това е восък — установи той. — За печати или от свещ. Искали са да предпазят вътрешността от вода.

Изабел седна до него.

— Дано са успели — каза тя, изпълнена с очакване.

Проявиха достатъчно дисциплинираност да засипят гроба, преди да се заемат с кутията, но действаха с пълна скорост. Когато приключиха, изтичаха обратно в къщата и отидоха в кухнята, където Изабел намери здрав малък нож. С негова помощ свали твърдия восък покрай капака и го вдигна досуц като дете, отварящо първия коледен подарък.

Вътре имаше три листа пергамент, покрити със зелени петна, но сухи и четливи. Изабел моментално разпозна какво представляват.

— Уил — прошепна тя. — Това са последните страници от писанието на Феликс!

Седнаха на масата в кухнята. Уил гледаше как очите ѝ се стрелкат по редовете и устните ѝ мърдат беззвучно, и я помоли да превежда в движение. Тя зачете бавно.

На деветия ден на януари лето Господне 1297 настъпи краят на библиотеката и на Ордена на имената. Писарите, които бяха повече от сто, се държаха странно и не бяха така отдадени на работа, както обикновено. Сякаш, беше започнало да им омръзва. Всъщност, като че ли ги бе обхванала умора, която не можехме да проумеем, тъй като те не можеха да кажат какво им тежи. А преди този ден дойде предвестник, който предупреждаваше за предстоящите събития. Един от писарите по най-невероятен начин наруши правилата човешки и Господни — отне собствения си живот, забивайки в окото си и в мозъка перото, с което пишеше.

А през последния ден бях извикан в библиотеката, където видях картина, споменът за която и до днес вледенява кръвта ми. Всички писари до последния, всеки зеленоок мъж и момче, със собствената си ръка бе забил перото в окото си и бе предизвикал смъртта си. А на писалищата лежах завършени последните им страници,

много от които бяха изцапани с червена кръв. И на всяка страница бяха изписани едни и същи думи: 9 февруари 2027, Finis Diegum. Делото им беше завършено. Вече не бе нужно да пишат повече имена. Бяха достигнали Края на дните.

Великият Болдуин в своята премъдрост обяви, че библиотеката следва да бъде заличена, тъй като човечеството не е готово за откровенията, съдържащи се в нея. Аз надзиравах поставянето на мъртвите братя в криптата и бях последният човек, минал през огромните помещения на библиотеката, сред безбройните лавици със свещени книги. Със собствената си ръка запалих купчините слама около сградата и използвах като факли страниците, върху които бе написано Finis Diegum, докато всичко не изгоря. Гледах как гредите бяха погълнати от огъня и видях как постройката се срути сама върху себе си. Но не изпълних заповедта на Болдуин и не хвърлих факла в хранилищата. Не можех да понеса да бъде земната причина за унищожаването на библиотеката. Горещо вярвах тогава, както и сега, че решението трябва да бъде единствено в ръцете на Всемогъщия. Така че не зная дали огромната библиотека под сградата бе унищожена от пожара. Земята дълго време тлееше. Моята душа също тлееше дълго и когато вървя по изгорената земя, не зная дали под краката ми има пепел или страници.

Но признавам, Господи, че в пристъп на мерзко безумие взех напосоки една книга от библиотеката, преди тя да бъде запечатана и изгорена. И до ден днешен не зная защо го направих. Умолявам Те от цялото си сърце да ми простиш това прегрешение. Това е книгата, която лежи пред мен. Тя и това писмо са доказателство и свидетелство за случилото се. Господи, ако желаеш да унищожаш книгата и писмото, с радост ще го сторя. Ако желаеш да ги запазя, с радост ще се подчиня. Дай ми само знак, Господи мой и Спасителю, и ще изпълня Твоята воля. Ще бъда Твой покорен и най-смирен слуга до края на дните си.

Феликс

Третата и последна чуплива и пожълтяла страница бе изписана с друг почерк. Думите сякаш бяха надраскани набързо. Върху листа имаше само два реда:

9 февруари 2027
Finis Dierum

Изабел заплака — отначало тихо, после все по-силно и по-силно, докато не избухна в ридания, зачервена и задъхана. Уил я погледна с мъка, но мислеше за сина си. Филип щеше да е седемнадесетгодишен през 2027 г., млад и пълен с надежди и обещания. Самият той бе на косъм да се разплаче, но вместо това стана и постави ръце върху тресящите се рамене на младата жена.

— Не знаем дали е истина — рече.

— Ами ако е?

— Май не ни остава друго, освен да изчакаме и да видим сами.

Тя се изправи, сякаш го канеше да я прегърне. Останаха в обятията си дълго време, докато той не ѝ каза направо, че е време да тръгва.

— Трябва ли?

— Ако стигна до Лондон довечера, ще успея да хвана сутрешния полет.

— Моля те, остани и тази нощ.

— Трябва да се прибирам — просто рече той. — Липсват ми моите хора.

Тя издуха носа си и кимна.

— Ще се върна — обеща той. — Сигурен съм, че след като приключи с писмата, Спенс ще ги върне на рода Кантуел. Те са ваши. Може би някой ден ще можеш да ги използваш и да напишеш най-великата книга в историята.

— За разлика от посредствената дисертация, която ще защитя ли? — Погледна го в очите. — Ще оставиш ли стихотворението?

— Сделката си е сделка. Започвай с оправянето на покрива.

— Никога няма да забравя тези няколко дни, Уил.

— Аз също.

— Жена ти е късметлийка.

Той поклати виновно глава.

— Аз съм много по-голям късметлия от нея.

Изабел се обади за такси. Уил се качи в стаята си да си събере багажа. След като приключи, написа две съобщения.

До Спенс:

Мисията изпълнена. Открити и четирите.

Нося ги утре. Готви се за изненада.

И до Нанси:

Великолепна си. Закова пророка. Страхотно. Идвам си утре. Не мога да повярвам колко ми липсваш. Вече няма да те оставям.

Вечерта Кантуел Хол отново бе притихнал, този път с двама обитатели — спящ старец и внучката му, която се мяташе и въртеше в леглото си. Преди да си легне, Изабел бе отишла в стаята за гости и бе седнала на леглото. То все още пазеше миризмата на Уил. Вдъхна я и отново се разплака, докато не се чу да си казва: „Стига си се държала като глупачка.“ Подчини се на собствената си заръка, избърса очи и изгаси лампата.

Декорсо наблюдаваше от храстите. Светлината в стаята за гости угасна, след това лампата в стаята на Изабел светна. Декорсо погледна часовника си. Приклепна и затрака с коравите си пръсти по светещата клавиатура, после изпрати имейла до криптирания смартфон на Фрейзър.

Приключих в Роксал. Получих данни за хотела и полета на Пайпър от оперативния център. Използвал е кредитната си карта! Все още няма представа, че сме по петите му. Смятам да го пресрещна, преди да стигне до „Хийтроу“. Чакам инструкции за Кантуел.

Фрейзър прочете съобщението и уморено разтърка темето си. В пустинята бе предобед, но под земята подобни неща бяха абстракция. Не беше ставал от бюрото си два дни и нямаше намерение да прекарва трети на същото място. Операцията вървеше към края си, но трябваше да се вземат последни решения, а шефът му ясно бе дал да се разбере, че предвид непривлекателните опции решенията трябва да са на Фрейзър, не негови.

— Тези неща са в *твоята* длъжностна характеристика, а не в *моята* — беше изръмжал Лестър по телефона и Фрейзър не бе намерил какво да му отговори. — Така че гледай *твоите* ръце да са чисти и твоите ноци да са спокойни.

Решението му за Пайпър бе най-простото.

Декорсо трябваше да го пресрещне в хотела му, да го неутрализира както намери за добре и да вземе всички неща, открити в Кантуел Хол. Екип на ЦРУ щеше да ги вземе от хотела и да ги пренесе в американската военновъздушна база Майденхол, където по заповед на секретаря Лестър чакаше транспортен самолет. Пайпър бе ОХ, така че нямаше вероятност Декорсо да убие копелето, но това не гарантираше, че няма сериозно да го повреди. Тъй да бъде, реши Фрейзър. Важното е да се доберем до материалите, които биха компрометирали целостта на мисията на Зона 51.

Фрейзър направи онова, което правеше често, когато се оказваше в подобни ситуации. Обърна се към Библиотеката да му помогне да вземе решение. Получи съответните дати и кимна разбиращо. Мислите му се насочиха към спецификите на плана. Не се съмняваше, че Декорсо може да свърши ефективно работата. Единствената му грижа бяха британците. От СРС се държаха като рой сърдити оси покрай историята с Котъл и последното, което му трябваше, бе да ръчка допълнително гнездото им. Трябваше да предупреди Декорсо да бъде внимателен, изключително внимателен. Но предвид очаквания резултат смяташе, че рискът си заслужава. Каква полза бе да неутрализират Пайпър, ако момичето и дядо ѝ се раздрънкат за това какво са открили?

Написа имейл до Декорсо с нареждания и един куп предупреждения.

Това вероятно щеше да бъде последната му мисия с Декорсо, помисли си той без грам сантименталност.

Когато Изабел изгаси лампата си, Декорсо погледна през бинокъла за нощно виждане, за да е сигурен, че не е продължила да скита из къщата. Изчака половин час за всеки случай и се захвана за работа. Беше приготвил любимия си коктейл за подобни поръчения — евтин, лесен за набавяне, със свършения баланс между скорост и потайност. Керосин, разремител за боя и газ за горене, в съответните пропорции. Замъкна двете туби до къщата и тихомълком започна да полива сградата от всички страни. Старите дървени греди бързо щяха да подхванат огъня, но той не искаше да оставя пролуки. Смяташе да създаде огнен пръстен.

Отново стигна до задната градина. Все още му оставаше половин туба. С помощта на елмаз и малка вакуумна чашка изрязва стъклото на френския салон, точно под спалнята на Изабел. Изля остатъка от течността направо вътре. После с безгрижието на работник в завод, на когото му свършва смяната, драсна клечка кибрит и я метна през отвора.

Изабел сънуваше.

Лежеше на дъното на гроба на Уилям Кантуел. Тежестта на Уил я притискаше. Любеха се и от движенията им капакът на дървения ковчег скърцаше. Беше стресната и дълбоко смутена от неуместното удоволствие, което изпитваше наред ужасната обстановка. Внезапно погледна през рамото на Уил към небето. Залязващото слънце го обагреше в оранжево и ябълковото й дърво се люлееше на вятъра. Тихото шумолене на големите му зелени клони я успокояваше и тя се чувстваше безкрайно щастлива.

Докато Изабел се задушаваше от вдишания дим, приземният етаж на Кантуел Хол се беше превърнал в ревящ ад. Великолепната ламперия, гоблените и килимите, стаите със стари мебели бяха изиграли ролята на подпалки. В голямата зала маслените портрети на Едгар Кантуел, неговите прадеди и всички след него се покриваха със съскащи мехури, преди да изпопадат един по един от горящите стени.

Старият лорд Кантуел бе мъртъв в спалнята си от вдишания дим, преди пламъците да се доберат до него. Когато плъзнаха по стените и

обхванаха мебелите, за да стигнат до нощната му масичка, те докоснаха последното нещо, което беше прочел, преди да си легне.

Стихотворението на Шекспир се сгърчи в гореща жълта топка и изчезна.

Декорсо спря колата си на паркинга на „Херц“ до Северното околоръстно шосе. Беше три сутринта, той бе уморен и искаше да отиде до „Мариът“, да измие миризмата на химикали от тялото си и да подремне няколко часа преди срещата му с Пайпър. Тъй като бе късно и нямаше прислуга, внесе сам чантата си в лобито. На рецепцията стоеше един-единствен служител, отегчен млад сикх с тюрбан и поло, който механично го регистрира и започна да урежда сметката.

Държането на служителя внезапно се промени и той често-често започна да поглежда компютъра.

— Проблеми ли има? — попита Декорсо.

— Проклетата машина все блокира. Трябва да видя сървъра. Веднага се връщам.

Сикхът изчезна през някаква врата. Декорсо завъртя компютъра да погледне, но екранът бе празен. Престъпи от крак на крак от нетърпение и умора и забарабани по компютъра с пръсти.

Скоростта, с която пристигна полицията, го впечатли от чисто професионална гледна точка. Сините светлини замигаха на паркинга и обградиха офиса. Декорсо знаеше, че обикновените британски ченгета не са сериозно въоръжени, но тези типове имаха щурмово оръжие. Вероятно бяха от антитерористичната охрана на летището. Изобщо нямаше да си поплюват и затова, когато му извикаха да легне на земята, той се подчини без колебание, но това не му попречи да псува ядосано.

Когато го закопчаха с пластмасова свинска опашка и го изправиха на крака, Декорсо се озова лице в лице с някакъв офицер. Беше от специалните служби, заместник-инспектор, самодоволен като котарак, току-що уловил канарче.

— Какво означава това? — с остър тон попита Декорсо.

— Случайно да сте били в Роксал в Уорикшър, сър?

— Изобщо не съм чувал за такова място.

— Странно, защото в тамошната полиция постъпило съобщение от местен жител за подозрителен автомобил, който се помайвал на един второстепенен път. Вашият автомобил, сър.

— Не мога да ви помогна.

— Преди няколко часа станал пожар с жертви в една къща в Роксал. Номерът на вашия „Форд Мондео“ отговаря на номера от съобщението. Очаквахме да се появите. — Заместник-инспекторът подуши въздуха. — Миризма на керосин ли долавям, сър?

Декорсо му се усмихна подигравателно.

— Мога да ви кажа само едно нещо.

— И какво е то, сър?

— Имам дипломатически имунитет.

Уил се събуди рано в „Мариът“, без да има представа за пожара и последствията. Без никакви проблеми взе автобуса до терминал 5, хвана самолета на „Бритиш Еървейс“ до летище „Кенеди“, който излиташе в 9 часа, и изпълни първа класа с хъркане през по-голямата част от полета над Атлантика.

Кацна в Ню Йорк и мина през митницата преди обяд местно време. Прекоси залата за пристигащи, извади телефона си, но после го прибра, без да го използва. Реши да вземе такси и да изненада Нанси в работата. Хубава шега щеше да се получи.

В Невада беше малко преди пладне и Фрейзър бе в паника в оперативния център в Зона 51. Следяха новините от Англия и имаха потвърждение, че първата част от мисията на Декорсо е минала успешно. От Кантуел Хол, голямо старо имение в провинция Шекспир, бяха останали димящи пепелища. Но къде беше самият Декорсо, по дяволите? Не бе в стила му да изчезва при подобни поръчения. Опитаха се да се свържат с него по телефона и електронната поща, но той беше извън мрежата.

Телефонът извънтя и Фрейзър вдигна с надеждата, че го търси неговият човек, но вместо това познатият глас на аташето на секретаря на ВМС му каза да изчака обаждането на Лестър. Фрейзър ядосано

стовари юмрук върху бюрото. Точно сега не беше най-подходящият момент да запознава секретаря със ситуацията.

— Фрейзър! — избоботи Лестър. — Мамка му!

Фрейзър се обърка. Ама че начин за започване на разговор!

— Моля, сър?

— Току-що ми се обадиха от Държавния департамент. Позвънили им от посолството ни в Лондон. Един от твоите типове е в пандиза и се позовава на дипломатически имунитет!

Навън ръмеше, денят бе сив. Уил излезе от терминала и тръгна към стоянката за таксите, когато чу плътния звук на клаксон и видя приближаващата каравана на Спенс. Намръщи се възмутено. Щеше да отиде при тях навреме, но първо искаше да умилостиви жена си, да гушне Фили и да целуне пухкавото му личице. Вратата на караваната се отвори и вместо сред семейството си Уил се озова пред тлъстото брадато лице на Спенс. Странно, но старецът не изглеждаше доволен, че го вижда. Замаха му тревожно да се качи.

Кениън се суетеше и кършеше ръце.

— Обикаляхме — рече той. — Слава Богу, че си тук и че успяхме да те намерим.

Уил седна и Спенс натисна педала.

— Защо не ме потърсихте по мобилния?

— Не посмяхме — отвърна Спенс. Изглеждаше съвсем посивял. — Изгорили са къщата. Всички новинарски агенции в Англия говорят за това.

Жироскопите на Уил откачиха; зави му се свят, имаше чувството, че е пипнал морска болест и всеки момент ще повърне.

— Момичето? Дядо й?

— Съжалявам, Уил — рече Кениън. — Нямаме много време.

Очите на Уил се напълниха със сълзи и той се затресе.

— Откарайте ме в центъра до сградата на ФБР. Трябва да взема жена си.

— Кажи ни какво намери — нареди Спенс.

— Карай, а аз ще говоря. После приключваме. Окончателно.

Фрейзър тичаше по коридорите на сградата „Труман“, следван от двама от хората си. Взеха асансьора до повърхността и скочиха в джипа, който ги откара до пистата. Един „Лиър Джет“ беше вдигнат под тревога и Фрейзър нареди моментално да излитат. Пилотите попитаха накъде.

— Към Ню Йорк — изръмжа Фрейзър. — Не ми пука колко време трае обикновено полетът. Стигнете дотам по най-бързия начин.

Уил разказа за изминалите дни сбито, подобно на рапортуващ военен. Изумлението от откритието, радостната възбуда от разследването, тръпката на търсенето — всичко това бе пометено от смазващата новина. Дали беше причинил смъртта им, като си бе напъхал носа в техния живот? Въпросът проблесна в ума му. И да, и не, заключи с горчивина той. И да, и не. Някакъв проклет рижав монах пророк е записал имената им на пергамент преди хиляда години, а след тях е добавил думичката *Mors*. Вчера е бил техният ден. Това е. Нищо не би могло да промени съдбата им.

Това може да те побърка, помисли си той.

Би трябвало да те побърка.

Когато приключи с машиналния си доклад, подаде на Кениън оригиналите на писмата на Феликс, Калвин и Нострадамус, както и спретнатите преводи на Изабел. По време на полета от Лондон беше разделил писанието на Феликс на две, както го бяха намерили, за да възпроизведе драмата на откритието. Сега изобщо не му пукаше как ще въздейства разказът му.

Затвори очи, докато Кениън четеше на глас преводите. Спенс караше със стиснати зъби, тежките му гърди се вдигаха и спускаха, кислородът в тръбичките съскаше.

Кениън от време на време правеше коментари, ахкаше и охкаше. Макар да бе трудно да се намери по-сдържан и умерен човек от него, писмата на Кантуел бяха наелектризирали мършавото му тяло и очите му горяха.

Писанието на Феликс го завладя напълно. С единестепенен замах всичките им хипотези относно произхода на Библиотеката бяха заменени от разказа на съвременник.

— Виждаш ли, че съм бил прав, дебелак такъв! — извика той. — От Божия ум в ръката на писаря. Това е абсолютното доказателство. Най-сетне човек разполага с отговора на вечния си въпрос.

Спенс поклати глава.

— Доказателство за какво? Защо точно Бог? Защо не свръхестествените способности и мистиката около онази история със седмия син? Или пък извънземни? Защо винаги трябва да бъде Бог?

— Стига, Хенри! Всичко е съвсем ясно и очевидно. — И тогава внезапно осъзна, че текстът не е завършен. — Къде е краят му? Има ли още?

Уил повдигна глава, колкото да отговори:

— Да, има и още. Продължавай нататък.

Кениън продължи с писмото на Калвин и го прочете с нарастващо тържество в гласа си.

— Може и да не си убеден, Хенри, но най-великият теолог от онова време е бил!

— Че какво друго му е оставало да си помисли? — изсумтя Спенс. — Наместил е всичко в познатия му контекст. Нищо чудно няма в това.

— Невъзможен си!

— А ти си се запънал като магаре на мост.

— Е, поне в едно можем да се съгласим — каза Кениън. — Това е доказателство откъде Калвин е взел идеята за предопределеността, която е в основата на учението му.

— Виж, тук съм съгласен — кимна Спенс.

Кениън моментално му скочи:

— И ако избира като Калвин да вярвам с пълна убеденост, че Бог знае всичко, което ще се случи, защото е избрал какво ще се случи и следователно го причинява, тогава трябва да се съгласиш и с това!

— Вярвай в каквото си искаш.

Двамата стари приятели продължиха да спорят, без да си правят труда да включат Уил в разговора. Виждаха, че иска да бъде оставен на мира.

Писмото на Нострадамус накара Спенс да се разхили.

— Винаги съм си мислил, че е един дърт мошеник!

— Май си наполовина прав! — възкликна Кениън. — Изглежда по някаква причина пълните способности не се предават по женска

линия. Наследил е половината тесте. Затова писанията му са толкова мъгляви.

Движението по магистралата бе натоварено, но караваната все пак приближаваше изхода към Долен Манхатън.

— Добре, Алф — рече Спенс. — Време е за улика номер четири. Това ще бъде *piece de resistance*, черешката на тортата, нали, Уил?

— Да — печално отвърна Уил. — Върхът на сладоледа, спор няма.

Кениън се зае с последните страници в папката. Прочете превода на Изабел на завършека на писанието на Феликс с тих монотонен глас и когато приключи, настъпи мълчание. Отново започна да вали и чистачките се задвижиха като бавен метроном.

— *Finis Dierum* — прошепна най-сетне Кениън.

— Точно от това се страхувах — каза Спенс. — Най-лошият сценарий. Мамка му.

— Не можем да сме сигурни — запръска слюнки Кениън.

— Знаем, че ще умра след три дни — озъби се Спенс.

— Да, стари приятелю, знаем го. Но това е съвсем различно. Може да има и друго обяснение за масовото им самоубийство. Може да са се повредили нещо. Умствено заболяване. Инфекция. Кой знае?

— Или пък са си свършили работата. Поне признай, че е възможно!

— Разбира се, че е възможно. Доволен ли си?

— Току-що удовлетвори желанието на един умиращ да се съгласиш с него. Нещо против да продължиш в същия дух още малко?

Уил ги прекъсна с прозаичното:

— Завий тук.

Беше му писнало от тези дъртаци, от Библиотеката и от всичко свързано с нея. Не биваше да допуска да се забърква в шантавия им свят. Искаше да види гърбовете на Спенс и Кениън и да забрави за всичко случило се. 2027 беше утре. Искаше жена си и сина си. Искаше днешния ден.

Упъти Спенс до главната квартира на ФБР на Либърти Плаза и го зачака да отвори вратата на караваната.

— Дотук бях, приятели — рече Уил. — Съжалявам за идната седмица. Какво да кажа? Още ли смяташ да ми оставиш това чудо?

— Правото на собственост и ключовете ще ти бъдат изпратени. Някой ще ти каже откъде можеш да вземеш караваната.

— Благодаря.

Вратата все още си оставаше затворена.

Спенс издиша енергично.

— Трябва да ми позволиш да видя базата данни! Трябва да зная за семейството си! Няма да умра, без да разбера дали ще доживеят до двайсет и седма!

Уил избухна.

— Забрави! Нищо повече няма да правя за вас! Изложихте мен и семейството ми на риск! Благодарение на вас си навлякох куп неприятности и нямам абсолютно никаква идея как да оправя кашата. Вашите наблюдатели са просто платени убийци с карти за излизане от затвора.

Спенс се опита да го хване за ръката, но Уил се дръпна.

— Отваряй вратата.

Спенс се обърна с умоляваща и отчаяна физиономия към Кениън.

— Има ли някакъв начин да те разубедим, Уил? — попита Кениън.

— Не, няма.

Кениън сви устни и му подаде пълна найлонова торба.

— Поне вземи това и си помисли. Обади ни се, ако размислиш. — Извади мобилен телефон от джоба на колана си и го размаха пред Уил. — Въвели сме нашия номер. Имат много минути. Ще трябва да летим обратно за Лас Вегас. Ще намеря човек да достави караваната.

Уил погледна в торбата. Вътре имаше половин дузина предплатени телефони. Много добре знаеше системата. Наблюдателите слухтяха за всичко. Анонимните предплатени телефони бяха единствените средства за комуникация, до която нямаха достъп. Призля му от телефоните и онова, което загатваха, но въпреки това взе торбата със себе си, когато слизаше от караваната.

Не погледна назад, не им махна с ръка.

Един униформен човек от охраната в лобито разпозна Уил.

— Хей, виж кой ни е дошъл на гости! Как я караш, човече? Как е пенсията?

— Животът продължава — отвърна Уил. — Някакъв шанс да изнася жена си?

— Съжалявам, мой човек. Трябва да бъдеш записан и ескортиран. Все същите стари правила.

— Ясно. Можеш ли тогава да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш, че съм тук?

Нанси излетя от асансьора и го прегърна, и когато Уил изправи гръб, краката ѝ се вдигнаха над пода. Лобито беше пълно с хора, но не им пукаше.

— Липсваше ми — каза тя.

— И ти на мен. Съжалявам.

— Недей. У дома си. Всичко приключи.

Уил я пусна. Тя забеляза скръбната му физиономия и разбра, че нещо ужасно се е забатачило.

— Никак не ми се иска да ти го казвам, Нанси, но не е приключило.

Декорсо седеше на твърдата пейка в килията си в мазето на полицейския участък на „Хийтроу“. Бяха му взели колана и връзките на обувките, както и часовника и документите. Дори да беше нервен, не го показа. Приличаше по-скоро на поставен в неудобно положение пътник, отколкото на заподозрян в убийство.

Когато трима полицаи дойдоха да го вземат, си помисли, че ще го изпратят до терминала, където ще го натоварят в някой самолет за Щатите. Вместо това те го оставиха само на няколко метра от килията, в гола, ярко осветена стая.

Влязоха двама мъже на средна възраст в тъмни костюми, седнаха и обявиха, че разговорът им няма да се записва.

— Ще ми кажете ли кои сте? — попита Декорсо.

Мъжът, който седеше срещу него от другата страна на масата, го погледна над очилата си.

— Не си в позицията да задаваш въпроси.

— Да не би някой да е пропуснал да ви каже, че се позовавам на дипломатически имунитет?

Другият мъж се ухили презрително.

— Пет пари не даваме за шибания ти дипломатически имунитет. Ти не съществуващ. Ние също.

— Щом не съществувам, откъде този интерес към мен?

— Твоята шайка уби едно от момчетата ни в Ню Йорк — каза онзи с очилата. — Да знаеш нещо за това?

— Моята шайка ли?

— Ето какво ще направим — рече другият. — Ще ти кажем какво знаем, така че да си спестим глупостите, става ли? Ти си от Грум Лейк. Шеф ти е Малкълм Фрейзър. Неотдавна се появи в нашия двор и се опита да купи една интересна стара книга. Някакъв клиент от Ню Йорк предложи по-висока цена по телефона. Нашият човек я доставя и преди да успее да докладва, му виждат сметката. А тази сутрин се

появяваш ти, вонящ на бензин от барбекю, на което е изпечен първоначалният собственик на книгата.

Декорсо надяна физиономията си на опитен картоиграч и не каза нищо.

Вторият мъж продължи:

— Така че ето как стоят нещата. Ти си най-обикновена дребна риба. Знаеш го, знаем го и ние. Но ще те превърнем в много голям кит за твоето правителство, ако не играеш по свирката ни. Искаме информация. Искаме да научим какви са сегашните оперативни възможности на Зона 51. Искаме да знаем защо проявявате такъв огромен интерес към липсващата книга. Искаме подробности около „Събитието Каракас“. Искаме да сме наясно какво предстои. С други думи, искаме прозорец към твоя свят.

Декорсо почти не реагира. Единственото, което получиха, бе:

— Нямам представа какви ги дрънкате.

Мъжът свали очилата си, за да ги избърше с кърпичка.

— Готови сме да оспорим имунитета ти. Готови сме публично да оповестим ролята ти в палежа, което ще постави правителството ви в неловко положение и, предполагам, ще накърни кариерата ти. От друга страна, ако имаш капка акъл и се съгласиш да работиш за нас, ще се окажеш горд титуляр на тлъста сметка в швейцарска банка. Искаме да те купим, Декорсо.

Декорсо поклати невярващо глава и заряза каменната физиономия.

— Искате да работя за МИ-6? — възкликна той.

— Сега се нарича Специални разузнавателни служби. Не се намираш в някакъв филм за Джеймс Бонд.

Декорсо се изсмя.

— Ще го кажа още веднъж — позовавам се на дипломатически имунитет.

Чу се остър метален звън и вратата се отвори. Един от старшите офицери нахлу в стаята и се обърна към мъжа с очилата.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, сър, но едни господа искат да се срещнат с вас.

— Кажете им да изчакат.

— Става въпрос за американския посланик и външния министър.

— Искате да кажете, техни хора?

— Не, самите те!

Декорсо стана, протегна се и се усмихна.

— Мога ли да си получа връзките на обувките?

Уил и Нанси седяха на задната седалка в таксито на път за Уайт Плейнс по магистралата „Хенри Хъдсън“. Нанси притискаше Филип към гърдите си и мълчеше. Уил знаеше, че все още осмисля подробностите, които ѝ бе разказал в апартамента, след като детегледачката им предаде детето и ги остави сами.

Беше ѝ разказал голите факти, нямаше време за украшения — как беше намерил уликите за произхода на библиотеката в Кантуел Хол. За монасите пророци. За Калвин. За Нострадамус. За Шекспир. За това как наблюдателите са успели да го надушат. Как подпалили имението и убили стареца и внучката му. За това, че се страхува, че ще бъде следващата им цел. Трябваше незабавно да напуснат Ню Йорк. Пропусна откровението *Finis Dierum*; сега не бе време за него. Пропусна също, че е лъжлив и кръшкащ боклук; може би никога нямаше да настъпи подходящо време за това признание.

Първата реакция на Нанси бе отново да се ядоса. Как може да излага Фили на опасност? Щом тя беше видяла докъде ще доведе всичко това, как той можеше да е такъв слепец? И сега какво да правят? Да минат в нелегалност? Да се потулят? Да се скрият в хубавата му нова каравана? Наблюдателите бяха безжалостни. И какво, че и тримата са „отвъд хоризонта“? Това не означаваше, че ще им се размине, без да падне косъм от главите им.

Уил пое ударите, без да им отвърща. Беше права. Той бе стигнал до същите заключения.

Трескаво напълниха няколко чанти и добавиха любимите играчки на Филип, служебните си пистолети и няколко кутии патрони.

Преди да излязат, Нанси тичешком обиколи апартамента, за да се увери, че всичко е изключено, млякото е излято в умивалника и тъй нататък. Когато приключи, погледна към Уил, който седеше на дивана и друсаше Фили на коляното си, унесен в смеха на сина си. И тогава омекна.

— Хей — тихо повика тя.

Той вдигна очи. На лицето ѝ играеше лека усмивка.

— Хей.

— Семейство сме — каза тя. — И ще се борим да го запазим.

Пътуването до Уестчестър им даде възможност да обмислят нещата и да скалъпят нещо като план. Щяха да пренощуват в къщата на родителите ѝ. Щяха да им кажат, че правят дезинфекция на блока им или някаква подобна глупост. Уил щеше да се обади на някогашния си съквартирант от колежа, адвоката Джим Зекендорф, и да го попита дали може да използва къщата му в Ню Хемпшир за няколко дни. Засега повече не успяха да измислят. Може би ветровете от езерото щяха да им продухат главите и да ги вдъхновят какво да правят после.

Мери и Джоузеф Липински се зарадваха Фили да им цъфне изневиделица на гости за през нощта, но изглеждаха загрижени, че нещо не е наред в неочакваното посещение. Нанси помогна на майка си да приготви пай, докато Уил седеше мрачно в дневната и чакаше новия си мобилен телефон да зазвъни. Джоузеф бе горе с бебето, слушаше радио и четеше вестник.

Накрая Зекендорф отговори на обаждането му.

— Здравсти, приятел. Номерът ми е непознат — каза той с обичайния си приповдигнат тон.

— Нов телефон — отвърна Уил.

Зекендорф бе най-старият приятел на Уил, един от съквартирантите му през първата година в „Харвард“ наред с Марк Шакълтън. Шакълтън събуждаше единствено презрение и съжаление. Беше съсипал живота на Уил с въвличането му в случая „Апокалипсис“ и обвързването му със Зона 51.

Зекендорф обаче бе напълно различен. Беше истински принц и Уил го смяташе за нещо като ангел пазител. Като негов адвокат бе пазил гърба му през целия му живот. Всеки път, когато Уил трябваше да изтегли заем, да ипотекира, да реши проблем в работата, да се разведе или да склучи споразумението за оттегляне от ФБР, Зек беше на линия с безкрайните си безплатни съвети. Като кръстник на Филип беше открил сметка за колежа на детето. Винаги се бе възхищавал на кариерата на Уил и смяташе, че е чест да бъде негов благодетел.

Неотдавна се беше превърнал и в неговото спасително въже. Когато Уил се измъкна от наблюдателите с базата данни на Шакълтън,

Зекендорф бе помазаният получател на набързо написаното и запечатано писмо с инструкции да бъде отворено, в случай че Уил изчезне.

Това бе застрахователната полица на Уил.

Беше казал на наблюдателите, че ако се случи нещо с него или близките му, скритата база данни ще излезе наяве и ще бъде пусната на медиите. Нямаха друг избор освен да му повярват. И стана така, че ежемесечните обаждания на Уил до Зек бяха оправдание за двамата стари приятели да поддържат връзка.

— За мен винаги е удоволствие да те чуя, но не говорихме ли преди малко? — попита Зек.

— Изникна нещо.

— Какъв е проблемът? Не ми харесва тонът ти.

Уил така и не бе разказал нищичко на Зек. И двамата предпочитаха нещата да си останат така. Адвокатът беше събрал две и две. Знаеше, че запечатаното писмо на Уил има нещо общо със случая „Апокалипсис“ и със съдбата на Марк Шакълтън. Даваше си сметка, че всичко това е свързано с ранното пенсиониране на Уил, но само толкова. Разбираше, че нещо заплашва Уил и че писмото е един вид негова защита.

Винаги бе имал възможност да предложи на Уил съвършено съчетание между адвокатска загриженост и закачка на стар съквартирант. Уил можеше да си представи загриженото изражение на гладкото лице на Зек и знаеше, че вероятно несъзнателно приглася с длан буйната си непослушна коса — нещо, което винаги правеше, когато е нервен.

— Направих една глупост.

— Това откога е новина?

— Знаеш за споразумението ми с властите за пазене на тайна, нали?

— Да?

— Един вид, престъпих го.

Зек веднага го прекъсна и премина на професионална вълна.

— Виж, не казвай нищо повече. Трябва да се срещнем да поговорим.

— Питам се дали можем да останем в къщата ти в Ню Хемпшир за няколко дни, стига да не я ползвате.

— Разбира се, че можеш. — Зек замълча за момент. — Уил, линията сигурна ли е?

— Телефонът е чист. Имам един и за теб. Ще ти го изпратя.

Зек долавяше напрежението в гласа на приятеля си.

— Добре. И да пазиш Нанси и кръщелника ми, задник такъв.

— Ще ги пазя.

Уил и Нанси бяха пристигнали без предупреждение в Уайт Плейнс и Липински настояха да вечерят навън вместо да скалпват нещо от остатъците. Ябълковият пай изстиваше до отворения прозорец и щеше да е готов, когато се върнат. Горе в старата стая на Нанси, която сега двамата с Уил използваха, тя си сложи малко грим пред огледалото на тоалетната масичка от детството ѝ. В отражението видя Уил да седи на леглото и да връзва обувките си. Изглеждаше уморен и окаян.

— Добре ли си?

— Чувствам се като лайно.

— Виждам. Приятни хора ли бяха?

— Кантуел ли? — тъжно попита той. — Да. Старецът беше страхотен образ — английски лорд, изваден сякаш от филм.

— А внучката?

— Прекрасно момиче. Умна. — Почти се задави. — Имаше много неща, за които да живее, но не ѝ е било писано.

Запита се дали току-що не си е признал, но дори да имаше някакви подозрения, Нанси ги подмина.

— Джим отговори ли на обаждането ти?

— Да. Съгласи се да ни остави къщата си в Алтън. Няма да ни намерят там. Ще дам един от телефоните на родителите ти, за да поддържаме връзка.

— Поне мама и татко са щастливи. Фили ще им гостува цялата нощ.

Фрейзър мразеше липсата на автономия. Чувстваше се като крепостен селянин с това задължение да се обажда на секретаря Лестър на всеки няколко часа, а ако не беше точен като часовник, адютантът на Лестър го търсеше. Историята с Декорсо бе определила съдбата му. Лайнната лавина бе тръгнала надолу.

Лестър вдигна. Май беше на някакво парти, чуваше се бърборене и звън на чаши.

— Момент — каза Лестър. — Чакай да намеря по-спокойно място.

Фрейзър седеше в колата си. Беше изритал хората си в студената нощ, за да остане сам. Сега те се мотаеха начумерено навън. Двама пушеха.

— Добре. Тук съм — обади се отново Лестър. — Какво е положението?

— Готово е. Остава само да чакаме.

— Вероятност за успех?

— Висока. Много висока.

— Не мога да позволя издънка, Фрейзър. Нямах представа какъв удар беше да заловят твоя човек. Историята стигна чак до върха. Чух, че министър-председателят измъкнал президента от кенефа, за да му крещи по телефона. Разправял неща за пробив в доверието между съюзници, нарушаване на специалните отношения и разни подобни. После британците заплашили да оттеглят морската си подкрепа за „Помагаща ръка“. А не е нужно да ти казвам, че това преобладава моя живот на няколко нива. Нямах представа каква логистична подготовка сме направили. Почти толкова голяма, колкото при инвазията в Ирак. Веднага след събитието в Каракас трябва да сме готови да действаме. Със или без британците.

— Да, сър, разбирам — с равен тон отвърна Фрейзър.

— Дано да е така. Е, наградата ти идва. За да запази мира, президентът се съгласи да отвори кимоното за първи път. Ще пусне британците в Зона 51. Следващата седмица ще изпратят екип на СРС и ти ще трябва да си им домакин, при това много любезен, мамка му. Но се заклевам, Фрейзър, преобещ ли тази операция, ще им бъдеш домакиня.

На връщане от вечерята в „Епълби“ Джоузеф спря при един късно работещ клон на Ю Пи Ес, за да може Уил да изпрати телефона на Зекендорф. Филип безметежно спеше на бебешкото си столче. Когато се връщаше към колата, Уил забеляза колко мразовито е станало. Валеше студен дъжд, минаваше в суграшица.

— Щом Фили е тук, довечера ще пусна отоплението — обяви винаги пестеливият Джоузеф.

Семейството се приготви за вечерта. Нафтовата пещ боботеше в мазето като стар приятел. Сложиха Фили в креватчето му и Нанси си легна със списание. Липински се оттеглиха в спалнята си да гледат някакво телевизионно предаване, а Уил остана да седи мрачно в дневната, невъобразимо уморен, но неспособен да заспи.

Изведнъж го обхвана неустойимо желание да пийне нещо — но не чаша от вездесъщото мерло на Джоузеф, а хубаво силно уиски. Знаеше, че Липински не си падат по концентрати, но разрови шкафовете, в случай че някой им беше донесъл подарък. Не намери нищо, затова взе ключовете от колата на Джоузеф, измъкна се от къщата и тръгна да търси бар.

Насочи се към главната търговска улица Мамаронек Авеню и спря колата на един платен паркинг недалеч от Мейн Стрийт. Беше мрачна, мокра, мизерна нощ и по улицата нямаше много движение. Единствената по-весело осветена сграда бе на новия хотел „Риц Карлтън“ и Уил се запъти към нея с вдигната яка, за да се защити от дъжда.

Барът се намираше на най-горния четиридесет и втори етаж и Уил се настани в един фотьойл и се наслади на гледката като от космически кораб. На юг Манхатън бе като пръсти от светлинки, реещи се в тъмното. Барът не бе много пълен. Поръча си „Джони Уокър“. И си обеща, че няма да прекалява.

Един час и три питиета по-късно не беше пиан, но не беше и съвсем трезвен. Смътно си даваше сметка, че три жени на средна възраст в другия край на помещението не свалят поглед от него, а сервитьорката е изключително грижовна. Типично. Случваше се непрекъснато и обикновено се възползваше от това, но тази вечер не бе в настроение.

В известен смисъл беше безнадеждно наивен да си мисли, че можеше да подпише споразумението за конфиденциалност и да си тръгне от Библиотеката, необременен от знанието за нея и без да стане неин роб. Беше се опитал да я игнорира, да живее живота си, без да мисли за веригите на предопределението. И известно време се справяше, докато Спенс и Кениън не се появиха с караваната си.

Сега беше затънал до уши, задушен от осъзнаването, че Изабел и дядо ѝ е трябвало да умрат, защото е трябвало да ги посети. И Спенс е трябвало да го убеди да замине за Англия. И Уил е трябвало да се пенсионира заради случая „Апокалипсис“. И Шакълтън е трябвало да открадне базата данни и да скалъпи престъпленията си. И Уил е трябвало да бъде негов съквартирант. И е трябвало да има атлетични способности и ум, за да влезе в „Харвард“. И пристрастеният му към алкохола баща е трябвало да го вдигне и да се представи криво-ляво добре в нощта, когато е бил заченат. И така нататък, и така нататък.

Беше достатъчно да те подлуди или най-малкото да те накара да пиеш.

Спря се и плати сметката. Беше завладян от желанието час по-скоро да се върне в къщата, да се намести в леглото достатъчно шумно, за да събуди Нанси, да я прегърне, да ѝ каже отново колко много съжалява, колко много я обича и може би, ако тя поиска, да се любят, да си простят греховете. Изтича до колата и десет минути по-късно се промъкна обратно в топлата и уютна къща на Липински.

Седна на ръба на леглото и започна да се съблича. Дъждът трополеше по покрива, Фили спеше мирно в креватчето си. Уил се пъхна под завивките и сложи ръка на бедрото на Нанси. Беше топло и гладко. Главата му се въртеше. Трябваше да я остави да спи, но я желаше.

— Нанси?

Тя не помръдна.

— Скъпа?

Стисна я леко, но тя не реагира. Отново я стисна. После я разтърси. Нищо!

Разтревожен, Уил се надигна и включи лампата. Нанси лежеше на една страна и не се събуди от рязката светлина на крушката. Преобърна я по гръб. Тя дишаше плитко. Бузите ѝ бяха червени. Кървавочервени.

Едва тогава забеляза, че собственият му мозък работи бавно — не пиянски, а мудно, подобно на предавки, задръстени от киша и кал.

— Газ! — изкрещя той с все сили и си заповяда да стане и да отвори широко прозорците.

Хвърли се към креватчето на сина си и го вдигна. Беше отпуснат, кожата му приличаше на блестяща червена пластмаса.

— Джоузеф! — изкрещя той. — Мери!

Правеше изкуствено дишане уста в уста на Фили, докато тичаше надолу по стълбите. Сграбчи един телефон, отвори вратата и остави детето на грубата изтривалка. Падна на колене. Между вдишванията в устата на сина си набра 911.

После взе отчаяно решение. Остави бебето на изтривалката и изтича обратно за Нанси, крещейки с пълно гърло като човек, опитващ се да събуди мъртъвци.

31

Уил чу името си. Гласът идваше някъде отдалеч. Или беше отблизо, но шепнеше? Така или иначе, успя да го изтръгне от неспокойния лек сън и да го върне в реалността — болнична стая, окъпана в дневна светлина.

В момента на събуждането не беше сигурен дали е пациент или посетител, в легло или до леглото, дали държи нечия ръка или държат неговата.

И в следващия миг всичко си дойде на мястото.

Държеше ръката на Нанси, а тя се взираше в кръвясалите му очи и жално стискаше грамадните му пръсти.

— Уил?

— Хей. — Искаше му се да заплаче.

Виждаше объркването на лицето ѝ. Мигащият и пиукащ монитор не ѝ говореше нищо.

— Намираш се в болница — обясни той. — Ще се оправиш.

— Какво стана? — Гласът ѝ бе дрезгав. Бяха махнали интубационната тръба само преди няколко часа.

— Въглероден оксид.

Очите ѝ се разшириха.

— Къде е Фили?

Той стисна ръката ѝ.

— Добре е. Бързо дойде на себе си. Истински малък боец. В детското отделение е. Непрекъснато обикалям между вас двамата.

— А мама и татко? Къде са те?

Той отново стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Не се събудиха.

Шефът на полицията и началникът на пожарната лично засипваха Уил с въпроси през целия ден, притискаха го по коридорите на болницата, измъкваха го от стаята на Нанси, устройваха му засади в

кафенето. Проводникът до вентилатора на печта бил прекъснат, което довело до натрупване на смъртоносни количества въглероден оксид. Предпазният ключ бил повреден. Освен това Липински нямали детектори за въглероден оксид. Нямахше съмнение, че действието е било умишлено и от първоначалните въпроси Уил разбра, че е „интересен за следствието“, докато откриването на разбитата ключалка на мазето не ги наведе на мисълта, че е по-скоро жертва, отколкото заподозрян.

Не им убягна фактът, че той е бивш, а Нанси — все още действащ агент на ФБР, и още преди обяд отделът на Бюрото в Манхатън бе успял да избута местните власти и да поеме разследването в свои ръце. Някогашните колеги на Уил го заобикаляха предпазливо и изчакваха удобен момент да му се нахвърлят.

Издебнаха го при една от совалките между жена му и сина му. Уил бе само леко изненадан, когато Сю Санчес зачатка с високите си токчета към него. В края на краищата, тя беше шеф на Нанси. От друга страна, бе отвратен да види Джон Мюлер до нея.

Отношенията между Уил и Санчес открай време се основаваха на взаимно недоверие и враждебност. Преди години той беше неин началник. Както сам си признаваше, Уил беше окаяно лош шеф, а Сю винаги бе сигурна, че може да се справя по-добре от него. Възползва се от шанса, когато беше понижен заради „неуместна връзка“ с помощничката на един друг шеф.

В петък тя му докладваше, а в понеделник си бяха сменили ролите. Новото положение беше кошмарно. Той реагира на промяната, като действаше като упорито магаре и проявяваше пасивна агресивност към Санчес. Ако не се налагаше да търпи още няколко години до пенсионирането си, щеше метафорично — а може би и буквално — да нарича официозния ѝ латино задник.

Санчес бе негов шеф при случая „Апокалипсис“ и изигра ролята на подставеното лице, което трябваше да го отстрани от разследването, когато приближи прекалено до Шакълтън. Поредицата кукловоди я бяха използвали като инструмент и тя до ден днешен не намираще покой, че не знае защо ѝ бе наредено да го спре, защо случаят „Апокалипсис“ бе замразен без никакви обяснения и защо на Уил му бе направено абсурдно изгодно предложение за предсрочно пенсиониране.

И ако отношенията между Уил и Сю бяха изострени, положението с Джон Мюлер бе още по-лошо. Мюлер бе педантичен, правеше всичко според учебниците, от онези агенти, които се интересуват повече от процеса, отколкото от резултатите. Беше кариерист, изгарящ от желание да приключи с оперативната работа колкото се може по-рано и да се намърда сред бюрократите. Възмущаваше се от нехайната нагласа на Уил и моралните му прегрешения, пиенето и женкарството му. И беше ужасен, че Нанси Липински, млад специален агент с потенциала да се превърне в клонинг на Мюлер, бе привлечена от Пайпър към тъмната страна и дори се беше омъжила за проклетия негодник!

За самия Уил Мюлер бе ходеща реклама на всичко сгрешено във ФБР. Уил работеше по случаи, за да прати лошите момчета зад решетките. Мюлер — за да ускори издигането си. Той бе политическо създание, а Уил нямаше време за политика.

Първоначално Мюлер се занимаваше с „Апокалипсис“ и ако не беше внезапното му заболяване, Уил никога нямаше да бъде натоварен със случая. Никога нямаше да му се наложи да работи с Нанси. Нямаше да тръгне с нея. Случаят „Апокалипсис“ може би щеше да бъде решен. Цялата поредица събития нямаше да се случи, ако Мюлер нямаше един малък съсирек, който се бе озовал в мозъка му.

Мюлер се беше възстановил напълно и сега беше един от любимците на Санчес. Когато дойде вестта, че Нанси и семейството ѝ са станали обект на покушение, първата ѝ работа бе да нареди на Мюлер да я закара до Уайт Плейнс.

В пустата чакалня Санчес попита Уил как е и му изказа съболезнованията си. Мюлер изчака кратката човешка размяна на реплики да приключи и моментално се включи откъм неприятната страна.

— В полицейския доклад се казва, че си бил извън къщата за час и половина.

— Съвсем правилно си прочел доклада, Джон.

— Пиел си в някакъв бар.

— Доколкото имам опит, баровете са доста добро място да си намериш питие.

— Не можеше ли да пиеш в къщата?

— Тъст ми беше страхотен човек, но пиеше само вино. На мен пък ми се прииска уиски.

— Доста удобен момент да излезеш, не мислиш ли?

Уил направи две крачки, сграбчи го за реверите и го тресна в стената. Изкушаваше се да задържи по-дребния мъж с едната ръка и да превърне лицето му в пихтия с юмрук. Когато Мюлер започна да вдига ръцете си, за да се освободи, Санчес им извика и на двамата да престанат.

Уил го пусна и отстъпи. Дишаше тежко, зениците му се бяха свили като топлийки от гняв. Мюлер оправи сакото си и му хвърли самодоволна усмивка, сякаш го уверяваше, че още не са приключили.

— Уил, какво според теб е станало снощи? — с равен глас попита Санчес.

— Някой е влязъл с взлом, докато сме били на вечеря. Нагласили са пещта. Ако не бях излязъл, сега трима души щяха да са в кома.

— В кома? — обади се Мюлер. — Защо не мъртви?

Уил не му обърна внимание, сякаш не съществуваше.

— Кой според теб е бил мишената? Ти? Нанси? Родителите й?

— Родителите й просто извадиха лошия късмет да са там.

— Добре — търпеливо рече Санчес, — ти или Нанси?

— Аз.

— Кой е отговорен? Какъв е мотивът?

— Знаем, че няма да ти е приятно да го чуеш, Сю, но това все още е случаят „Апокалипсис“.

Очите й се присвиха.

— Какво означава това, Уил?

— Случаят не е приключвал.

— Да не искаш да кажеш, че серийният убиец пак е започнал да действа?

— Не казвам това. Казвам, че случаят не е приключвал.

— Това са безсмислици, пълни глупости! — запротестира Мюлер. — Какви са доводите ти?

— Сю — каза Уил, — знаеш, че случаят се получи доста усукан. Знаеш, че бях отстранен. Знаеш, че бях пенсиониран. Знаеш, че не бива да задаваш никакви въпроси. Нали?

— Да — тихо се съгласи тя.

— Стават разни неща, при това толкова високо, че свят ще ти се извие. Онова, което знаеш, е потулено с федерално споразумение за конфиденциалност, което може да бъде отменено единствено със заповед на президента. Затова ще ти кажа само, че има хора, които искат определени неща от мен и са готови да убиват, за да се доберат до тях. Ръцете ти са вързани. Не можеш да ми помогнеш по никакъв начин.

— Та ние сме ФБР, Уил! — възкликна тя.

— Хората, които са по петите ми, са на същата страна, на която е и ФБР. Това е всичко, което мога да кажа.

Мюлер изсумтя.

— Тази глупост е най-удобното оправдание, което съм чувал през живота си. Казваш ни, че не можем да те разследваме заради някаква си секретна дивотия на най-високо ниво. Стига глупости!

— Отивам да видя сина си — отвърна Уил. — А вие правете каквото си искате. Успех.

Сестрите го оставиха сам до интензивната кошарка на Филип. Дихателната тръба беше извадена и цветът на лицето му отново ставаше нормален. Фили спеше и малката му ръчичка се мъчеше да хване нещо в съня.

Уил кипеше като тенджера под налягане. Застави се да се съсредоточи. Нямахше време за умора. Нямахше място за мъка. И никакъв шанс да бъде скован от страх. Концентрира цялата си енергия върху единствената емоция, за която знаеше, че е надежден съюзник — гнева.

Ясно беше, че Малкълм Фрейзър и копоите му са някъде наоколо, може би съвсем наблизо. Наблюдателите имаха преимущество — разполагаха с датите на смъртта, — но то се изчерпваше само с това. Знаели са, че ще успеят да убият родителите на Нанси. Надявали са се, че той и семейството му ще изпаднат в кома. Но се бяха провалили. Сега той имаше предимство. Не се нуждаеше от полицията или от ФБР. Трябваше му само собствената му сила. Усещаше тежестта на пистолета в кобура на кръста, болезненото мушкане на цевта в бедрото му. Насочи болката срещу мисления образ на Фрейзър.

Идвам за теб, помисли си Уил. Идвам.

На летище „Кенеди“ Декорсо отвори задната врата на колата на Фрейзър и седна до шефа си. Никой от двамата не продума. Свирепо издадената брадичка на Фрейзър казваше всичко — не беше доволен. Телефонът му бе загреял от честата употреба.

Картата с дипломатическия имунитет, която бе изиграл Декорсо, беше вдигнала неописуем хаос. Държавният департамент нямаше представа кой е Декорсо и защо от Министерството на отбраната настояваха да удовлетворят искането му. Големите клечки от СРС яростно се опитваха да изкопчат информация за Декорсо от колегите си от ЦРУ. Политическият футбол продължаваше все по-нагоре и по-нагоре по веригата, докато държавният секретар с неохота се съгласи лично да се застъпи за Декорсо пред английския външен министър.

Декорсо получи пропускателна карта за излизане от затвора. Британското правителство с нежелание се примири и го предаде на представителите на американското посолство. След това бързо бе откаран на летище „Станстед“, за да се качи в частния „Гълфстрийм V“, принадлежащ на секретаря на флота, а разследването за палеж и убийство беше спряно.

Накрая Декорсо наруши мълчанието и измънка извинение.

— Как така се остави да те спипат? — изръмжа Фрейзър.

— Някой съобщил номера на колата ми на полицията.

— Трябвало е да го смениш.

— Имаш оставката ми.

— Никой не си подава оставка при мен. Когато реша да те изрита, ще те уведомя.

— Спипахте ли Пайпър?

— Опитахме снощи. Въглероден оксид в дома на Липински. Сложихме капана, докато бяха на ресторант.

— Вчера беше тяхната дата, нали?

— Да. Ние бяхме причината. Пайпър излезе от къщата, после се върна и вдигна тревога. Жена му и синът му ще се оправят. Така и не ни се отвори възможност да се доберем до онова, което е намерил в Англия. Доколкото знаем, би трябвало вече да е предал материала на Спенс.

— А Спенс къде е?

— Не знам. Сигурно пътува обратно към Вегас. Търсим го.

Декорсо вдиша през зъби.

— Мамка му.

— Да.

— Какъв е планът?

— Пайпър е в болницата в Уайт Плейнс. Пълно е с хора на ФБР. Следим го и когато излезе, ще го спипаваме.

— Сигурен ли си, че не искаш да ме изриташ?

Фрейзър знаеше нещо, което подчиненият му не подозираше. Вдругиден Декорсо щеше да е покойник.

Нямаше смисъл да се занимава с купищата бумащина, за да го уволни.

— Не е нужно да го правя.

Декорсо му благодари и не си отвори устата през остатъка от пътуването.

Когато Нанси отново се събуди, беше късен следобед. Бяха й изключили монитора и я бяха преместили в единична стая. Уил не беше до нея и тя се паникьоса. Позвъни и сестрата й каза, че съпругът й вероятно е в детското интензивно при бебето. След няколко минути той се появи на вратата.

Нанси държеше кърпичка и бършеше очите си.

— Къде са те? Мама и татко.

— В „Балар-Дюран“.

Тя кимна. Това бе предварително избраната от тях погребална агенция. Джоузеф обичаше да планира нещата.

— Всичко е подготвено за утре, ако мислиш, че можеш да се справиш. Можем и да отложим с един ден.

— Не, ще бъда готова. Трябва ми рокля.

Изглеждаше толкова тъжна. Тези разплакани, големи очи.

— Лора ще се погрижи. Двамата с Грег отидоха да пазаруват.

— Как е Фили?

— Извадиха го от интензивното. Много е добре. Яде като за световно.

— Кога ще мога да го видя?

— Някъде привечер, сигурен съм.

Следващият въпрос го изненада.

— Ти как си?

Наистина ли я беше грижа?

— Мърдам — мрачно отвърна той.

— Мислех за нас — промълви тя.

Уил зачака със затаен дъх. Искаше от него да се махне от живота ѝ. Изобщо не трябваше да почерни вратата ѝ. Тя и Филип щяха да са по-добре без него. Той бе в бара и пиеше, докато семейството му е гълтало газ. Вече ѝ беше изневерил един път. Кой можеше да гарантира, че няма да го направи отново?

— Мама и татко се обичаха. — Произнасяше задавено думите, долната ѝ устна трепереше. — Легнаха си заедно, както са правили всяка вечер в продължение на четиридесет и три години. Умряха мирно в леглото си. Никога не са били хилави. Никога не са боледували. Това бе техният час. Винаги е щял да бъде техният час. Искам същото да стане и с мен, когато настъпи моят час. Искам да заспя една нощ в обятията ти и никога повече да не се събудя.

Уил се наведе през преградата на леглото и я прегърна толкова силно, че тя изпъшка. После отпусна питонската си хватка и я целуна благодарно по челото.

— Трябва да направим нещо, Уил — рече тя.

— Зная.

— Трябва да спипаме тези копелета. Искам да ги поставя на колене.

Уил не можеше да използва мобилния в отделението без да бъде смъмрен от някоя сестра, затова слезе долу в чакалнята. В паметта на телефона имаше записан само един номер. Избра го.

— Ало? — отговори задъханият глас на Спенс.

— Уил Пайпър е.

— Радвам се, че се обади. Как си, Уил?

— Наблюдателите се опитаха да ни убият снощи. Родителите на жена ми са мъртви.

Последва мълчание.

— Много съжалявам. Пострадахте ли?

— Жена ми и синът ми пострадаха, но ще се оправят.

— Слава Богу, че го чувам. Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Може би. Взех решение. Ще ти покажа базата данни.

Тази нощ Уил спа на един стол в стаята на сина си. Всичко беше готово за следващия ден и не му оставаше друго, освен да си позволи малко почивка. Дори сестрите, които влизаха и излизаха на всеки няколко часа, не можаха да го събудят.

На сутринта се събуди от звуците на Филип в креватчето му, който весело гукаше и си играеше с плюшената си играчка. Уил използва това оптимистично начало, за да се настрои за изпитанията на идващия ден.

Напрегна се, когато чу някой да приближава вратата, но вместо поредната сестра в стаята влязоха Лора и Грег. Бяха дошли от Вашингтон и оказаха неимоверна помощ при подготовката на погребението. Липински бяха обичани съседи и на опелото им щяха да присъстват много опечалени. Поради изтеклата информация за бърникането в пещта медиите също щяха да проявят интерес и се очакваше многоброен контингент от нийоркски журналисти. Трябваше да се уредят също и последни подробности със свещеника, с погребалната агенция и с гробището. Лора бе малко тромава заради бременността си, но Грег пое върху себе си ролята на движещия нещата човек и Уил му бе благодарен за това.

— Успя ли да поспиш? — попита го дъщеря му.

— Малко. Виж го колко добре изглежда.

Грег погледна надолу към Филип, сякаш опитваше ролята на татко.

— Здравсти, приятел.

Уил се изправи, застана до зет си и постави ръка на рамото му. Това бе първият му физически контакт с младия мъж, ако не се броят ръкостисканията.

— Наистина ми помогна. Благодаря.

— За нищо — леко смутено отвърна Грег.

— Трябва да намеря начин да ти се отплатя.

Уил се нагърби с ролята на шеф на охраната и по време на закуска в кафенето педантично планира цялата хореография. Трябваше да бъдат пред очите на всички, сред тълпата. Фрейзър можеше да гледа колкото си иска, но нямаше да е в състояние да нанесе удара си, ако

наоколо има много хора. Детайлите бяха важни. Всичко трябваше да мине перфектно, в противен случай щяха да се окажат на дъното на някоя много дълбока дупка.

Когато отиде в стаята на Нанси, тя вече беше облякла новата си черна рокля и стоеше пред огледалото в тоалетната. Изглеждаше твърдо решена да не плаче, докато си слага грим. Стар приятел от Бюрото беше минал през апартамента им и бе взел един от черните костюми на Уил. Двамата не бяха изглеждали така елегантни от деня на сватбата им. Уил постави длан на кръста ѝ.

— Изглеждаш добре — каза тя.

— Ти също.

— Не зная дали ще успея да го направя — пророни тя с треперещ глас.

— Ще бъда до теб непрекъснато — обеща той.

Пред входа на болницата ги чакаше лимузина на „Балар-Дюран“. Според протокола на изписването Нанси беше изкарана с количка до самата кола. Придържайки Филип към гърдите си, тя влезе в кадилака. Уил оглеждаше алеята и улицата, сякаш беше на мисия за охрана на свидетел. Малка група агенти от нюйоркския отдел ограда лимузината като отряд на тайните служби, зачислен към някоя важна клечка.

Когато лимузината потегли, Фрейзър свали бинокъла и измърмори на Декорсо, че Пайпър е в пашкул. Проследиха ги от разстояние и не след дълго паркираха на Мейпъл Авеню. Белите колони на погребалния дом бяха пред тях.

Липински бяха непринудени хора, които не си падаха по церемониите, и приятелите им от квартала се погрижиха службата да отговаря на характера им. След прочувственото слово на енорийския свещеник излязоха безброй колеги, партньори на бридж, енорияши и дори самият кмет, за да споделят трогателни и весели истории за грижовната и обичлива двойка, чийто живот бе прекъснат така ненавременно. На предната пейка Нанси плачеше непрекъснато, а когато Филип ставаше прекалено шумен, Лора го изнасяше, докато не се успокои. Уил стоеше напрегнат и готов за действие, непрекъснато се озърташе и оглеждаше препълнената зала. Съмняваше се, че наблюдателите са вътре, но винаги съществуваше и такава възможност.

Гробището Маунт Калвъри се намираше в северната част на Уайт Плейнс, на няколко километра от дома на Липински, до територията на Уестчестър Колидж. Джоузеф винаги бе харесвал спокойния район и по типичния си методичен начин бе закупил семеен парцел още преди тридесет години. Сега той го чакаше, в тъмнокафявата земя имаше два прясно изкопани гроба. Беше от онези свежи есенни утрини, когато слънцето светеше слабо и глухо, а листата хрускаха под краката на опечалените.

Фрейзър наблюдаваше погребението през бинокъла от сервизния път на около четиристотин метра разстояние. Разполагаше с план. Щяха да последват процесията обратно до дома на Липински. Знаеха, че бдението ще се състои там, тъй като бяха поръчали на хората от оперативния център в Грум Лейк да проникнат в сървър на погребалния дом и да научат маршрута и крайния адрес на лимузината. Щяха да изчакат до вечерта, когато Уил и Нанси останат сами със сина си, да влязат и да спипат Уил, като използват толкова сила, колкото е необходимо. Щяха да претърсят къщата за нещо свързано с Кантуел Хол. А след като вдигнат Уил на десет километра височина, щяха да поискат инструкции от Пентагона. Хората му бяха съгласни, че два последователни удара в една и съща къща са най-добрата възможна изненада.

Докато свещеникът отслужваше литургията, Фрейзър и хората му дъвчеха сандвичи. Докато Нанси хвърляше шепя пръст върху ковчезите на родителите си, наблюдателите се наливаха с кофеин и енергийни напитки.

Когато службата приключи и хората започнаха да се разотиват, Фрейзър продължаваше да наблюдава внимателно. Около Уил и Нанси имаше група опечалени и за момент Фрейзър ги изгуби в морето тъмносини и черни палта. Насочи вниманието си към лимузината, която беше паркирана начело на процесията, и щом забеляза мъж и жена с бебе на ръце, нареди на шофьора да тръгва.

Погребалната процесия пое обратно към дома на Липински. Антъни Роуд бе къса задънена улица с много дървета покрай нея. Беше невъзможно да паркират там, без да бъдат забелязани, затова Фрейзър нареди да заемат позиция на главната Норт Стрийт и търпеливо зачака в отслабващата следобедна светлина посетителите да си тръгнат.

Катафалката на „Балар-Дюран“, черна лимузина „Ландау“, спря пред частния терминал на летище „Уестчестър“. Облеченият в черен костюм шофьор слезе и се огледа, преди да отвори задната врата.

— Справихме се — каза той.

Уил слезе пръв, помогна на Нанси и Фили, след което ги поведе към терминала. После се върна, за да плати на шофьора и да вземе багажа.

— Не си стъпвал тук, ясно?

Шофьорът докосна фуражката си и потегли.

Вътре в терминала Уил незабавно забеляза мъжа със среден ръст и здраво телосложение, късо подстригана сива коса, джинси и кожено яке. Човекът посегна да бръкне във вътрешния си джоб. Уил внимателно го следеше как вади ръката си, но в нея имаше само визитка. Мъжът пристъпи към него и му я подаде.

Дейн П. Бентли. Клуб 2027.

— Вие трябва да сте Уил. А вие навярно сте Нанси. А малкият мъж кой е?

Нанси погледна любезното лице на Дейн със сивата му четина.

— Името му е Филип.

— Моите съболезнования, приятели. Самолетът ви е зареден и готов за излитане.

Фрейзър изчака целия следобед, докато колите престанаха да спират и тръгват от дома на Липински. Привечер забеляза Лора Пайпър и съпруга ѝ да си тръгват с такси. По здрач потегли по Антъни Роуд за бързо разузнаване. Единствената кола пред къщата беше на Джоузеф. Лампите и на двата етажа светеха. Фрейзър реши да изчака още час, за да е сигурен, че няма да има закъснели посетители.

В уреченото време спряха пред къщата и се разделиха на две групи по двама. Фрейзър изпрати Декорсо да влезе през мазето и лично разби входната врата. Предпазителят на пистолета беше свален и от заглушителя оръжието изглеждаше дълго и заплашително.

Чувстваше се добре, че не търка седалка, че действа. Беше готов, дори очакваше с нетърпение да употреби известно насилие. Предвкушаше удоволствието, с което щеше да фрасне Пайпър по слепоочието и да събори кучия син на пода.

Онова, за което не беше готов и което го накара да изпсува на глас, беше напълно празната къща с кукла колкото Филип на дивана в дневната, където я беше оставила Лора Пайпър.

Дейн Бентли пилотираше двайсетгодишния „Бийчкрафт Барон 58“, двумоторен спортен самолет с максимална скорост 370 километра в час и обхват почти 2400 километра. Едва ли имаше място в континенталните щати, където да не бе кацал, и най-много от всичко обичаше да си намери оправдание за някой сериозен полет.

Когато старият му приятел Хенри Спенс му се обади от името на Клуб 2027 и му каза, че ще поеме разходите за гориво, Дейн бързо се озова зад волана на стария си „Форд Мустанг“ модел шейсет и пета и потегли към хангара на муниципално летище „Бевърли“ на каменистото крайбрежие на Масачузетс. По пътя остави гласова поща на приятелката си, че му се налага да замине за няколко дни, както и второ съобщение до по-младата жена, с която тайно се срещаше. Дейн беше шейсетгодишен младок.

В далечината, на около петнайсет морски мили на север, следобедното слънце се беше надвесило над дългото и тясно Уинипесоки, голямо и дълбоко езеро с двеста обрасли с борове острова. Дейн потисна инстинкта си на туристически гид да им го посочи. Тримата му пътници бяха зад него и спяха дълбоко в гледащите една срещу друга седалки. Вместо това започна да бърби с кулата на летище „Лакония“ и няколко минути по-късно се снишаваше към пистата.

Джим Зекендорф беше оставил една от колите си и бе предал ключа в плик на гишето на летището. Уил качи семейството си в джипа и пое към къщата, оставяйки Дейн да направи справка за времето, да попълни летателния план и да дремне в пилотския салон.

До Алтън Бей, едно от многобройните малки градчета около Уинипесоки, имаше петнадесет километра по правото като опънат конец шосе 11. Уил беше ходил там веднъж преди няколко години за уикенд, посветен на риболов и пиене. Май беше довел и приятелка, но нямаше абсолютно никакъв спомен коя точно бе тя. През онзи период жените се появяваха и изчезваха от живота му с такава скорост, че ги

виждаше едва ли не размазано. Единственото, което помнеше със сигурност, бе, че Зекендорф, който беше без съпругата си на това събиране, проявяваше по-голям интерес към приятелката му от самия него.

Втората къща на Зекендорф напълно подходеше за преуспяващ бостънски юрист и съдружник в адвокатска кантора — с площ 550 квадратни метра, кацнала на скалист хребет високо над набраздените води на Алтън Бей. Нанси бе твърде уморена и вцепенена да оцени грубата, просторна засводена дневна, която преминаваше в открита кухня с гранитни плотове. В по-радостен ден щеше да тича от стая в стая като пчела на поляна с цветя, но сега бе безразлична към великолепиеето на постройката.

Смрачаваше се и през гледащата към езерото стъклена стена се виждаха люлеещи се на вятъра брези и борове, а сиво-черните вълни съвсем приличаха на морски и методично се разбиваха в каменния вълнолом. Нанси тръгна направо към главната спалня да смени пелените на Фили и да свали траурната си рокля.

Уил направи обиколка на къщата, за да се увери, че всичко е наред. Жената на Зек бе дошла от Бостън и бе напълнила хладилника и килера с провизии, бебешка храна и пакети пелени. Навсякъде имаше чисти кърпи. Термостатите бяха нагласени. Имаше дори чисто нова количка в спалнята, а в кухнята се мъдреше високо детско столче, все още с етикета на него. Семейство Зекендорф бяха невероятни.

Извади служебния пистолет на Нанси от кутията му, провери пълнителя и предпазителя и го остави на видно място на нощното шкафче, до предплатения телефон.

Бебето бе преоблечено и напудрено, а Нанси бе сложила удобни джинси и фланела. Уил притисна Филип до гърдите си и се загледа през прозореца, докато тя шеташе в кухнята. Разменяха банални приказки, преструвайки се, че изминалите два дни не са съществували, но все пак изглеждаше уместно да си дадат почивка. Изчака я да пригответи храната за детето и постави шаващия Филип на столчето му.

Прегърна я дълго и я пусна само колкото да избърше с палци двете струйки сълзи на зачервените ѝ бузи.

— Ще ти се обаждам на всяка стъпка — рече той.

— Гледай да го правиш. Аз съм ти партньор, нали помниш?

— Помня. Също като в доброто старо време, отново на работа.

— Планът ни е добър. Би трябвало да проработи — категорично заяви тя.

— Ще се справиш ли? — попита той.

— И да, и не. — Увереността я напусна. — Уплашена съм.

— Няма да те открият тук.

— Не за мен, а за теб.

— Мога да се погрижа за себе си.

Тя стисна ръката му.

— Можеше. Вече си пенсиониран старец.

Той сви рамене.

— Опит срещу младост. Ти избираш.

Тя го целуна по устните и нежно го отблъсна.

— Избирам теб.

Беше полумрак, когато Дейн излетя. Направи вираж над езерото, последван от грациозен завой на запад. Когато излезе на курс и самолетът достигна крайцерска височина от 5500 метра, пилотът се обърна към свития на съседната седалка Уил и започна да говори. Трудно му беше да мълчи толкова дълго. Трудно можеше да се намери по-приказлив и общителен човек от Дейн Бентли и през следващите осемнадесет часа Уил беше хванат за канарче.

Първият етап от пътуването щеше да ги отведе до Кливланд, на около хиляда километра оттук. Когато четири и половина часа по-късно кацнаха да заредят, да се разтъпчат, да хапнат нещо от автоматите и да използват тоалетната, Уил вече беше научил много за пилота си.

Когато в гимназията Дейн решил да стане военен, било предрешено, че ще постъпи във ВМС. Израснал край вода в Глостър, Масачузетс, където семейството му имало риболовна компания, а и баща му и дядо му на времето служили във флота. За разлика от повечето си съученици той не се ужасил от призовката си за Виетнам, защото бил доброволец и изгарял от желание да изразходва натрупаната си енергия в пролива Тонкин и да гърми с големи оръдия.

При второто си пътуване до Виетнам постъпил във военноморското разузнаване, бил обучен за свързочник от специалните части и прекарал този тур и още един в плаване по Меконг и

набелязване на вражески цели. Когато войната приключила, бил убеден да остане на добре платена служба в разузнавателния отдел на флота в Мериленд, където станал старшина в морския оперативен център.

Бил хващащ окото женкар, който бил не на мястото си във военното предградие с женени мъже и семействата им. Започнал да се двоуми дали да не продължи образованието си и да стане офицер, или пък да зареже всичко и да се върне към семейния бизнес. Няма представа, че морският оперативен център бил основен източник за набиране на служители в Зона 51. Повече от половината наблюдатели в Грум Лейк минали през Мериленд в един или друг момент от кариерата си.

Подобно на всички вербувани в Зона 51, Дейн бил съблазнен от мистерията на ултрасекретната военноморска база на сред пустинята в Невада. След като минал последните проучвания и му била разкрита мисията на базата, си помислил, че това е най-страхотното нещо, което бил чувал някога. Въпреки това бил човек на действието и реакцията. Никога не задълбавал в нещата и няма намерение да съзерцава пъпа си или да размишлява върху загадките на вселената. Примамливите допълнителни облаги и животът във Вегас били достатъчни да убеди сам себе си, че е взел правилното решение.

Уил беше поразен, че човекът, който му помагаше да се измъкне от наблюдателите, някога е бил един от тях. Отначало беше подозрителен, но трябваше да се довери на способността си да разпознава хората, а искрената непосредственост на Дейн го увери, че пилотът не представлява заплаха. Пък и какво можеше да направи? Може би да скочи от самолета без парашут?

Дейн му разкри начина на мислене на наблюдателите. През тридесетгодишната си кариера вършил всичките им задължения, от работата с металодетектори при всекидневните проверки до действия срещу служители, заподозрени в неразрешено ровене в базата данни за близки и приятели или компрометиращи по друг начин целостта на операцията. Бяха консервативни типове, от които се искаше да бъдат безстрастни, без чувство за хумор, да общуват с останалия персонал горе-долу по същия застрашителен начин, по който тъмничарите общуваха със затворниците.

Дейн обаче бе твърде приветлив по душа, за да се издигне по стълбицата, и в ежегодните характеристики непрекъснато го съветваха и предупреждаваха да бъде по-сдържан и да не се сближава с другите служители. Първата му среща с Хенри Спенс извън работа станала случайно на една бензиностанция в събота, след което продължили с питие в едно казино.

Дейн знаел всичко за Спенс. На наблюдателите им било обяснено, че е истински спец, бивш служител на ЦРУ с мозък колкото диня. Двата били пълни противоположности, акъл срещу мускули, но именно поради това помежду им се получила някаква химия. Спенс бил завършил „Принстън“ аристократ от хай-лайфа. Дейн бил наливащо се с бира градско момче от Масачузетс, което обичало да раздава юмруци и да се среща с момичета от нощни клубове.

И двамата обаче имали обща страст — летенето. Спенс притежавал „Чесна“ последен модел, докато Дейн наемал крилати таратайки на час. След като приятелството им укрепнало, Спенс позволил на Дейн да използва самолета му колкото иска и заради това наблюдателят завинаги останал негов дължник.

Дейн сподели, че напуснал само преди година, малко преди да навърши задължителните за пенсиониране шейсет. Запазил квартирата си във Вегас за зимата и смятал да използва наследеното си бунгало в Масачузетс през лятото, по-близо до водата. Сключил чудесна сделка за самолета. Година по-късно планът му вече действал и се чувствал щастлив. Спенс не чакал дълго и го удостоил с честта да бъде единственият бивш наблюдател, поканен в Клуб 2027, за най-голям ужас на останалите членове, на които не им било лесно да свикнат с тази идея.

В далечината се виждаха светлините на Кливланд, изпълващи половината прозорец. Останалата половина беше заета от чернотата на езерото Ери.

— Познаваш Малкълм Фрейзър, нали? — попита Уил.

— Че как иначе, беше ми шеф! От мига, в който излезе от асансьора през първия му ден, всички разбраха, че ще се превърне в главната хрътка. Безскрупулен кучи син. Би предал и собствената си майка. Всички се страхувахме от него. Ние наблюдавахме другите, а той наблюдаваше нас. Можеше да натопи човек за откраднат кламер. Беше готов на всичко, за да излезе напред. Знаеш ли, издигна се с един

удар. Един анализатор, който работеше в американския отдел, измъкна малка бележка с дати, увита в марля. Пъхнал я между бузата и венеца си като тампон. Не знаем какво е смятал да прави с информацията, но в списъка бяха всички жители на Лас Вегас с приближаващи дати. Типът се напил и се раздрънкал пред един друг в лабораторията. Точно така разбрахме! Фрейзър го улучи със снайпер от хиляда метра, докато кучият син си поръчваше сандвич от колата. Може би онзи е бил Марк Шакълтън на своето време.

— Какво знаеш за Марк Шакълтън?

— Горедолу всичко.

— А за мен?

— Горедолу всичко. С изключение на последните антики, които си намерил. Искам да чуя за тях след следващото ни кацане.

Уил се обади набързо на Нанси от летището. Била добре, той също. Фили спял. Посъветва я тя също да си почине. Нямахме какво повече да си кажат.

Когато бяха готови да продължат, Дейн прегледа самолета с чаша кафе в едната ръка и фенерче в другата.

— Следваща спирка — Оклахома! — заяви бодро той, когато прибра колесниците.

На Уил му се спеше.

На Дейн му се приказваше.

На сто и шейсет километра на юг, два пъти по-високо и почти три пъти по-бързо ги задминаваше реактивният самолет на Малкълм Фрейзър, летящ в същата посока.

Фрейзър се чувстваше като боксова круша. Реакцията на секретаря Лестър на новината за поредната издънка бе като изригване на Везувий. Фрейзър добросъвестно предложи оставката си и в продължение на няколко часа изглеждаше, че Лестър или ще я приеме, или направо ще го уволни.

След дълго взирание в календара секретарят смени курса. До „Събитието Каракас“ оставаха двадесет дни. Ако сменеше Фрейзър само три седмици преди „Помагаща ръка“, щеше да вдигне тревога в разузнавателната общност. Моментално щеше да превърне хипотетичния проблем за потенциалното компрометиране на сигурността на Зона 51 в действителен проблем. И щеше да му се наложи да дава обяснения на секретаря на отбраната, който вероятно щеше да го изпружи пред бюро на президента в Овалния кабинет.

Все още не знаеха какво е открил Пайпър в Англия, не бяха наясно какво смята да прави Спенс с книгата за 1527 г., нямаша представа дали някой изобщо има намерението да разкрие историята около Грум Лейк. В по-дългосрочен план Фрейзър трябваше да си иде. В краткосрочен той бе за предпочитане от някоя резерва. Лестър стисна зъби и взе решението си.

Фрейзър вече беше приел идеята, че ще бъде изритан, и когато Лестър му се обади, премина през цял калейдоскоп от емоции. От една страна, сигурно щеше да изпита облекчение, че се маха от цялата каша, че оставя смартфона си на бюро и взема за последен път асансьора нагоре до пустинята. Късмет и прав му път. От друга страна — и много по-дълбоко, — не му понасяше мисълта да си иде като победен. Да бъде изпързелян от Уил Пайпър — това ли е ключовият камък на кариерата му? Как ли пък не!

Пайпър сякаш винаги бе на една-две крачки пред него и това съсипваше самочувствието му. Естествено, не беше някоя посредствена мишена, а опитен агент на ФБР, но я стига! Беше сам, разполагаше с ограничени ресурси и срещу него бе цялата машина на Фрейзър. Според датите на смъртта, които носеше в джоба си, беше съвсем сигурен, че всичко ще приключи в най-скоро време, но не беше наясно как точно.

Лестър му бе дал последна възможност да поправи грешките си. Когато някоя мисия тръгнаше не по плана, Фрейзър разчиташе на единствения фактор, който можеше да го върне в релсите — на интелекта си. Беше се издигнал до шеф на охраната, защото го биваше в мисленето точно толкова, колкото и в действието. Повечето от наблюдателите бяха от възхваляваната военна полиция, свикнали да изпълняват заповеди и да осъществяват нечии чужди планове. Той бе повече от тях и по собствена преценка можеше да стане висш анализатор като Спенс или Кениън, стига да му понасяше работата на бюро.

Затова се посвети на успеха и му хрумна нещо странично. По инстинкт беше наредил на хората си в оперативния център на Зона 51 да филтрират стационарните и мобилните телефони на всички известни членове на Клуб 2027, всеки пенсионер, поддържал по-сериозен контакт с Хенри Спенс. Беше се досетил, че Спенс и Пайпър ще общуват с предплатени телефони, но съществуваше известен шанс да бъдат засечени с разширяване на кръга на следените.

Ключовият разговор не беше обработен веднага заради голямото количество материал. Когато го получи, Фрейзър още беше в Уайт Плейнс и се мъчеше да реши какво да прави. Аудиофайлът беше маркиран като особено важен и той го пусна по смартфона си.

— Дейн, Хенри Спенс се обажда, имаш ли минутка?

— За теб имам и две. Не познах номера. Как я караш?

— Все още мърдам и смятам да продължа да го правя поне още няколко дни! Обаждам се от предплатен телефон. Мисля, че всичко е наред, но все пак ще говоря по същество.

— Добре.

— Помниш ли историята с Шакълтън?

— Естествено.

— Уил Пайпър ми помага по един въпрос с две хиляди двайсет и седма. Отиде до Англия. Откри ги.

— Какво е открил?

— Отговорите. Разполагаме с всичко.

— Разкажи ми.

— Той ще ти разкаже. Искам да заредиш самолета си — аз плащам — и да го закараш на едно място. Фрейзър и неговите момчета са по петите му.

— Къде да го закарам?

— Бъди на общия терминал на летище „Уестчестър“ в Ню Йорк утре сутринта в два следобед. Той ще ти каже подробностите, но си вземи четката за зъби. Навит ли си?

— Папата католик ли е?

Фрейзър вече разполагаше с нов отдушник за натрупалата се ярост — Дейн Бентли. Бивш наблюдател, един от собствените му хора! Върховно предателство! Открай време наполовина харесваше и наполовина недолюбваше този тип. Трудно бе да не бъдеш привлечен от приветливата му страна, но Фрейзър винаги бе изпитвал подозрение към близките му отношения с работните пчелички. Така и не бе успял да го хване в някаква издънка, но подозрителността му държеше Бентли извън близкия му кръг.

Незабавно нареди на един от хората си да провери датата на смъртта му и когато я научи, остана разочарован.

В оперативния център направиха справка с базата данни на Федералната авиационна администрация, бързо откриха регистрацията на самолета на Бентли и не след дълго разполагаха с летателния му план — от Уайт Плейнс до Лакония, Ню Хемпшир, оттам до Кливланд, Охайо, Омаха, Небраска, Гранд Джънкшън, Колорадо, и Бърбанк, Калифорния, летище „Боб Хоуп“. Разполагаха също и с номера на предплатения телефон на Спенс, а това можеше да се окаже изключително полезно.

— Лос Анжелис — изръмжа Фрейзър, когато получи резултатите. — Връща се на местопрестъплението.

— Отива за флаш паметта, нали? — попита Декорсо.

Фрейзър кимна.

— Да си занасяме задниците в Ел Ей.

Уил бе изумен, че Дейн може да е толкова енергичен по това време от денонощието. Нощта бе добра за полети, с хубаво време по маршрута им, така че Дейн с радост насочи по-голямата част от вниманието си върху историята на Уил — увери го, че Спенс искал да я чуе.

Уил започна да разказва с надебелял от умора език. Дейн не бе високообразован човек, но се развълнува от участието на Шекспир и намери момента с Нострадамус за завладяващ. Никога не бе чувал за Жан Калвин, но не се засрами от дупките в познанието си. Слушаше като омагьосан историята за монасите писари и масовото им самоубийство, но бе съвсем прозаичен относно откровението *Finis Dierum*.

— Не вярвам, че светът ще свърши просто така. Знам, че Спенс си пада по подобни приказки, но, по дяволите, няма да ме има, за да го видя с очите си.

Уил го изглежда косо.

— Да, бях нахално момче. Уговорих Спенс да погледне датите ми преди да се пенсионира. Махам се от тук през двайсет и пета на не толкова зрялата възраст седемдесет и четири. Имам да върша много глупости дотогава. Ти си отвъд хоризонта, нали?

— Има ли нещо за мен, което да не знаеш?

— Хей, Клуб 2027 е тайфа дъртаци, които се събират да подритват лайната! Твоят случай „Апокалипсис“ най-сетне ни даде тема за разговор. — Дейн се разсея от някакви приказки по радиото. — Съжалявам за онова момиче и дядо й. Оставам с впечатление, че си имал връзка с нея.

Начинът, по който каза „връзка“, бе доста категоричен. Дейн явно беше на неговата вълна, когато ставаше дума за жени.

— Толкова ли е очевидно?

— Тъй вярно, сър.

— Не е от моментите, с които се гордея.

— Хей, мъжът трябва да бъде мъж и да действа като мъж. Това е моето мото. — Потвърди височината на дежурния по въздушен контрол и отново се обърна към Уил. — Искам да ти благодаря.

— За какво?

— За това, че помагаш на Хенри. Билетът му е продупчен за вдругиден. Даваш му възможност да дере и драпа, вместо просто да гледа часовника. Лично аз пък бих искал да скоча в сандъчето с някой модел по бански.

Уил го потупа по рамото. Дейн беше готин тип.

— Дано така да стане.

Замисли се над думите му, докато Дейн управляваше машината над черните равнини. Не, беше съвсем сигурен, че би избрал нещо различно. Би искал да си отиде с Нанси.

Дейн явно не обичаше неподвижен въздух и отново отвори уста.

— Ще ти кажа нещо, което е абсолютно секретно, става ли?

— Става. Защо?

— Защото изгаря дупка в езика ми. Мисля, че знам защо са впрегнали всичките си сили да те озаптят. Тази нощ ти стовари върху мен тонове нова информация, приятелю, и смятам да отговоря със същото. Така или иначе и двамата здравата сме загазили.

— Продължавай. Слушам те.

— След три седмици ще се случи нещо много голямо. В Каракас, Венецуела. Знаят за него от много време, но преди около две години ЦРУ започна да съставя план за действие, за да се възползва от ситуацията. Когато напуснах Грум Лейк, замисълът вече имаше зелена светлина.

— Какво ще се случи?

— Майката на всички латиноамерикански земетресения. С епицентър в Каракас. За един ден ще има над двеста хиляди жертви. Или поне дървените философи мислят, че става въпрос за земетресение. Нищо друго не пасва.

Уил поклати глава.

— Това са много хора.

— Не е нужно да ти казвам, че Венецуела има две неща, които карат Чичо Сам да стои нащрек и да се ослушва — петрол и комунисти. Ще използваме катастрофата, за да забъркаме кашата.

— Преврат ли?

— В общи линии. Доколкото чух, ще мине като хуманитарна мисия. Ще има море от палатки, походни легла, храна и медикаменти, готови да се появят в минутата след като прахта се уталожил. Смятат, че ще настъпи пълен хаос. Правителството им няма да може да се справи

с положението. Президентът им ще оцелее, но за много от хората му не може да се каже същото. Ще трябва да действаме с опозиционните партии, които ще бъдат готови да действат. Колумбийците и гвианците ще изиграят своята роля, като сложат ръка на спорните гранични територии. Американските, британските и френските военни трябва да са готови да влязат в ролята на миротворци. На лошия ще му бъде сритан задникът. Един от нашите хора взема властта и всички американски и европейски петролни компании се връщат в играта. Такъв е планът, или поне така го разбира глуповатата ми тиква.

Бръмченето на двигателите заглуши тихото подсвирване на Уил. Ненормалният им интерес към липсващата книга. Хладнокръвно взетото решение да убият Кантуел и родителите на жена му. Твърдата им решимост да извадят Уил Пайпър от уравнението. Фрейзър и господарите му се бореха с все сили да запазят в тайна върховната секретна операция — вземането на властта в неприятелска, богата на петрол страна, като използват предсказанията на Библиотеката в Зона 51. Имаше само едно нещо, което Уил знаеше със сигурност — правителството ще използва цялата си тежест, за да го направи на пух и прах.

Докато Дейн започна да се спуска към равнините на Небраска, Уил внезапно се почувства съвсем мъничък. Двумоторният самолет беше нищожна прашинка в безграничното нощно небе, а той бе само един човек, изправил се срещу невъобразимо огромна машина.

Пристигнаха на следващия ден. Калифорнийското слънце бе мръсно-жълто в обедния смог. Уил проспa целия последен етап от пътуването и се събуди точно за да види безкрайно ширналия се Ел Ей, приличащ на сън в маранята.

— Крайна спирка — обяви Дейн, когато Уил се размърда.

— Не знам как си успял да останеш буден.

— Може пък да съм минал на автопилот! Майтапя се. Бъбрех с всеки женски глас, който успях да намеря по радиото. Като летящ тираджия.

Уил стъпи на пистата на малкото летище и се протегна на слънцето като сънлива игуана, докато чакаше Дейн да прибере самолета в хангара. Подухваше, температурата бе около двайсет и пет градуса и вятърът галеше приятно кожата като топъл мехлем. Обади се на Нанси. Била добре, все още вцепенена от мъка, но добре. Сутринта слязла с Фили до кея, седнала на един голям камък от вълнолома и го люляла, докато плясъкът на вълните не го приспал.

Планът бе прост. Дейн трябваше да наеме кола. Ако Уил използваше собствената си кредитна карта, щяха да го проследят. После, докато Уил си свърши работата, Дейн ще дремне в мотела наблизо. По-късно двамата щяха да се срещнат на летището и бързо да отскочат до Лас Вегас, за да посетят Спенс и Кениън. Такъв поне беше замисълът.

Уил махна на Дейн на паркинга и пое на юг към Пършинг Скуеър.

Фрейзър наблюдаваше.

Не беше оставил нищо на случайността. Бе повикал още хора от Грум Лейк и ги беше разделил в три екипа по трима. Единият начело с Декорсо тръгна след колата на Уил, командната кола на Фрейзър играеше роля на подкрепление, а третият екип, воден от агент на име Съливън, остана при Дейн.

Веднага щом колата потегли, Фрейзър даде заповед по микрофона си.

— Съли, заеми се с пилота и ме дръж в течение. А когато дойде време, изричай го в ташаците от мое име.

Обедното движение не бе много натоварено и Уил успя да стигне до центъра за по-малко от половин час. Спря на паркинга срещу сградата на Централната библиотека в стил ар деко и бързо пресече Пета улица с дързостта на нюйоркчанин.

За последен път бе идвал на това място преди петнадесет месеца, но имаше чувството, че оттогава е минала цяла вечност. Спомняше си вкуса на страх в устата си онзи ден. Току-що бе оцелял трийсет секунди в ада при престрелка в затворено помещение в хотел „Бевърли Хилс“. Беше оставил четирима наблюдатели да изливат кръвта си върху дебелия килим в пастелни цветове на едно от бунгалата. Мозъкът на Шакълтън правеше мехурчета от раната с размери на коркова тапа. Уил държеше флаш памет с копие на откраднатата база данни на Шакълтън с датите на раждане и смърт на всички в Съединените щати до хоризонта. Това бе застрахователната му полица, спасителното въже, и трябваше да измисли къде да я скрие. Кое място би било по-добро от някоя библиотека?

Уил изкачи енергично стълбите и бутна входната врата, без да подозира, че двама млади наблюдатели го следват по петите. Фрейзър бе задържал Декорсо, давайки му унизителната роля на шофьор. Искаше по-младите да участват в лова и знаеше, че времето на Декорсо е дошло. Нямаше представа как, нито кога точно ще стане, но не искаше никакви издънки.

Уил бързо мина покрай информационното гише и асансьорите и заслиза по стълбите към третия подземен етаж. Тръгна между рафтовете под противната флуоресцентна светлина на мазето и се насочи към един конкретен шкаф в центъра на помещението. Наблюдателите перфектно забавиха крачка и се скриха, но не изпускаха Уил от очи. Разделиха се и тръгнаха на зиг-заг между рафтовете. За щастие, на етажа имаше поне десетина други читатели, така че беше сравнително лесно да останат незабелязани.

Уил откри мястото, което така добре помнеше, и спря объркан. Последния път, когато бе идвал тук, целият шкаф бе пълен с оръфани светлокафяви томове, пълна колекция на общинските закони на Лос

Анжелис, приети през последните седем десетилетия. Беше се насочил именно към тях, защото изглеждаха абсолютно занемарени и неизползвани.

Тома от 1947 г., избраника, го нямаше.

Всички книги ги нямаше!

Уил тревожно затърси ред по ред, но напразно. Изруга под нос. Започна да подтичва покрай шкафовете, а безпокойството му растеше.

Отстрани имаше празно информационно бюро с телефон. Уил вдигна слушалката и изчака да отговори някой от библиотекарите.

— Здравейте, намирам се на трети подземен етаж и търся общинските закони на Ел Ей. Преди бяха тук.

Един от наблюдателите го подслушваше зад съседния шкаф.

— Ще изчакам — рече Уил. Измина цяла минута, преди да заговори отново. — Майтапите се, нали? Не, не мога да чакам шест седмици! Можете ли да ми дадете адреса, за да говоря направо с тях? Какво ще ви навреди, ако ми го кажете? Благодаря. Оценявам го.

Затвори, клатейки отчаяно глава, и се втурна нагоре по стълбите.

— Търси копие на общинските закони на Ел Ей — прошепна наблюдателят в слушалката на Фрейзър. — Поради някаква причина вече не са в библиотеката. Дадох му някакъв адрес. Сигурно отива там.

Уил изтича до колата си и разгъна картата. Ийст Олимпик Булевард се намираше само на около пет километра оттук и изпита облекчение, че не му се налага да бие много път. Излезе от паркинга и пое по Пета улица към Аламеда. Няма и десет минути по-късно прекоси скованата в бетон река Лос Анжелис и навлезе в неприветлив индустриален район с едноетажни складове. Фрейзър и Декорсо го следваха на безопасно разстояние.

Откри Олимпийския индустриален център и спря на паркинга за посетители. Имаше лошо предчувствие. Лош късмет, че книгата му била пратена с куп други томове да бъде дигитализирана по силата на съвместна програма между библиотечната система на Ел Ей и голяма интернет търсачка. Сега трябваше да се справя с тази нелепица.

Фрейзър започна да изпитва паника, когато Уил изчезна в лобито на един от складовете. Нуждаеше се от пълен контрол върху ситуацията, а сега нито виждаше, нито можеше да чува Пайпър. Забеляза голям кафяв камион на Ю Пи Ес в другия край на паркинга.

Мозъкът му заработи бързо. Нареди на двамата наблюдатели с него да излязат и заръча единият да бъде след по-малко от минута в склада. Жадните да се докажат млади мъже изскочиха от колата.

Лобито на склада беше потискащо сиво. Една-единствена отегчена служителка седеше зад дълго гише. На стената имаше няколко табели, възхваляващи постиженията на компанията, но това беше всичко. Уил изчака търпеливо момичето да затвори телефона, след което се впусна в цветисти обяснения защо трябва да му позволят достъп до една от книгите, които са им изпратили за сканиране. Момичето го слушаше с неразбиращ поглед и той се запита дали изобщо говори английски, докато най-накрая тя рече:

— Това е склад и място за сканиране. Не даваме книги на читатели.

Уил опита отново, този път по-бавно, като се мъчеше да я очарова и да я накара да му помогне. Табелката на бюрото посочваше, че се казва Карън. Използва името ѝ непрекъснато, за да я накара да омекне, но каквито и трикове да прилагаше, тя не се връзваше.

В склада влезе куриер на Ю Пи Ес в кафява риза и шорти, които му бяха ужасно тесни. Уил виждаше, че е мускулест тип, прекарал дълго време във фитнес залата с щангите, но след краткото сепване го прогони от ума си. Младият мъж зачака на почтително разстояние. Човекът, на когото униформата му беше по мярка, лежеше в безсъзнание сред пакетите си в каросерията на камиона, повален от спринцовката приспивателно във врата.

Уил вече се молеше.

— Вижте, бих път чак от Ню Йорк заради тази книга. Зная, че не правите такива неща, но ще ви бъда много благодарен, ако помогнете.

Тя го изгледа ледено.

Уил извади портфейла си.

— Вашето не се губи, нали?

— Това е склад. Толкова ли е трудно да го разберете? — Тя погледна покрай Уил към човека от Ю Пи Ес. — Мога ли да ви помогна?

— Да — каза куриерът. — Имам пратка за Ийст Олимпик номер 2555. Това ли е мястото? За първи път пътувам по този маршрут.

— Тук е 2559 — отвърна тя и посочи. — Натам.

Пристигна служител на склада, махна на момичето и доближи закрепена с ластик за колана му магнитна карта към черен панел на стената. Вратата се отвори. Човекът от Ю Пи Ес се мотаеше на излизане, а Уил забеляза подобна карта с надпис „Оторизиран посетител“ на бюрото. Изгубило търпение, момичето погледна към него, сякаш питаше защо е още тук.

— Искам да говоря с управителя на това място — заяви Уил. Любезният подход не вършеше работа, така че бе ред на заплахите. — Няма да мръдна оттук, докато не го видя. Разбираш ли накъде бия, Карън? — Този път произнесе името ѝ като обида.

Тя нервно изпълни искането му, вдигна телефона и помоли някой си Марвин да дойде на рецепцията. Уил стоеше и чакаше, скръстил ръце на гърдите си така, сякаш го бяха сложили в усмирителна риза.

В каросерията на камиона подчиненият на Фрейзър се преоблече, провери все още дишащата жертва и докладва на шефа си по радиостанцията.

Карън изпита облекчение при вида на шефа си, сякаш дребният очилат мъж можеше да я защити от заплашителната грамада при бюрото ѝ. Стана да му прошепне нещо и Уил използва момента да отмъкне незабелязано магнитната карта от бюрото и да я скрие в дланта си.

Марвин го остави да повтори молбите си, но беше непреклонен. Това място не било отворено за посетители. Нямало процедури за изваждане на разрешително. Нямали право да издирват отделни книги. И между другото, саркастично добави той, няма ли да му е по-лесно да намери копие на общинските закони в някоя друга библиотека? Малко вероятно е да са останали само тези томове.

Възможностите на Уил се изчерпваха. Разговорът клонеше към заплаха да извикат полиция, ако не се разкара. Излезе ядосано, като прибра картата в джоба си. Отвън имаше друг вход с черен магнитен панел. Щеше да се върне.

Фрейзър гледаше през бинокъла как Уил върви с празни ръце към колата си. Пайпър потегли и той го последва, като се питаше накъде ли е тръгнал пък сега.

Уил не го беше планирал, но трябваше да убие време и когато му хрумна, идеята му се стори подходяща. Придаваше симетрия и завършеност. На един светофар отново направи справка с картата.

Пътят вероятно щеше да му отнеме цял час, но не можеше да се върне при склада преди вечерта, а и трябваше да провери дали не сканират на смени, или имат нощна охрана. Щеше да остави Дейн да спи, но по някое време следобед трябваше да му се обади и да го предупреди, че се налага да се забавят.

Излезе на шосе 710, следван бавно от Фрейзър. Колите едва пъплеха. Уил използва натоварения трафик да се обади на Нанси и да сподели безизходицата си. Тя звучеше по-добре, по-енергично и това го накара и той да се почувства по-добре и зареден с енергия. Нанси имаше достатъчно сила на духа да го нахъса да продължи.

Когато шосе 710 премина в магистрала „Лонг Бийч“ южно от Четиристотин и пета, Фрейзър се сети накъде е тръгнал Пайпър. Обяви го на всички по радиото:

— Не мога да повярвам. Отива към Лонг Бийч. Сещате ли се кой е в Лонг Бийч, момчета и момичета?

От болницата за трайни заболявания в Лонг Бийч бяха направили слаб опит да разведрят обстановката с няколко саксии с ярки едногодишни растения при входа. Иначе ниският комплекс от бели тухли приличаше точно на това, което и беше — индустриално хранилище за безнадеждни и безпомощни. Влизаш вътре и никога не те изписват.

Дори в лобито имаше застояла миризма на болест и дезинфектанти. Обясниха му, че Шакълтън се намирал в източното крило и Уил тръгна по неприветливите варосани коридори покрай посетители и болнични служители. Всички се движеха бавно, нямаха закъде да бързат. Никой не изглеждаше радостен, че е тук. Океанът бе на не повече от километър, свеж и изпълнен с живот, но спокойно можеше да се намира и на друга планета.

Фрейзър беше паркирал пред болницата и обмисляше следващия си ход. Дали да прати някой вътре и да рискува? Какво беше замислил Пайпър? Може би Шакълтън му бе нужен по някакъв начин, за да получи базата данни? Нямаше смисъл. Знаеше от разказа на самия Пайпър, че след престрелката в „Бевърли Хилс“ беше купил флаш памет от „Рейдио Шак“ и я бе скрил някъде в Ел Ей. Вече знаеха, че я е пхнал в книга в Централната библиотека. Шакълтън не беше важен.

— Посещава го просто така, за да убие времето — каза Фрейзър на хората си. — Сигурен съм. Така че просто ще го изчакаме.

Свърза се със Съливън и го попита какво става с пилота. Беше му отговорено, че Дейн оказал доста добра съпротива в мотела, преди да бъде инжектиран и напъхан в количка за пране. Намираще се на борда на самолет и летеше обратно към старата си месторабота в Зона 51, където щеше да бъде разпитан и задържан, докато не решат какво да правят с него. Фрейзър се отпусна и изпрати един от хората си да намери кафе.

Гишетото на сестрите беше празно и Уил забарабани с пръсти, докато чакаше някой да се появи. Накрая от салона дойде пълничка

млада жена в колосана униформа и петно от нещо червено и лепкаво в ъгълчето на устата.

— Бих искал да видя Марк Шакълтън.

Сестрата изглеждаше изненадана. По всичко личеше, че Шакълтън не е от най-посещаваните.

— Роднина ли сте?

— Не. Стар приятел.

— Разрешено е само за роднини.

— От Ню Йорк съм. Изминах много път.

— Такава е политиката.

Уил въздъхна. Явно днес нещата вървяха все по този начин.

— Мога ли да говоря с началника ви, моля?

Беше призована по-възрастна чернокожа жена — яка и сериозна дама, която изглеждаше така, сякаш беше татуирала правилника на ръката си. Започна да обяснява на Уил политиката на болницата за посещения, но внезапно млъкна и се вгледа по-отблизо в него над очилата си за четене.

— Вие сте онзи от фотографията му.

— Нима?

— Единствената му фотография. Той няма посетители, нали разбирате. Понякога минава някой от правителството със специален пропуск, но не остава за повече от минута. Казвате, че сте негов приятел?

— Да.

— Елате с мен. Ще направя изключение.

Видът на Шакълтън в леглото бе шокиращ, защото се беше смалил ужасно. И преди нямаше много месо по кокалите, но годината в кома и храненето на системи го бяха превърнали в жив скелет с жълта като восък кожа и силно изпъкващи кости. Уил можеше да го повдигне със същата лекота, с която вдигаше и сина си.

Лежеше на една страна — всеки ден го обръщаха, за да не получи рани от залежаване. Очите му бяха отворени, но замъглени, а устата му зееше отворена, показвайки кафеникави зъби. На главата му имаше мръсен каскет на „Лейкърс“, който прикриваше вдлъбнатината от ужасната рана. Беше завит с чаршаф от кръста надолу. Гърдите и ръцете му бяха кльощави като на затворник от концлагер, пръстите бяха извити като хищни нокти. Гърдите му се движеха драматично,

всяко вдишване бе рязко и шумно. Прозрачна найлонова торбичка изливаше съдържанието си в тялото му — бяла течност, капеща в тръба, излизаща от стомаха му. Друга торбичка се пълнеше с урината от катетъра.

На масичката до леглото имаше една-единствена снимка в рамка. Четиримата съквартиранти по време на срещата им по случай двайсет и пет годишнината от завършването на колежа. Джим Зекендорф сияеше в единия край, Алекс Динърщайн беше в другия. В средата се мъдреше Шакълтън с пресилена усмивка на лице и същия каскет на „Лейкърс“, застанал до Уил, който стърчеше цяла глава над него, фотогеничен и естествен.

— Когато отишли в къщата му, това била единствената фотография, която открили — каза сестрата. — Донесоха я, което е хубаво. Кои са другите?

— Съквартиранти от колежа.

— Личи му, че е бил умен човек, макар и да не говори.

— Има ли някакъв шанс да излезе от това положение? — попита Уил.

— За Бога, не! — възкликна сестрата. — По-добре от това не може да бъде. Светлините са включени, но Бог знае, че вътре няма никой.

Тя остави Уил до леглото. Той придърпа един стол и седна, загледан в празните очи на Шакълтън. Искеше да го мрази. Този нещастен дребен човек го бе уловил като заек в примката си и го бе завлякъл в безумния си свят. Насила го беше натъпкал с информация за Библиотеката и бе запратил живота му в странна и непозната орбита. Може би всичко това е било предопределено, трябвало е да стане, но този жалък дребосък по своя воля беше замислил да омърси живота на Уил. И се беше справил забележително добре.

Но сега не можеше да изпита омраза към това полумъртво създание, поемащо дъх като риба на сухо, чието лице наподобяваше лицето на измъчения образ от картината „Викът“ на Едвард Мунк. Чувстваше единствено тъпа мъка за пропилян живот.

Не си направи труда да говори с него по изпълнения с надежда начин, по който другите посетители говореха с изпадналите в кома. Просто седеше и мислеше за собствения си живот, за изборите, които беше направил, за изминатите и загърбените пътища. Нима всеки път,

когато бе постъпвал по начин, който оказва влияние на живота на други, решението му е било предопределено от невидима ръка? Беше ли отговорен за собствените си постъпки, или не? Имаше ли значение дали ще планира следващия си ход? Каквото е писано, ще се случи, нали така? Може би не трябваше да се връща при склада и да прекарва мизерна нощ в търсене на флаш паметта. Можеше просто да свали ризата си и да прекара нощта на плажа, загледан в звездите. Може пък това да беше следващият ход на голямата шахматна дъска.

Умът на Уил по принцип не беше настроен да философства. Той бе практичен човек, разчитащ на инстинкта и действието. Ако беше гладен, ядеше. Ако му се чукаше, намираше си жена. Ако бракът или връзката го правеше нещастен, слагаше край. Ако имаше работа, вършеше я. Ако имаше убиец, намираше го.

Сега отново беше съпруг. И отново беше баща. Имаше великолепна жена и син, който го изпълваше с надежди. Трябваше да се уповава на тях. Нанси и бебето трябваше да насочват вземането на решения. Ако в играта имаше намесени и други сили, тъй да бъде. Не биваше да мисли прекалено много за нещата. Следващият му ход трябваше да бъде намирането на паметта. После метафорично щеше да я завре в задника на Фрейзър.

Почувства се по-добре, като някогашния Уил.

Ами 2027?

Край на дните или не, дотогава имаше много време. Разполагаше със седемнайсет години да компенсира петте десетилетия егоизъм. Имаше възможност да изкупи греховете си.

Сделката беше доста добра.

— Благодаря, задник такъв — каза той на Шакълтън.

На връщане към склада Уил направи едно добро и две лоши обаждания по телефона.

Нанси вече не беше сама. Дъщерята и зетят на Уил току-що бяха пристигнали да ѝ правят компания при езерото до завръщането му. Звучеше радостно разсеяна и на заден фон се чуваше веселото гукане на детето.

Другите обаждания го разтревожиха. Дейн не отговори. Второто обаждане беше през рецепцията на мотела, но никой не вдигна в стаята му. Служителят потвърди, че е отседнал там. Уил реши, че е заспал дълбоко, но въпреки това безпокойството не го напусна.

В Зона 51 телефонът на Дейн регистрира пропуснатото обаждане от предплатения телефон на Уил. Един от техниците в оперативния център прехвана номера недалеч от Лонг Бийч, движеше се на север. Съобщи новината на Фрейзър.

Фрейзър изсумтя. Хубаво беше да знае телефонния номер на Пайпър, но се надяваше да не му е нужен. Уил се намираще пред очите му и ако всичко минеше добре, скоро щеше да е на сигурно място, а Фрейзър щеше да разполага с базата данни.

После щеше да навести Хенри Спенс и да прибере онова, което Пайпър беше намерил в Англия.

С нетърпение очакваше да се отърве от Лестър. Искаше да докладва, че си е свършил работата, че заплахата е предотвратена, че целите им са неутрализирани. Искаше в замяна на това да чуе как бюрократът любезничи с него. После щеше да си вземе няколко дни почивка, през които да боядиса терасата или да се посвети на някое друго приятно занимание. Една седмица преди „Събитието Каракас“ базата щеше да бъде затворена и щеше да му се наложи да живее в нея.

Все още бе твърде рано да действа, затова Уил спря да вечеря на няколко километра от склада. На паркинга пред китайския ресторант отново направи неуспешен опит да се свърже с Дейн. Този път остави съобщение на гласовата му поща:

— Уил е. Часът е пет и половина. Опитвах се да те намеря. Ще отнеме повече време, отколкото очаквах. Обади ми се веднага щом чуеш това съобщение.

Час по-късно все още бе в заведението, натъпкан със свинско в сладко-кисел сос и зелен чай. Ресторантът имаше хубав бар и сума ти алкохол за унищожаване, но вместо това Уил продължи да се налива с проклетия чай.

Преди да си тръгне, разчупи курабийка с късмет: *Разумният се подготвя за неочакваното.*

Благодаря за съвета, помисли си той.

Затаи дъх, докато завиваше към паркинга на склада. Беше пуст. Слава Богу, нямаха втора смяна. Слънцето беше залязло преди половин свят и бързо намаляващата светлина беше добре дошла, макар да предпочиташе да е съвсем тъмно. Обиколи сградата два пъти с колата си, за да се увери, че всичко ще бъде наред, после паркира отстрани и тръгна към главния вход. Отмъкнатата карта накара червената лампичка да светне в зелено и ключалката изщрака. Беше вътре.

Пригответи се за среща с охраната, но лобито и рецепцията бяха празни, осветени от една-единствена лампа. Картата свърши работа още веднъж и Уил се озова в самия склад.

Не беше съвсем тъмно. Няколко флуоресцентни лампи на тавана работеха, осветявайки огромното пространство с мътната си светлина.

Първото, което привлече вниманието му, бяха роботите — цяла редица в предната част на помещението. Бяха като огромни телевизори без екрани. Всеки имаше отделение като кутия с V-образна дървена рамка, предназначена да държи книга с еластични ленти.

В най-близката до него машина, изключена за през нощта, механичната ръка беше замръзнала наред движението си, хванала една страница с деликатните си щипци. Оптичната палка беше готова да започне сканирането веднага щом устройството бъде включено и страницата се обърне.

Зад роботите имаше обширен склад, представляващ индустриален двойник на библиотека — ред след ред черни метални рафтове, достатъчно ниски, че човек лесно да стигне до горните лавици. По периметъра на склада бяха подредени тъмни офиси за персонала.

Уил въздъхна, когато видя какво го очаква. Тук имаше десетки хиляди книги. Макар несъмнено да съществуваше някакъв каталог и система за разпределянето им, най-вероятно щеше да прекара толкова време в ровене из кабинети и папки, колкото и ако направо тръгне да обикаля. Затова си избра една редица в края на склада и просто тръгна покрай нея.

Половин час по-късно главата му беше замаяна от морето гръбчета със залепени баркодове на склада. Трябваше да бъде методичен. Не можеше да е сигурен, че всички томове с общински закони са групирани заедно. За свой ужас забеляза, че някои поредици са пръснати като просо. В края на поредния ред, в задната част на сградата, спря да се обади отново на Дейн, но отново му отговори гласова поща. Нещо определено не беше наред.

Нещо светещо привлече вниманието му. В най-близкия до него офис имаше черно-бял монитор, показващ картина от охранителната камера в полутъмното лоби. На табелката на вратата пишеше „Марвин Хемпъл, главен мениджър“. Уил си представи как мършавият управител седи на бюрото си, сърба бульон и шпионира момичето на рецепцията през обедната почивка. Поклати глава и продължи със следващия ред.

Ускори крачка и се застави да се концентрира. Ако не внимаваше, можеше да изгуби часове, да остане с празни ръце и да се наложи да започне отново. Реши да докосва всяко гръбче, за да е сигурен, че го е проверил преди да продължи нататък, но неканените мисли продължаваха да го разсейват.

Къде се беше дянал Дейн?

Как е Нанси?

Как ще завърши тази игра?

Фрейзър беше обградил склада, но се опасяваше, че хората му са недостатъчни за сграда с такива размери. Разполагаше само с шестима души, с които да покрие главния вход, товарния вход отзад и аварийните изходи от двете дълги страни. Беше оставил Декорсо и още двама отпред. Пайпър беше влязъл оттам, така че най-вероятно щеше и да излезе по същия път. Пръсна собствения си екип, пращайки по един човек при аварийните изходи. Самият той беше покрил товарния вход

и си представяше как Пайпър бавно отваря вратата и зяпва, докато Фрейзър стреля в тялото му. Нямахше да умре, но се надяваше много да го боли.

Разбира се, Декорсо изживяваше последните си минути. Фрейзър мислено се сбогува с него. При следващата им среща вероятно щеше да е труп. Нещо щеше да го убие в близките няколко часа. Пайпър? Приятелски огън? Инфаркт? Нощта определено нямахше да свърши тихо и спокойно.

Мина още един час и Уил отбеляза мястото, до което бе стигнал, като издърпа една книга от лавицата, след което отиде в тоалетната да се освободи от китайския чай и да наплиска лицето си със студена вода.

В същото време Фрейзър и Декорсо водеха оживена дискусия по радиото. Защо Пайпър се бави толкова много? Дали не са пропуснали някоя врата? Или може би складовете са свързани с подземни тунели?

Фрейзър реши засега да изпрати екипа на Декорсо в лобито. Добре беше да го контролират, в случай че Пайпър излезе оттам, а и щяха да се намират по-близо до целта, ако решат да влязат и да го спипат вътре. Един от хората на Декорсо имаше стандартно оборудване, с което бързо преодоля четеца на карти. Тримата влязоха в лобито и заеха отбранителни позиции.

Уил отново приближаваше задната част на склада и при последния рафт от реда беше разтърсен, сякаш го бе ударил ток.

Ето ги и тях! Цяла редица общински закони на Ел Ей за осемдесетте. Топло, помисли си той. Топло.

Завъртя се на сто и осемдесет градуса, за да огледа първия рафт на следващия ред. Сърцето му се разтуптя от вълнение. Лавиците бяха изпълнени със светлокафявите томове. Не бяха по ред, но погледът му пробяга през сборниците, събрани през всички десетилетия.

1947 трябва да бъде тук. Някъде тук.

Започна да докосва всяко гръбче и да произнася на глас годината. Стигна до долните лавици. Наведе се, докосна тома и бързо го извади.

1947.

Седна на пода с книгата в скута, отвори я широко, за да огъне гръбчето, и чукна тежкия том в пода. Дулото на пистолета се заби в

крака му, но не обърна внимание на неудобството. Чу се тихо, приятно дрънчене, когато пластмасовото устройство падна върху бетона. Уил затвори очи и отправи мислена благодарност.

Стана и забеляза, че отново се намира срещу офиса на управителя и инстинктивно погледна монитора.

Замръзна.

На екрана имаше движение.

Двама души. Не, трима. С оръжия в ръцете.

Наблюдатели.

Пъхна в джоба си флаш паметта, извади пистолета и свали предпазителя. В пълнителя имаше седемнайсет патрона и още един в цевта. Това беше всичко, нямаше резервни пълнители. Осемнайсет патрона нямаше да му стигнат за сериозна престрелка. Трябваше да измисли по-добър начин за измъкване.

Сигурно бяха покрили всички изходи. Поне имаше едно малко предимство. Можеше да ги види. Имаше ли изход към покрива? Складът вероятно бе построен върху плоча, но ако имаше и подземно ниво, най-добре беше да го намери.

Обиколи тичешком помещението в търсене на пътища за измъкване и преценяване на позициите, като при всяка обиколка се връщаше в офиса, за да провери екипа в лобито.

Нямаше приемливи възможности. Премисли бързо и се пригответи за предстоящото насилие. Беше ОХ, но това не означаваше, че следващия път, когато го види Нанси, нямаше да прилича на Шакълтън. Страхът остави метален привкус в устата му.

Декорсо чу в слушалката Фрейзър, който настояваше да докладва обстановката. Зашепна:

— Тихо е, няма следа от...

И адът се отрици.

Осветлението изведнъж се включи и оглушително зави сирена — толкова силно, че на човек му идеше да затисне ушите си с длани.

— Пожарната сирена! — извика Декорсо толкова силно, че Фрейзър успя да го чуе през врявата.

— Сигурно е включена към централата! — изкрещя му в отговор Фрейзър. — Пожарникарите ще пристигнат всеки момент! Действай! Пипни го! Моят екип — останете на позиции!

— Ясно — извика Декорсо. — Влизаме!

Декорсо нареди на хората си да отключат вратата и тримата влетяха в склада и незабавно се разделиха.

Почти замръзнаха от гледката пред тях.

Цялата редица работи сякаш танцуваше конга. Механични ръце обръщаха страници. Ослепителна светлина осветяваше хартията. На компютърните дисплеи се появяваха дигитализирани текстове.

Декорсо забеляза нещо. Стори му се, че вижда черна стомана зад сканиращата кутия на един от роботите в средата.

— Оръжие! — изкрещя той през оглушителния вой на сирената и вдигна собствения си пистолет.

Уил беше в позиция зад работа. Дръпна спусъка два пъти и куршумите се забиха в гърдите на Декорсо. Мъжът примигна, рухна на колене и заби лице в пода. Другите двама наблюдатели бяха много добри, вероятно бивши служители от специалните служби и през следващите няколко секунди Уил усети колко са хладнокръвни под обстрел.

Никой от двамата не се разсея от факта, че водачът им е свален. Онзи отляво на Уил се метна зад една метална количка и откри огън по всички работи в средата. Ясно беше, че не знаеше къде точно се намира Уил. Разлетяха се късчета хартия и пръснато стъкло, но механичните ръце продължаваха да търсят страници за обръщане.

Уил се съсредоточи върху мъжа от дясната му страна, който беше по-открит, приклепнал, търсец мишена. Прицели се и стреля три пъти. Наблюдателят изпъшка и падна, под якето му започна да се образува локва кръв.

Изстрелите на Уил и пламъкът от дулото послужиха като ориентир и третият стреля в работа му. Уил се метна зад машината и усети изгаряща болка от вътрешната страна на лявото си бедро, сякаш някой го дамгосваше с нажежено желязо. Крачолът му бързо се пропи с кръв. В момента нямаше възможност да се занимава с раната. Ако беше улучена бедрената артерия, с него бе свършено. Скоро щеше да разбере. Нещата щяха да станат сиви, после щеше да дойде ред на пълния мрак.

Роботите бяха наредени толкова близко един до друг, че почти образуваха плътна стена. Уил запълзя наляво, докато не се озова зад най-отдалечения. Вече не знаеше къде е заел позиция последният

наблюдател. Кракът му кървеше силно, но всичките му сетива работеха. Ако куршумът беше засегнал артерията, вече щеше да умира.

И тогава последният наблюдател направи грешката да се подчини на заповед.

Фрейзър крещеше като луд в слушалката му.

— Какво е положението? Докладвайте, мътните ви взели! Веднага!

— Двама улучени! — извика в отговор наблюдателят. — Под обстрел! В предната част!

Уил прехвърли тежестта си върху здравия крак и се подаде над сканиращата кутия на работа като кукла на пружина. Прицели се в посоката на гласа и изстреля шест куршума в металната количка. Последният наблюдател се опита да се изправи, но падна назад. От корема му течеше кръв.

Уил бързо свали колана си, уви го около бедрото и го стегна толкова силно, колкото можеше да издържи. Кракът едва понасяше тежестта му. Втурна се като луд покрай кървящите мъже, изкуцука през лобито и излезе в безлунната нощ.

В далечината се чуваха сирени на пожарни, които приближаваха.

Нямаше представа още колко наблюдатели има, но знаеше, че би трябвало да покриват другите изходи още известно време.

Колата му беше само на няколко метра от него.

Щеше да успее.

Кръвта се процеждаше през панталона му върху седалката. Заливаха го пристъпи на главозамайване, последвани от такава вълна гадене, че се принуди да отбие и да спре. Наведе се през отворената врата и повърна на пътя.

Трябваше час по-скоро да се справи с раната. Умът му трябваше да е ясен. В противен случай беше изгубен.

Фрейзър коленичи до тялото на Декорсо и провери пулса на шията му, макар да знаеше, че такъв няма да има. Две на нула за Пайпър срещу Декорсо, помисли си той. Два пъти застрелян от един и същи тип, втория път — фатално. Познай кой е по-добрият?

Трябваше лично да пипне Пайпър.

Другите двама бяха живи, но едва-едва. Нареди на своя екип да повика линейка. Нищо друго не можеха да направят за тях. Знаеше, че единият от ранените ще умре. Знаеше датите на смъртта на всичките си хора — абсолютно задължително изискване за всяка операция, колкото се касаеше до него.

Не знаеше собствената си дата.

Можеше да наруши правилата и да я научи, но винаги бе следвал устава. Пък и дълбоко в себе си бе сигурен, че е ОХ.

Сирените на пожарните вече бяха съвсем близко. На излизане забеляза кървава следа през лобито. Добре, помисли си Фрейзър. Надявам се да те боли.

Подкара с двамата си здрави подчинени преди пристигането на пожарните. Пайпър можеше да е навсякъде.

На един светофар Уил нагласи турникета и продължи да кара. Намираще се на Върнън Авеню и се движеше на изток, като се оглеждаше за отворени магазини. Трябваше му аптека. Трябваше му

нов чифт панталони. Трябваше му компютър. Трябваше да намери Дейн. Трябваше да се освободи от колата. Трябваше да говори с Нанси. Трябваша му още патрони — в пълнителя бяха останали само седем. Трябваша му много неща за съвсем малко време.

Отново позвъни на номера на Дейн и отново се включи гласовата поща. Телефонът в мотелската стая също не отговаряше и когато Уил притисна онези на рецепцията, някой изтича да почука на вратата и я отвори с резервен ключ. Стаята била празна. Накрая се обади в терминала на летището и научи, че самолетът на Дейн не е докосван от обяд. Пилотът не се е мяркал наоколо.

Така значи, помисли си Уил. Наблюдателите са го спипали. Трябваше да се оправя сам. Погледна телефона в ръката си и се наруга с отвращение.

Ако са пипнали Дейн, телефонът му беше у тях и знаеха номера на Уил. Следователно беше в ръцете им. Отвори прозореца, изхвърли апарата и се сбогува със спасителното си въже.

Фрейзър поддържаше постоянен контакт с оперативния център на Зона 51. Караше на изток по Върнън, воден от телефона на Пайпър.

— Сигналят изчезна! — извика техникът в слушалката му.

— Как така е изчезнал?

— Просто изчезна. Сигурно е изключил апарата или е извадил батерията.

Фрейзър удари ядосано таблото.

— Намираме се на около километър зад него!

— Какво да правя? — попита шофьорът.

— Продължавай напред. Остави ме да помисля.

Уил вече беше на Креншоу и караше безцелно на север през ширналия се нощен град. Болката го подлудяваше, а виенето на свят вече ставаше застрашително. В далечината видя знак за „Болдуин Хилс Креншоу Плаза“ и продължи напред, докато не стигна до него. Видя един „Уол-Март“, отби в покрития паркинг и си избра най-близкото до изхода място.

С мъка слезе от колата и сграбчи първата попаднала му количка за пазаруване, за да се подпира на нея и да скрие доколкото е възможно окървавения си панталон. Като се мръщеше, закуцука към магазина и мина покрай възрастния портиер в смокинг. Човекът веднага забеляза покрития с червени петна крачол, но продължи да си гледа работата — нещо характерно за места като това.

Уил насочи количката право към фармацевтичния отдел и взе стерилна марля, бинтове, пинцети и дезинфектант, както и шишенце ацетаминофен, сякаш можеше да му помогне за болката. Трябваша му опиати, но нямаше начин да си ги набави.

После продължи към мъжкото облекло и избра чифт черни панталони по негова мярка, бельо и чорапи. Отиде в съблекалнята, избра си най-задната кабинка и свали окървавения панталон. Застана несигурно пред огледалото и огледа раната. От вътрешната страна на бедрото имаше пурпурна половинсантиметрова дупка, на десетина сантиметра от свивката на слабините, от която постоянно течеше тъмночервена кръв. Беше присъствал на достатъчно аутопсии и знаеше, че е извадил късмет. Адукторът се намираше доста далеч от бедрената артерия. Но все пак късметът му не беше пълен. Нямаше изходна рана. Роботът явно беше забавил куршума и бе поел част от енергията му, и сега парчето олово беше заседнало в тялото му. След около ден кракът му щеше да се инфектира без хирургична намеса и антибиотици.

Отвори пакета с трите чифта гащета, нави едните на руло и ги захапа, за да не изкрещи. Поля раната с тъмнокафяв йодов разтвор и се зае с болезнената работа. С помощта на пинцетите напъха марля в дупката. Притисна я и очите му се насълзиха от болка. Нямаше избор. Раната трябваше да се запуши. Ако не го направеше, кръвта нямаше да се съсери и щеше да изтече. Със серия натискания с пинцетите напъха марлята през кожата и подкожната тъкан дълбоко в кашкавия мускул.

Когато приключи и не можеше да понесе повече, изсипа йод върху марлята и стегна раната с бинт. После изплю гащетата и се отпусна на пода, като дишаше тежко. Минута по-късно беше готов да облече чисто бельо и панталон. На излизане от съблекалнята изхвърли в кофата за боклук окървавените дрехи.

Болката бе ослепяваща, но трябваше да я преглътне и да се обърне за помощ към един консултант в отдела за електроника.

— Кой е най-евтиният ви лаптоп с юесби порт и безжична връзка?

— Всички имат юесби портове и безжична връзка — отвърна младокът.

— Тогава кой е най-евтиният?

— Имаме един „Ейсър“ за четиристотин деветдесет и осем.

— Вземам го. Искам и една раница. Батерията заредена ли е?

— Би трябвало. Защо?

— Защото искам да го използвам веднага.

До супермаркета имаше стоянка за таксита. Уил беше напъхал всичките си провизии в новата си раница и сковано се качи на задната седалка на една кола. Докосна новите си панталони и с облекчение откри, че все още са сухи.

— Накъде? — попита бакшишът.

— До автогарата на „Грейхаунд“. Но преди това спри при някой магазин за алкохол.

На Фрейзър му писна да обикаля и да търси игла в копа сено. Бяха препратили информацията за Пайпър на градската полиция, в това число и номера на колата му. Беше заподозрян в убийство на федерални агенти. Въоръжен и опасен, може би ранен. Ченгетата щяха да го вземат на сериозно. Болниците щяха да са нащрек. На Фрейзър не му оставаше друго, освен да надхитри Пайпър. Какво ще прави с базата данни, ако вече разполагаше с нея? Къде щеше да иде? Нямаше да може да отлети обратно за Ню Йорк, без да го пипнат. И тогава се сети.

Спенс. Утре беше денят на смъртта на Спенс.

Той живееше в Лас Вегас. Изглеждаше съвсем логично Уил да се срещне със Спенс там и да му предаде базата данни. Вероятно Вегас трябваше да бъде следващата спирка на Дейн Бентли.

Не се налагаше да гони Пайпър. Достатъчно беше просто да отиде в Лас Вегас и да чака пристигането му.

— Преди двайсет минути Пайпър е използвал кредитната си карта в „Уол-Март“ на Креншоу — докладваха от оперативния център.

— Какво е купил? — попита Фрейзър.

— Компютър, раница, малко дрехи и купища марли и бинтове.

— Добре. Връщаме се обратно в Невада. Знам накъде е тръгнал.

Уил си купи еднопосочен билет до Лас Вегас и плати в брой. Разполагаше с три часа до тръгването на автобуса, но не му се искаше да се мотае из автогарата. От другата страна на улицата имаше магазин за понички. Изкуцука в едно сепаре с кафе и допълнителна картонена чашка. Сипа си половин чаша „Джони Уокър“ под масата, пъхна шест ацетаминофена в устата си и ги изпи с няколко огнени глътки.

Алкохолът му помогна да притъпи болката или поне да го разсее достатъчно, за да извади новия си компютър от кутията и да го включи. Системата не откри мрежа.

— Имате ли безжичен интернет? — извика той към тъпото на вид мексиканско момиче зад тезгяха, но със същия успех би могъл да я помоли да му обясни принципите на квантовата механика. Момичето го погледна безизразно и сви рамене.

Включи флаш паметта и прехвърли базата данни на Шакълтън. Минута по-късно беше подканен да въведе парола. Спомни си я веднага — Питагор. Сигурно беше имала някакво значение за Шакълтън, но така и не беше разбрал какво точно.

Базата данни беше готова за запитване. Имаше някакво божествено усещане да можеш да въведеш име и някаква допълнителна информация и моментално да откриеш датата на смъртта на съответния човек. Започна с Джо и Мери Липински, просто за да им отдаде почит. Бяха там — 20 октомври.

После отново провери Хенри Спенс. Получи потвърждение — 23 октомври. Утре.

Въведе още две имена и се загледа в екрана.

Вече имаше известна идея какво ще се случи утре.

В Ню Хемпшир бе след полунощ, но трябваше да говори с Нанси, дори това да означаваше да я събуди и разтревожи. Нямахте избор. Като едното нищо това можеше да се окаже последният им разговор.

До тоалетните имаше телефонни апарати. Уил смени няколко банкноти срещу куп монети и набра домашния номер на Зекендорф в Алтън. Наблюдателите вероятно разполагаха с номерата на всички предплатени телефони и ги подслушваха. Нямаха този номер. Засега.

Докато телефонът звънеше, Уил забеляза свежа кръв по новите си панталони.

Нанси вдигна. Изглеждаше изненадващо будна.

— Аз съм — рече той.

— Уил! Как си? Къде си?

— В Ел Ей.

— И? — загрижено попита тя.

— Намерих флаш паметта, но има някои проблеми.

— Какво се е случило?

— Спипаха Дейн. Имаше малко счепкване.

— Уил, добре ли си?

— Прострелян съм. В лявото бедро. Не улучиха топките ми.

— Господи, Уил! Трябва да отидеш в някоя болница!

— Не става. Вземам автобус. Трябва да се добера до Спенс.

Личеше си, че Нанси се опитва да измисли нещо. Чу как бебето се размърда.

— Ще се обадя в отдела в Ел Ей — каза тя. — От ФБР ще те поемат.

— Господи, недей! Фрейзър ще научи. Следи всички местни комуникации. Трябва да се оправям сам. Ще успея.

— Не ми звучиш добре.

— Трябва да ти призная нещо.

— Какво?

— Купих бутилка уиски. Нанси?

— Да?

— Бясна ли си ми?

— Винаги съм ти бясна.

— Питам сериозно.

— Уил, обичам те.

— Само ти създавам неприятности.

— Не говори така.

— Искам да мога да се погрижа за теб и Фили през двайсет и седма.

— И ще го направиш, скъпи. Зная, че ще го направиш.

Ако алтернаторът на автобуса от Ел за Лас Вегас не се беше повредил, следващият ден можеше да мине по различен начин. Такава е природата на непредопределеността и съдбата. Една променлива влияе на друга, тя — на трета и така нататък по безкрайно сложната верига. Вместо да напусне Ел Ей в десет и половина вечерта, автобусът потегли от терминала четири часа по-късно.

За успокоение Уил смучеше от бутилката през по-голямата част от шестчасовото пътуване през пустинята и задряма, когато се вцепени достатъчно. Цялата задна част на автобуса беше само за него. Повечето от останалите пътници предпочетоха да вземат по-късен курс. Имаше само неколцина твърди глави, които останаха да чакат завършването на ремонта, а хората, които се качват в автобус за Лас Вегас посред нощ, предпочитат да останат насаме със себе си.

Периодично посещаваше тоалетната, за да натъпче още марля в раната и да я полее с йод, но продължаваше да кърви и губеше сили с всеки изминал час.

Събуди се, когато изгревът обагреше пустинята — с тъпо главоболие, пресъхнала уста и болки в крака. Трепереше и се сгуши в якето си, за да се стопли. Теренът навън бе равен, кафяв и покрит с бодливи храсталаци. Искаше му се климатикът да се повреди и температурата да се изравни с пустинната жега. Инфекцията вероятно започваше.

Последният час от пътуването бе истинско изпитание. Издържа на гаденето, болката и силните студени тръпки, от които му тракаха зъбите, като стягаше гневно мускули. Трябваше му ужасно усилие на волята, за да довърши започнатото. Ако се огънеше пред засилващата се слабост, Фрейзър щеше да победи. Не можеше да позволи подобно нещо. Съсредоточи мислите си върху Нанси и сина си. В съзнанието му се появи образът на сучещия Фили, докато тя замечтано гледеше през прозореца на апартамента им. После откри, че се смее, когато картината се смени с огромната каравана на Спенс.

— Искам този автобус — изграчи той.

През зеленикавите прозорци в далечината се появи Лас Вегас, издигащ се от равната пустиня, проблясващ като кристал, подобно на Изумрудения град. Надигна се за още една смяна на превръзката. Чистачът на тоалетната сигурно щеше да си помисли, че по време на пътуването е имало здрав екшън.

Накрая автобусът спря на автогарата недалеч от казино „Голдън Нъгет“. Уил беше последен и шофьорът го изгледа подозрително как бавно слиза от стъпало на стъпало.

— Добре ли си, приятел?

— Чувствам се отлично — промърмори му Уил. — Чувствам се късметлия.

Закуцука направо към най-близкото такси. От горещото слънце се почувства малко по-добре. Бавно се намести на задната седалка.

— Закарай ме до Хендерсън. Улица „Сейнт Кроа“.

— Скъп квартал — отбеляза шофьорът и го изгледа.

— Не се и съмнявам. Закарай ме по най-бързия начин и ще получиш петдесетачка отгоре.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ някоя болница?

— По-добре съм, отколкото изглеждам. Само бъди така добър да изключиш климатика.

При предишното си посещение в Лас Вегас си беше обещал то да бъде последното му. Това бе преди повече от година, когато дойде да разпита шефа на застрахователната компания „Дезърт Лайф“ във връзка със случая „Апокалипсис“. Беше една от онези ситуации, в които нацелваш правилната посока, но се оказваш на погрешното място. Президентът на компанията Нелсън Елдър се оказа свързан със случая, но не по начина, по който очакваше Уил. Дружеското му отбиване до някогашния му съквартирант Марк Шакълтън също беше далеч от изживяването „каквото виждаш, това получаваш“. Пътуването му остави противни впечатления от Вегас, но и без това никога не си беше падал по града. Закле се, че по един или друг начин това наистина ще бъде последното му стъпване тук.

Пиковият трафик беше в посока на север към Вегас, но те се движеха в обратната и стигнаха доста бързо до Хендерсън. Шоколадовите висини на хребета Макълоу изпълниха предното стъкло, докато приближаваха възвишенията Макдоналд, където се

намираше скъпият квартал на Спенс. Уил се напрягаше да остане в съзнание и яростно стискаше и отпускаше юмруци, а шофьорът непрекъснато му хвърляше погледи в огледалото.

Хендерсън се оказа ограден квартал в злачния терен на клуб „Драгън Ридж“, анклав от модерни домове, накацали по хълмовете над игрищата за голф. На портала Уил свали прозореца и каза на охраната, че Уил Пайпър е дошъл да види Хенри Спенс. Чу гласа на Спенс по телефона на пазача, след което мъжът махна на таксито да продължи.

Уил се озова пред най-голямата къща, която бе виждал някога — огромна постройка в средиземноморски стил с цвета на пясъчник. Видя Спенс при отворената врата, седнал на скутера си. Кениън се завтече към тротоара, като махаше и викаше, и спря стреснат при вида на излизащия със залитане Уил. Изтича към него и го подхвана, за да му помогне да извърви разстоянието до вратата.

— Мили Боже! Какво е станало? — ахна той.

Уил стисна зъби.

— Наблюдателите. Май са пипнали Дейн.

— Ужасно се притеснихме — рече Кениън. — Нищо не сме чули. Хайде. Влизай вътре.

Спенс дръпна скутера си назад, за да им направи път.

— Алф, сложи го на дивана в семейната стая! Господи, той кърви! Уил, проследиха ли те?

— Не мисля — изхриптя Уил.

Къщата представляваше осемстотин квадратни метра разкош, същински Тадж Махал в стила на Вегас, построен за богатата съпруга на Спенс. Кениън помъкна Уил през оформения като подкова интериор до една стая с камина, бюро с компютър и огромен кафяв диван, гледащ към басейна в задния двор. Уил се просна на него и Кениън внимателно вдигна краката му и ги положи на дивана. Уил беше преbledнял и плувнал в пот, дишането му бе учестено. Крачолът на панталона бе пропит с лепкава кръв, във въздуха се носеше противна тежка миризма.

— Трябва ти лекар — тихо рече Кениън.

— Не. Още не.

— Хенри, да имаш ножици някъде наблизо?

Спенс приближи със скутера си. Кислородните му тръбички съскаха.

— В бюрото.

Кениън намери ножиците и изрязва голям квадрат от панталоните на Уил, разкривайки окървавената превръзка. Разрязва и нея, махна марлята и прегледа раната. По време на работата си в никарагуанските джунгли се беше научил да дава първа помощ.

— Сам ли си се превързвал?

Уил кимна.

— Без обезболяващи?

— Боя се, че да.

Бедрото беше зачервено и подуто. От марлята се носеше плътна, противна миризма.

— Инфектирана е.

— Имам цял аптекарски склад в медицинския си сандък — обади се Спенс. — Какво ти трябва?

— Донеси ми някакви хапчета за болка — отвърна Кениън. — Кодеин, викодин, каквото и да е, а също и каквито антибиотици намериш. Да имаш аптечка за първа помощ?

— В багажника на мерцедеса. Немците мислят за всичко.

Уил се опита да се надигне.

— Взех я — каза той. — В раницата е.

Спенс затвори очи.

— Слава Богу.

— Първо да се погрижим за теб — настоя Кениън.

Слабият мъж работеше бързо, наpomпа Уил с обезболяващи и антибиотици, после го помоли за прошка, преди да извади стария тампон от раната и да го замени с нов. Уил стенеше и скърцаше със зъби, а когато всичко приключи, поиска уиски.

Кениън не мислеше, че идеята е добра, но Уил все пак успя да го убеди да му налее едно питие.

— Утре го отказвам — заяви той и му подаде празната чаша.

Кениън седна до него, а Спенс докара скутера си по-близо. Едва тогава Уил забеляза, че Спенс се е издокарал. Косата и брадата му бяха грижливо сресани, имаше хубава риза и вратовръзка.

— Защо си се облякъл така? — попита го Уил.

Спенс се усмихна.

— Вече няма да празнувам рождени дни. Затова решихме да отбележим деня на смъртта ми. Алф се представи чудесно. Направи ми

палачинки. Планира целия ден, не че е гарантирано, че ще участвам във всичко. Пица и бира за обяд. Следобед ще гледаме „Гражданинът Кейн“ в медийната стая. Пържоли на скара за вечеря. След това ще изключа кислорода и ще изпуша една пура на двора.

— Което вероятно ще го убие — тъжно вметна Кениън.

— Съжалявам, че нарушавам плановете ви — каза Уил. — Подайте ми раницата.

Извади лаптопа и докато операционната система зареждаше, им разказа за намирането на флаш паметта и смъртоносната среща с наблюдателите. Не беше видял Фрейзър, но бе усетил присъствието му.

— Да приключим с работата преди да гледаме филми, става ли? — подкани ги той.

— Напълно съгласен — отвърна Спенс. — Пък и без това вече знам всичко за Роузбъд.

Уил отвори базата данни на Шакълтън и въведе паролата, след което обяви, че е готов.

Спенс пое дълбоко дъх и облиза пресъхналите си устни. Искеше да знае, но процесът щеше да бъде мъчителен. Изрече първото име:

— Уилям Ейвъри Спенс. Балтимор, Мериленд. Той е най-големият ми син.

Уил затрака с клавишите.

— Отвъд хоризонта е.

Спенс издиша и се изкашля няколко пъти.

— Томас Дъглас Спенс, Ню Йорк Сити.

ОХ.

— Сюзан Спенс Пиърсън, Уилмингтън, Делауеър, дъщеря ми.

ОХ.

— Добре — спокойно рече той. — Да продължим с внуците ми. Много са.

Всички бяха ОХ.

Последва списък на снахи и зет, после дойде ред на по-младия му брат и неколцина първи братовчеди.

Един от братовчедите щеше да умре след седем години. Спенс кимна.

Вече беше почти приключил, отпуснат и доволен. Напрежението му беше изчезнало.

И накрая каза:

— Алф, искам да знам и за теб.

— Аз пък не искам! — запротестира Кениън.

— Тогава ни остави за минута. Не е нужно да го чуваш, но трябва да изпълниш желанието на умиращия.

— За Бога, Хенри, през последните две седмици правя само това!

— Скоро този товар ще падне от раменете ти. А сега се разкарай оттук.

Двамата си размениха братски усмивки.

Няколко минути по-късно Кениън се върна с поднос с кафе. Погледна ги и се изкиска.

— Няма да ви питам, а вие няма да ми казвате. Не искам да си развалям хубавите и подредени отношения с Бог. Предпочитам Той да ме изненада. По естествения начин.

— Както решиш, Алф — отвърна Спенс. — Ще пийна едно кафе. Вече приключих. Уил ми поднесе огромен дар. Мога да умра спокойно. Наркотиците започваха да действат и на Уил му се приспа.

— Трябва да вляза в интернет.

— Има безжична мрежа — рече Спенс. — Нарича се Хенри Нет.

Уил щракна върху иконата.

— Иска ми парола.

— Не можеш ли да я познаеш? — попита го Спенс и намигна.

— Не, не мога. — Изобщо не му беше до игри.

— Обзалагам се, че можеш.

Пръсна се стъкло.

През разбитите плъзгачи се врати нахлу горещ въздух от възвишенията.

В стаята имаше още двама мъже.

После от коридора се появи трети.

Уил гледаше дулата на два пистолета „Хеклер и Кох“ в ръцете на задъхани, здрави млади мъже. Фрейзър държеше нещо по-леко — „Глок“ като неговия.

Уил нямаше сили, нито възможност да измъкне бързо собствения си пистолет от кобура. Един от наблюдателите му го взе и го хвърли през разбитото стъкло в басейна.

— Вземи компютъра — нареди Фрейзър на подчинения си.

Машината беше изтръгната от слабата хватка на Уил.

— Къде е флаш паметта?

Уил бръкна в джоба на панталона си и хвърли паметта на пода. Нямахте смисъл да се прави на интересен. Беше изгубил.

— Можеше да почукаш, Фрейзър — укори го Спенс.

— Да, следващия път. Не изглеждаш добре, Хенри.

— Емфизема.

— Не съм изненадан. Винаги си бил заклет пушач. Даже нарушаваше правилата и пушеше в лабораторията, помниш ли?

— Помня.

— И продължаваш да нарушаваш правилата.

— Аз съм просто пенсионер, който ръководи малък клуб. Може и ти да поискаш някой ден да влезеш в него. Не събираме членски внос.

Фрейзър се отпусна уморено в един стол срещу тях.

— Трябва да ми дадете книгата за хиляда петстотин двайсет и седма, както и всички материали, които сте намерили в Кантуел Хол. До последния.

— Защо не ни оставите на мира? — запротестира Кениън. — Ние сме просто двама старци, а той е ранен. Нужна му е медицинска помощ.

— Не съм изненадан, че и ти си замесен, Кениън. Непрекъснато се въртеше около Хенри. — Фрейзър посочи Уил с пистолета си. — Този уби двама от хората ми — произнесе с равен глас. — Да не мислиш, че ще го водя на доктор? С кого си мислиш, че говориш? Да не смяташ, че ще обърна и другата си буза?

— И по-велики от теб са го правили.

Фрейзър се разсмя.

— Спести си думите, Алф. Винаги си бил от слабаците. Поне на Хенри му стискаше. — Насочи вниманието си обратно към Спенс и Уил. — Дайте ми книгата и ми кажете какво сте открили в Англия. Така или иначе ще науча.

— Не му давай нищо, Хенри — възмутено се обади Кениън.

Фрейзър повдигна вежда и един от хората му зашлеви Кениън с опакото на дланта си. Старецът рухна на колене.

— Остави го на мира! — извика Уил.

— Или какво? — озъби му се Фрейзър. — Какво ще направиш, ще ме опръскаш с кръв ли?

— Майната ти.

Фрейзър се извърна и заговори на Спенс.

— Знаеш какви усилия се полагат за запазването на Библиотеката в тайна през всички тези години, Хенри. Да не мислиш, че ще се спрем пред каквото и да било, за да научим всичко за липсващата книга? Това е по-важно от всеки от нас. Ние сме само незначителни пешки. Още ли не си го проумял?

— Нищо няма да ти кажа — твърдо заяви Спенс.

Фрейзър поклати глава и насочи пистолета си към Кениън, който все още бе коленичил на пода от болка и шок, а може би в молитва. Стреля веднъж в коляното му.

Кръвта пръсна във въздуха и човекът изкрещя от болка. Уил се опита да стане, но по-близкият до него наблюдател го бутна обратно. Уил размахна ръце, но онзи го укроти с рязък, жесток ритник в бедрото, точно над раната. Уил зави от болка.

— Алф! — изкрещя Спенс.

— Сложи му турникет — нареди Фрейзър на другия си подчинен. — Не искам да му изтече кръвта.

Младият мъж се огледа и забърза към Спенс да свали вратовръзката му. После се втурна към Кениън и започна да я стяга точно над коляното.

— А сега ме чуй добре, Хенри — рече Фрейзър. — Ако не ми дадеш каквото искам, ще сваля онзи турникет и след минута с него ще е свършено. Ти решаваш.

Спенс бе станал пурпурен от ярост и с мъка си поемаше дъх.

— Копеле такова! — изхриптя.

И насочи скутера си право към Фрейзър.

Не ставаше за таран — триколесна червена машина, развиваща максимална скорост десетина километра в час. Фрейзър сигурно можеше просто да вдигне краката си, за да избегне сблъсъка, но бе уморен и не бе подготвен за подобна реакция. Затова изстреля два куршума в лицето на Спенс — един в устата и един в лявото му око.

Скутерът се блъсна по инерция в пищялите на Фрейзър и тялото на Спенс падна тежко върху килима. Фрейзър подскочи от болка, изруга и в гнева си стреля още два пъти в безжизненото му тяло.

Кениън започна да вие, а Уил прехапа устни от гняв. Огледа се за нещо, което можеше да използва като оръжие.

Фрейзър стоеше над него с насочен към главата му пистолет.

— Алф, кажи ми къде са материалите, или ще застрелям и Пайпър.

— Няма да умра днес — изсъска Уил.

— Не мога да го отрека — изръмжа Фрейзър. — Но ще ти дам следващото най-хубаво. — И насочи пистолета към слабините му.

— Нищо не му казвай! — извика Уил на Кениън.

— Стига глупости — контрира Фрейзър.

Уил видя нещо. Фрейзър се изнерви от внезапната му усмивка.

— Няма да умра днес — повтори Уил.

— Това вече го чух.

— *Ти* ще умреш.

Фрейзър отвори уста да му се изсмее, когато главата му се пръсна в червена и сива пяна.

Преди тялото му да падне на пода, Нанси беше изстреляла още един куршум, пропускайки на косъм наблюдателя до Кениън. Стреляше през пръснатите плъзгащи се врати заедно с Джон Мюлер и Сю Санчес, в опит да надделеят в хаоса вътре.

Уил се претърколи от дивана и сграбчи краката на най-близкия наблюдател. Докато се мъчеше да се освободи, онзи изстреля автоматичен откос, който премина през корема на Мюлер като опашката на комета. Мюлер залитна назад, но успя да изстреля петшест куршума преди да падне в басейна. Наблюдателят рухна върху Уил с рана в белия дроб.

Колегата му се обърна да помогне на партньора си и когато го видя да лежи, насочи автоматичния си пистолет към Уил, готов да натисне спусъка.

Сю и Нанси стреляха едновременно.

Тялото на наблюдателя счупи масата за кафе и не помръдна.

Нанси изтича при Уил, докато Санчес проверяваше дали всичко е под контрол, изритваше оръжия настрани и побутваше с крак всеки лежащ.

— Уил! Добре ли си? — извика Нанси.

— Господи, Нанси. Ти дойде!

Санчес я викаше. Трябваше ѝ помощ да извадят Мюлер от окървавената вода. Двете жени го измъкнаха с мъка на сушата, но беше твърде късно.

Санчес извади мобилния си телефон и набра 911. Изкрещя, че е от ФБР, и нареди да пратят всички линейки, с които разполагат.

Уил изпълзя до слушалката с микрофон на най-близкия наблюдател, привлечен от едва чуващия се клас. Сложи си слушалката. Някой крещеше, питаше какво е положението.

— Кой си ти? — попита Уил в микрофона.

— Кой говори на тази честота? — попита в отговор гласът.

— Фрейзър е мъртъв. Другите двама също не изглеждат страхотно.

— Кой се обажда?

— Как е времето в Зона 51? — попита Уил.

Мълчание.

— Добре, най-накрая ми обърна внимание. Обажда се Уил Пайпър. Кажи на секретаря на флота, на секретаря на отбраната, на проклетия президент ако щеш, че всичко приключи. И им го кажи още сега!

Запрати слушалката на пода и я стъпка със здравия си крак.

Нанси се втурна отново към него. Прегърнаха се за момент, но не беше нито времето, нито мястото за повече нежности.

— Не мога да повярвам, че си тук — рече той.

— Обадох се на Сю. Казах ѝ, че си в беда и че не можем да разчитаме на външни хора.

Санчес се тресеше след отлива на адреналин. Опитваше се да успокои Алф Кениън и да не му позволи да изпадне в шок.

Уил коленичи и стисна ръката на стареца.

— Няма да умреш, Алф. Имаш още много време пред себе си.

Кениън се намръщи от болка и кимна.

Уил се обърна към Санчес.

— Благодаря. — Повече не беше нужно да казва.

Брадичката ѝ трепереше.

— Никой не може да посяга на хората ми. Ние защитаваме своите. Вдигнах под тревога самолет от Тетерборо. Взехме Нанси от Ню Хемпшир и летяхме цяла нощ. Пристигнахме точно на момента. Уил, Мюлер е мъртъв.

— Съжалявам — промърмори Уил. Наистина съжаляваше.

И тогава му просветна, че ако автобусът не се беше забавил в Ел Ей, щеше да пристигне в къщата прекалено рано, за да бъде спасен.

Явно така е било писано да стане, помисли си той.

Нанси стоеше над тялото на Фрейзър.

— Това ли е онзи, който уби родителите ми?

— Да.

— Добре.

— Къде е Фили? — попита Уил.

— Лора и Грег се грижат за него при езерото. Трябва да им звънна.

С помощта на Нанси Уил се замъкна обратно до дивана.

— Тук ще се отприщи същински ад. Ще дойдат още наблюдатели. Трябва да действаме бързо.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

Уил отново стисна ръката на Кениън.

— Алф, къде Хенри е сложил документите на Кантуел?

— В долното чекмедже — слабо отвърна Кениън. — Ей там.

Нанси изтича до бюрото. Листата пергамент бяха в проста папка върху книгата за 1527 г. Писмата от Феликс, Калвин, Нострадамус и онази последна страница, на която беше надраскано: 9 февруари, 2027: *Finis Dierum*.

— Онзи принтер може ли да сканира? — попита Уил и посочи принтера до настолния компютър.

Можеше. Беше бърз, от скъпите, и страниците минаха за нула време през скенера. Уил й каза да копира писанието от Вектис и останалите документи на флаш паметта, която извадиха от джоба на Фрейзър.

После отвори лаптопа си, включи паметта и щракна върху Хенри Нет. Някъде откъм хълмовете се чуваха сирени. Трябваше му парола.

— Алф, каква е паролата на Хенри за мрежата?

Санчес разтърси Кениън.

— Изгубил е съзнание.

Уил разтърка очи и се замисли за момент.

После написа: 2027.

И влезе.

Воят на сирените приближаваше. Уил бързо написа имейл, прикачи файлове и натисна бутона за изпращане.

Грег, момчето ми, животът ти никога няма да бъде същият, помисли си той. И не само твоят.

Нанси му помогна да се изправи и се повдигна на пръсти да го целуне — само така можеше да достигне устата му.

— Вземи книгата и писмата — каза ѝ той. — Искам да ида в болницата и да се прибера у дома с теб. В този ред.

Единственото нещо, което се движеше бавно в живота на Уил, бе тихото кап-кап-кап на антибиотиците, вливани във вените му.

Лежеше тази понеделнишка вечер в леглото си в презвитерианската болница в Ню Йорк и се наслаждаваше на един от редките случаи на спокойствие. От момента, в който линейките и полицията пристигнаха в дома на Спенс в Хендерсън, около него непрекъснато сновяха доктори, медицински сестри, ченгета, агенти на ФБР и хора от Въздушната медицинска помощ, които му надуваха главата през целия път от Вегас до Ню Йорк.

Болничната му стая имаше убийствен изглед към Ийст Ривър. Ако сградата беше жилищна, апартаментите щяха да са безумно скъпи. Но за първи път на Уил му липсваше мъничкият двустаен апартамент — и не заради друго, а защото там бяха жена му и синът му.

Това бе относително затишие, преди бурята отново да връхлети. Беше изкъпан с гъба от яка дребна сестра, която работеше със скоростта на автомивка. Сега похапваше от вечерята си и гледаше спортен канал, за да се почувства отново нормално. Нанси скоро щеше да дойде с риза и пуловер, за да може да се представи в приличен вид пред телевизионните камери.

Отвън стаята му се пазеше от кордон агенти на ФБР, достъпът до етажа се контролираше. Служители от министерството на отбраната и ЦРУ се опитваха да се доберат до него, а главният прокурор се бе вкопчил в смъртна битка с гневните си колеги от Пентагона и Вътрешна сигурност. За момента стената на ФБР държеше.

Светът не беше очаквал новината, която заля улиците, пощенските кутии, праговете и интернет една сънена неделя сутрин точно преди Все светии.

Заглавията във „Вашингтон Пост“ гръмка оповестяваха история, която на пръв поглед караше хората да си помислят, че уважаваният вестник разпространява слухове:

АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО РАЗПОЛАГА С ОГРОМНА БИБЛИОТЕКА
СРЕДНОВЕКОВНИ КНИГИ, ПРЕДСКАЗВАЩИ ДАТИТЕ НА РАЖДАНЕ И СМЪРТ ДО 2027 Г.

СЕКРЕТНА БАЗА В ЗОНА 51, НЕВАДА, ПОСТРОЕНА ПО ЗАПОВЕД НА ХАРИ ТРУМАН ЗА
СЪБИРАНЕ НА ДАННИ

ИЗТОЧНИК НА БИБЛИОТЕКАТА — БРИТАНСКИ МОНАСТИР

ВРЪЗКИ СЪС СЕРИЙНИЯ УБИЕЦ ОТ СЛУЧАЯ „АПОКАЛИПСИС“

Статията от 50 000 думи не беше измама. Към нея имаше приложени много документи и цитати от Уил Пайпър, бивш специален агент от ФБР, разследвал случая „Апокалипсис“, който разказваше за някой си Марк Шакълтън, компютърен магьосник, изследовател от Зона 51, замислил зловещата шега с фиктивните серийни убийства в Ню Йорк, както и за тайната правителствена акция, целяща защитата на секретната база в пустинята, пазена цели шест десетилетия. „Вашингтон Пост“ разполагал с копие на базата данни за САЩ до 2027 г. и журналистите успешно сверили предсказанията ѝ с датите на раждането и смъртта на стотици хора от цялата страна.

Редакцията разполагала също и с няколко писма от четиринадесети и шестнадесети век, които претендирали да обяснят произхода на книгите и да ги поставят в някакъв исторически контекст. Статията споменаваше за някакъв загадъчен орден монаси ясновидци от остров Уайт, но подчертаваше липсата на потвърждаващи доказателства. Бъдещи материали в „Пост“ щели да разгледат влиянието на библиотеката върху прочути исторически личности като Жан Калвин и Нострадамус.

Накрая оставаше въпросът с 2027 г. В едно писмо от четиринадесети век се споменавало за някакво апокалиптично събитие, слагащо край на света, но единственото, което можеше да се посочи със сигурност, бе липсата на записи в книгите за времето след 9 февруари 2027 г.

Пайпър станал жертва на покушение, отнело живота на родителите на съпругата му, и бил ранен при акция от тайни

правителствени агенти. Местоположението му било неизвестно, но имало сведения, че състоянието му е стабилно.

В неделя сутринта Белият дом, Пентагонът и Държавният департамент официално отказаха да коментират, но високопоставени членове на администрацията, по-точно шефът на канцеларията на Белия дом и вицепрезидентът, направо заявиха, че нямат представа за какво говори репортерът на „Пост“. На практика казваха истината, тъй като не са били посветени в ставащото в Зона 51.

В понеделник официалният тон на Вашингтон се промени от „без коментар“ през „очаквайте изявление от Белия дом“ до „президентът ще направи обръщение към нацията в 21,00 ч. източно време“.

Статията във вестника подпали пожар, който се разнесе из цялата планета със скоростта на светлината. Разкритията станаха предмет на едва ли не всеки разговор на света. Привечер почти всеки здравомислещ възрастен беше чул за библиотеката и имаше мнение. Хората бяха изпълнени с любопитство и обхванати от опасения.

Из цяла Америка избиратели започнаха да се обаждат на своите представители, а конгресмени и сенатори се обърнаха за обяснения към Белия дом.

По цялата планета вярващите се стекоха при своите свещеници, равини, имами и пастори, които объркано се мъчеха да напаснат официалните си догми с предполагаемата реалност.

Държавни глави и посланици на всички страни засипаха Държавния департамент с искания за повече информация.

Телевизионни, кабелни и ефирни компании се посветиха да отразят всяка подробност. Проблемът стана очевиден няколко часа след началото на новинарския цикъл — нямаше кого да интервюират. Никой не се беше чувал с Грег Дейвис от „Вашингтон Пост“ и вестникът отказваше да го представи на медиите.

Уил Пайпър също беше изчезнал. Издателите на „Вашингтон Пост“ пуснаха бомбата с разгласяването на историята, но не можеха да направят повече от това да повторят фактите такива, каквито са им били казани. Вестникът отказваше да публикува каквито и да било данни и прехвърли въпроса на адвоката на „Пост“ от „Скадън Арпс“, който излезе с изявление, че въпросите за собствеността и запазването на личните данни все още се проучват.

Така че за момента капацитетите можеха да се интервюират само помежду си и го правеха с ожесточение, докато медийните служители трескаво преследваха философи и теолози — хора, чиито телефони обикновено мълчаха през уикендите.

Накрая в 18,00 ч. в понеделник „Си Би Ес Нюз“ направи извънредно съобщение, че в предаването „60 минути“ ще има специално интервю на живо с Уил Пайпър, източника на цялата история. На света му оставаше да чака само още два часа.

От Белия дом бяха вбесени, че президентът е изпреварен, и началникът на канцеларията се обади на президента на телевизията да го предупреди, че става въпрос за националната сигурност, и да му напомни, че човекът, когото смятат да поставят пред камерите, не е бил разпитан от съответните власти. Освен това намекна, че срещу Пайпър вероятно ще бъдат повдигнати сериозни обвинения и че той бил потенциално недостоверен източник. Шефът на телевизията любезно посъветва Белия дом да си завре предупрежденията отзад и зачака федералния съд да издаде официална забрана.

В 19,45 Уил седеше в болничното си легло, облечен в хубав син пуловер. Беше окъпан от светлините на прожекторите. Изглеждаше привлекателен и спокоен, особено като се има предвид през какво беше минал. Нанси бе до него, държеше го за ръката и му шепнеше окуражаващо нещо, които оператори и продуценти не можеха да чуят.

Главният съветник изхвърча от асансьора на етаж на Уил, размахвайки пуснатата по факса забрана. Президентът на компанията разговаряше настрани с изпълнителния продуцент и Джим Зекендорф, който присъстваше в качеството си на съветник, приятел и адвокат на Уил. Президентът тъкмо беше приключил разговора си с Уил и все още бе видимо развълнуван.

Той взе забраната, сгъна я и я прибра в джоба на самото си, след което се обърна към адвоката си.

— Това е най-голямата новина в историята за най-голямото потуляване в историята. Не ми пука дали ще изкарам остатъка от проклетия си живот в затвора. След петнайсет минути сме в ефир.

Каси Невил, водещата ветеран на „60 минути“, се носеше по коридора с ято асистенти зад нея. Макар приближаваща седемдесетте, след един час в гримьорната тя изглеждаше младежки жизнена с характерните си стоманени очи и свити устни. Тази вечер обаче беше

изтощена от графици и от темата на предаването и сподели с президента главната си грижа.

— Бил, мислиш ли, че е разумно да го пускаме на живо? Ами ако онзи е някакъв клоун? С нас ще бъде свършено.

— Каси, по-добре се виж с Уил Пайпър — отвърна той. — Прекарах известно време с него и мога да те уверя, че не си измисля.

— Само искам да ви напомня — намеси се Зекендорф, — че инструктирах Уил да не отговаря на каквито и да било въпроси относно убийството на Липински и обстоятелствата около раняването му. В момента тече криминално разследване, което не бива да се компрометира.

Нанси се дръпна настрана, когато Каси влезе в стаята. Водещата отиде направо при леглото на Уил и го погледна в очите.

— Е, казаха ми, че не сте клоун.

— Наричали са ме по много начини, госпожо, но не и така.

— Мен пък не са ме наричали „госпожо“ от страшно много години. Южняк ли сте, господин Пайпър?

— От Флорида. Селската Ривиера.

— Е, приятно ми е да се запознаем при тези необичайни обстоятелства. Ще бъдем в ефир след десетина минути, така че да се подготвим. Искам да се отпуснете и да бъдете себе си. Казват ми, че това можело да се окаже най-гледаното интервю в историята. Светът иска да чуе разказа ви. Готов ли сте, господин Пайпър?

— Няма да бъда, докато не започнете да ме наричате Уил.

— Добре, Уил, да го направим.

Режисьорът отброи с пръсти до едно и посочи Каси, която вдигна очи и зачете аутокюто.

— Добър вечер, дами и господа. Аз съм Каси Невил и в днешните „60 минути“ ще ви представя изключително интервю на живо от Ню Йорк, от болничното легло на човека, за когото говорят всички. След малко ще чуем неговото становище относно нещо, за което аз искрено вярвам, че е най-необичайната новина на нашето време — откритието, че съществува загадъчна библиотека, която предсказва раждането и смъртта на всеки мъж, жена и дете на планетата. — Последва кратка импровизация: — Просто споделям, че от подобно нещо ме побиват тръпки. И освен това трябва да кажем, че американското правителство от четиридесет и седма година пази в

дълбока тайна съществуването на библиотеката, скрита в Зона 51 в Невада, където тя е била използвана за секретни изследвания. Човекът, който разкри това пред мен, е Уил Пайпър, бивш агент на ФБР, който се явява тук като частно лице. Всъщност, той е бил беглец и се криел, тъй като е бил мишена на правителството в опитите му да покрие историята. Казвам *бил*, защото вече не е такъв. Днес той е с мен, за да ви разкаже невероятната си история. Здравей, Уил.

Нервността на Каси започна да се изпарява след няколко минути разговор. Уил беше спокоен, говореше ясно и толкова достоверно, че тя и всички присъстващи попиваха всяка дума. Сините му очи и голямото му красиво лице сякаш бяха създадени за камера. От реакциите ѝ ясно личеше, че е очарована от него.

След като бяха установени фактите, Каси поиска да научи какво е мнението му за библиотеката, сякаш той бе лакмус за реакцията на всички хора.

— Брат ми Джон почина миналата година съвсем внезапно, от аневризма — каза тя и в окото ѝ блесна сълза. — Нима някой е знаел или би могъл да знае за това предварително?

— Точно така го разбирам — отвърна Уил.

— Това само събужда гнева ми.

— Напълно ви оправдавам.

— Мислите ли, че семейството му е трябвало да знае? Мислите ли, че той е трябвало да знае?

— Не аз съм човекът, който може да каже това. Не съм никакъв авторитет или морален стожер, но ми се струва, че ако някой в правителството разполага с тази информация, тя би трябвало да бъде дадена на човека, ако той я поиска.

— Ами ако хората не искат да знаят?

— Не бих принудил никого да научава нещо против волята му.

— Погледнахте ли за себе си?

— Погледнах — отвърна той. — Ще живея най-малкото до двайсет и седма.

— Ами ако бяхте открили, че ще умрете през следващата седмица, месец или година?

— Уверен съм, че всеки би реагирал различно, но си мисля, че лично аз щях да го приема и да живея всеки оставащ ми ден възможно

най-пълноценно. Кой знае, може би това биха били най-добрите дни в живота ми.

Каси се усмихна на отговора и кимна в знак на съгласие.

— Две хиляди двайсет и седма. Казахте, че книгите спират на тази година.

— Точно така. На девети февруари.

— Защо?

— Не съм сигурен, че някой знае.

— Споменавахте се нещо за апокалиптично събитие.

— Не съм сигурен, че трябва да очакваме такова — с равен глас рече Уил. — Данните са твърде откъслечни, затова не мисля, че хората трябва ги изопачават.

— Дано сте прав. Казвате също, че малко е известно за хората, които са създали тези книги.

Уил поклати глава.

— Ясно е, че са притежавали невероятна дарба. Но отвъд това всичко са само догадки. Несъмнено ще се намерят мъже и жени, които са много по-квалифицирани от мен, да изкажат тежките си мнения. Аз съм просто един пенсиониран федерален агент.

Невил издаде напред прочутата си брадичка.

— Религиозен ли сте?

— По рождение съм баптист, но не съм особено религиозен.

— Мога ли да ви попитам дали вярвате в Бог?

— В някои дни повече, отколкото в други, предполагам.

— Библиотеката не промени ли възгледите ви?

— Библиотеката ми показва, че има неща, които не разбираме. Предполагам, че това не е чак толкова изненадващо.

— Каква беше личната ви реакция, когато разбрахте за съществуването на библиотеката?

— Може би същата като на повечето хора. Бях потресен. И все още съм.

— Разкажете ми за Марк Шакълтън, служителят, който открадна базата данни и бил прострелян и сериозно ранен.

— Познавах го от колежа. Присъствах, когато беше прострелян. Изглеждаше тъжен тип, бих казал жалък.

— Какво го е накарало да изфабрикува случая „Апокалипсис“?

— Мисля, че алчността. Сподели, че искал да живее по-добре.

— Алчността?

— Да. Той беше много умен човек. И можеше да постигне целта си.

— Ако не бяхте разрешили случая.

— Имах помощ — партньорът ми, специален агент Нанси Липински. — Уил я намери с очи зад една от камерите и ѝ се усмихна. — Сега тя е моя съпруга.

— Щастлива жена — кокетно рече Каси. — Американското правителство не иска да знаем за съществуването на библиотеката.

— Мисля, че това е очевидно.

— И от правителството са били готови да убиват, за да запазят тайната.

— Умряха хора.

— Вие също сте били мишена.

— Така е.

— Затова ли излязохте пред публика и разкрихте историята пред медиите?

Уил се наведе напред, доколкото можеше.

— Вижте, аз съм патриот. Работех във ФБР. Вярвам в закона, реда и правната ни система. Правителството не може да бъде съдия, жури и изпълнител, дори когато защитава засекретени данни. Имам всички основания да смятам, че ако не действах, щяха да ми затворят устата — моята, на семейството ми и на приятелите ми. Те убиха хора, опитвайки се да се доберат до мен. Ето защо предпочитам да бъда в ръцете на съгражданите си.

— Съобщиха ми, че няма да отговаряте на въпроси за господин и госпожа Липински, както и за обстоятелствата, при които сте били ранен. Надявам се, че се възстановявате?

— Да. Предполагам, че всичко това в крайна сметка ще излезе на бял свят. И благодаря, ще се оправя напълно.

— Когато запознавахте пресата със случая „Апокалипсис“, те ви нарекоха Пайд Пайпър^[1]. Такъв ли сте?

— Не свиря на флейта и не си падам много по плъхове.

— Знаете какво имам предвид.

— Определено не съм човек, който следва други, но и никога не съм мислил за себе си като за лидер.

— Тази вечер това може да се промени. Кажете, защо предпочетохте да дадете историята на младия репортер от „Вашингтон Пост“, който пусна сензацията вчера със забележителната си статия на първата страница?

— Той е съпруг на дъщеря ми. Реших, че това може да даде добър тласък на кариерата му.

Тя се разсмя.

— Каква честност! — И отново стана сериозна. — И тъй, Уил, последни думи — какво трябва да се направи? Библиотеката ще стане ли достъпна за публиката? Трябва ли да се направи достъпна?

— Дали ще стане? Може би е по-добре да зададете този въпрос довечера на президента. Дали трябва? Мен ако питате, най-добре да се съберат всички добри и умни глави на света в някоя голяма стая и да си кажат тежката дума. Аз не мога да решавам подобни неща. Хората трябва да решат.

Когато прожекторите бяха угасени и микрофонът от ревера на Уил бе махнат, Нанси излезе от сенките и го прегърна силно.

— Пипнахме ги — прошепна тя. — Пипнахме копелетата. Вече нищо не могат да ни направят. В безопасност сме.

Президентът на Съединените щати произнесе кратка реч с много позовавания за националната сигурност, за външните врагове, пред които е изправена страната, и за изключителната важност на разузнаването и анализа. По заобиколен начин призна ролята на Зона 51 в общата схема на разузнавателната дейност и обеща да се посъветва с водещи конгресмени и световните лидери през следващите дни и седмици.

В апартамента си в Айлингтън Тоби Парфит четеше новия брой на „Гардиън“, докато чакаше кифличката му да се стопли в микровълновата. Някакъв журналист беше намерил старата интернет страница от каталога на „Пиърс & Уайт“. На първа страница имаше снимка на книгата от 1527 г. с думите „без коментар“ на Тоби, на когото репортерът бе звъннал предишната вечер, за да научи мнението му по въпроса.

Всъщност Тоби имаше доста сериозни възгледи по въпроса, макар никой от тях да не беше за публична консумация. Беше държал книгата в ръцете си! Беше изпитал емоционална връзка с нея. Тя несъмнено бе една от най-ценните книги на планетата! А сега се говореше, че във форзаца ѝ имало сонет на Шекспир!

Двеста хиляди лири! Беше я продал за някакви си нищожни двеста хиляди лири!

Ръката му трепереше, докато поднасяше чашата чай към устните си.

След няколко дни „Вашингтон Пост“ обяви, че никой няма да получи достъп до базата данни, докато федералното дело за връщането ѝ не измине целия си път, за да завърши — по всяка вероятност — във Върховния съд. Междувременно новата звезда на вестника Грег Дейвис започна да взема интервюта и се оказа много добър в работата си.

Медийният цирк и истерията на публиката не отслабнаха и нямаше да отслабнат още много дълго време. Животът и смъртта винаги са били горещи теми.

[1] Свирачът от приказката, който избавил града от плъхове, а след като жителите отказали да му платят, откраднал с музиката си децата им. — Б.пр. ↑

На Гардън Стрийт, северно от Харвард Скуеър, повечето от екипа на Харвард-Смитсъновия център по астрофизика обядваха в кафенето на кампуса или на работните си места.

Нийл Гершън, доцент по астрофизика в „Харвард“ и помощник-директор на Центъра за малки планети, чистеше майонезата от клавиатурата, покапала от сандвича му с телешко. Един от докторантите му влезе в малкия кабинет и го загледа развеселен.

— Радвам се, че те забавлявам, Гови. Мога ли да ти помогна с нещо?

Младият индийски изследовател се усмихна и опресни паметта на шефа си.

— Каза ми, че можем да се срещнем по обяд, не помниш ли?

— О, вярно. Девети февруари дващсет и седма.

Астрофизиците изведнъж бяха станали много популярни.

Статията във „Вашингтон Пост“ и интервюто с Пайпър бяха отприщили порой академични и аматьорски предположения за събития, способни да заличат човечеството. За да успокоят масовите истерии, правителствата се обърнаха към учените, а учените — към компютърните си модели. Докато работеха върху проблема, популярната преса раздухваше въпроса.

Същата сутрин „Ю Ес Ей Тудей“ публикува резултатите от проучване сред 3000 американци, запитани каква е тяхната хипотеза относно внезапно прочулата се дата. Имаше много теории, вариращи от възможното до нелепото; четвърт от анкетираните смятаха, че ще има нападение на извънземни като във „Война на световете“. Божественото възмездие и Страшният съд също бяха сред водещите. Подобно на тях, астероидите попадаха в първата стотица.

Незабавно в Лабораторията за ракетни двигатели на НАСА в Пасадена беше съставена работна група, която трябваше да проучи някои от възможните космически сценарии. Центърът за малките

планети към Харвард-Смитсъновия център беше натоварен да отсее в базата си данни астероидите, които щяха да минат в близост до Земята.

Поръчението бе изпълнено бързо. От общо 962 потенциално опасни астероиди (ПОА) само един беше свързан с 2027 г. — 137108 (1999 AN), астероид от групата Аполон^[1], открит през 1999 г. от лабораторията „Линкълн“ на Масачузетския технологичен институт. Това бе много голямо небесно тяло, с диаметър почти тридесет километра, но не предизвикваше особен интерес. Най-близкото му минаване покрай Земята през следващите хиляда години щеше да бъде на 7 август 2027 г. на разстояние 390 000 километра от планетата. По десетобалната Торинска скала за опасност от сблъскване той имаше анемичната първа степен и едва ли заслужаваше да му се обръща внимание.

За да бъде съвсем консервативен и коректен, Гершън поръча на най-добрия си докторант Говинд Наиду да проучи по-подробно астероида и да осъвремени параметрите на орбитата му. Проектът на НАСА бе приоритетен и Наиду успя да се вреди за използването на четиридесет и осем инчовите телескопи в Центъра за космически наблюдения в Мауи и обсерваторията „Паломър“, за да заснеме отново 137108. Освен това си издейства осем безценни часа процесорно време на правителствения суперкомпютър в Националния изчислителен център за изучаване на енергията към Националната лаборатория „Лорънс Бъркли“.

— Получи ли новите данни от Мауи и „Паломър“? — попита Гершън.

— Да. Ще дойдеш ли при компютъра ми?

— Можеш да ги извикаш оттук.

— Имаш майонеза по клавиатурата.

— Това да не е против религията ти? — Гершън стана и му отстъпи стола си. — Днес следобед имам конферентна връзка с Пасадена и искам въпросът да е изяснен.

Наиду седна и влезе в базите данни на обсерваториите.

— Така, това е начертаната орбита на астероида според последното му наблюдаване през юли две и осма. В момента той се намира отвъд Юпитер и приближава с орбитален период от година и три четвърти. Ето я последната симулация, пускам я ускорено до

август двайсет и седма. Вижда се, че минава на около четиристотин хиляди километра от нас.

— Трябват ми новите данни, Гови.

— Идва ред и на тях. — Наиду отвори електронните таблици с данните от предишната нощ. — И от двете обсерватории получихме ясни изображения. Сега ще комбинирам базите данни от Хаваите и „Паломър“. Ще отнеме не повече от минута.

Пръстите му полетяха над клавиатурата, за да съчетае резултатите от двете наблюдения.

— Да видим — каза Гершън, когато беше готов.

Наиду отново зареди програмата за изчертаване на орбитата и превъртя симулацията напред до 2027 г.

— Виждаш ли? Непроменена е. Най-близката точка си остава през август на разстояние почти половин милион километра. А на девети февруари е още по-далеч.

Гершън изглеждаше доволен.

— Значи така. Можем да, напълно да изключим астероида от списъка.

Наиду не стана. В момента отваряше базата данни на „Лорънс Бъркли“.

— Помислих си, че може би ще ти зададат повече въпроси, и затова пуснах серия сценарии на суперкомпютъра.

— Какви сценарии?

— На сблъсъци между астероиди.

Гершън изсумтя одобрително. Младежът бе прав, вероятно щяха да го попитат и за това. В основния пръстен между Марс и Юпитер имаше около пет хиляди небесни тела и не беше необичайно те да се сблъскват от време на време и да променят орбитите си.

— Как ги моделира?

Наиду се изпъчи и с гордост описа сложен статистически модел негова разработка, който използваше огромната изчислителна мощ на суперкомпютъра за изследване на стотици хиляди хипотетични сблъсъци между астероиди, засягащи 137108.

— Доста вторични променливи — подсвирна Гершън. — Маса, скорост, ъгъл на контакт, орбитална динамика в точката на сблъсъка.

Наиду кимна.

— Всеки потенциален удар може да промени всеки параметър на нашия астероид. Понякога не с много, но могат да се получат доста значими разлики в афелия, перихелия, орбиталния период, дължината на възходящата точка на пресичане на орбитите, инклинацията, аргумента на перихелия — каквото се сетиш.

— Е, показвай. С какво разполагаш?

— Тъй като имах само осем часа компютърно време, ограничих модела до около петстотин най-вероятни астероиди на базата на орбиталните им характеристики спрямо 137108. Само една симулация от общо шестстотин хиляди показва нещо интересно.

Наиду пусна графична симулация и продължи да коментира:

— В случая се предполага сблъсък между 137108 и 4581 Асклепий, астероид от групата Аполон — дребосък с диаметър около триста метра. През осемдесет и девета е минал на около седемстотин хиляди километра от Земята. Ако ни беше ударил, нямаше да е кой знае какво — изсумтя той. — Само еквивалент на една бомба като онази над Хиросима, взривяваща се веднъж на всяка секунда в продължение на петдесет дни! При тази симулация се приема, че орбитата на Асклепий се изменя от някой друг астероид и той блъска 137108 през март две и шестнайсета недалеч от Юпитер. Ето какво се получава, ако се случи подобно нещо.

Наиду нагласи симулатора да започне от настоящето. На екрана се появи зелена точка, представляваща движението на 137108 през Слънчевата система по ексцентричната му елиптична орбита. Астероидът приближаваше Земята приблизително веднъж на всеки две години, след което биваше пращан отвъд Юпитер, за да се върне отново към Слънцето.

Когато симулацията стигна до пет години преди 2027 г., той я забави, за да могат да я следят по-внимателно. Двамата се загледаха в двете отделни орбити, на Земята и на астероида — зелена и червена точка, движещи се през Слънчевата система. Когато достигнаха януари 2026 г., Наиду забави още повече симулацията и двете точки запълзяха като охлюви.

Гершън се наведе над рамото на докторанта.

— Наистина е трудно да се каже визуално дали новата орбита ще направи нещата по-добри или по-лоши.

Наиду премълча.

Часовникът бавно отброяваше времето и в средата на 2026 г. астероидът пое към Слънцето. Земята бавно пълзеше към точката на пресичане на двете орбити.

Октомври 2026 г.

Ноември 2026 г.

Декември 2026 г.

Януари 2027 г.

Червената и зелената точка се приближаваха.

Февруари 2027 г.

Симулацията спря на 9 февруари.

На екрана се появи прозорец:

Вероятност от сблъсък — 100%
xxxxТорино 10xxxxТорино 10xxxx

Гершън ахна.

— Размерите на астероида. Променят ли се след сблъсъка с 4581?

Наиду прелисти таблицата, щракна една клетка и посочи.

— Все още е огромен, слага край на играта. — Наиду излезе от системата и стана. — Всичко това е хипотеза, но си помислих, че няма да е зле да я видиш. Не става дума за някаква голяма вероятност.

Гершън погледна през прозореца. Беше бурен есенен ден и резките пориви на вятъра откъсваха последните листа от клоните. Прииска му се да усети вятъра в лицето си и да походи из шумата на поляната.

Меко постави длан на рамото на докторанта си и каза:

— Сигурен съм, че си прав, Гови. Виж, ще изляза да се поразходя малко.

[1] Астероиди, чиято орбита пресича земната. — Б.пр. ↑

*Две седмици по-късно
Каракас, Венецуела*

Земетресението удари в 11,05 ч. Епицентърът на труса от степен 7,8 се намираше на двадесет километра източно от Каракас по пролома Ел Пилар. В момента на катастрофата денят бе слънчев и ветровит, с мъгливо синьо небе и бързо прелитащи перести облаци. Четиридесет секунди по-късно слънцето бе закрито от стълбовете прах, издигащи се там, където допреди малко имаше жилищни блокове, многоетажни офиси, общински и правителствени сгради, училища. След това прекъснатите тръби на газопровода дадоха начало на пожари, които се раздухаха от вятъра и погълнаха историческия квартал Алтамира и централния парков комплекс.

Осемдесет процента от двеста и двадесетте хиляди жертви загинаха през секундите на първия трус — мъже, жени и деца бяха безмилостно смазани от стомана, стъкло и бетон. Повечето от озовалите се под развалините щяха да станат жертва на бавно обезводняване. Други щяха да бъдат убити от сериозните вторични трусове и пожарите, които бушуваха из града през следващите седемдесет и два часа.

От пристигащите телеметрични сигнали Глобалната сеизмографска мрежа светна като коледна елха. В Центъра за геоложки проучвания към Сеизмологичната лаборатория в Албъкърки земетресението в Каракас моментално бе класифицирано като „тежко сеизмично събитие“ и според протокола бяха подадени сигнали на Вътрешна сигурност, Пентагона, Държавния департамент и Белия дом.

Дълбоко във вътрешния пръстен С на Пентагона секретарят на флота получи новината от младши адютант на заместник-секретаря на отбраната. Лестър го изслуша, изсумтя утвърдително и затвори. Цели две години се беше посветил на подготовка за този ден, а нещата не се развиваха по начина, по който бяха замислени.

Планът предвиждаше в момента на „Събитието Каракас“ Лестър да се спусне в един от командните бункери в подземията на Пентагона и да нареди на южното командване да вдигне под тревога Четвърти флот. Флотът щеше да се разположи северно от Аруба и да започне мнимо учение с Кралския флот на Великобритания. След това щеше да им бъде наредено да защитават Венецуела като авангард на операция „Помагаща ръка“. Ключови лидери на венецуелската опозиция и дисиденти от армията щяха да бъдат съсредоточени със семействата си във Валенсия, по-далеч от опасностите. После трябваше да бъдат превозени с хеликоптери до столицата и под закрилата на части на морската пехота правителството щеше да бъде сменено с проамериканско в рамките на двадесет и четири часа.

Нищо от това не се случи.

Уил Пайпър с голи ръце бе пратил операция „Помагаща ръка“ по дяволите.

След като „Вашингтон Пост“ пусна сензационната статия, вицепрезидентът спешно свика среща на специалната група и отмени „Помагаща ръка“ — никакви корекции, никакви модификации, просто край. Никой не възрази. Всеки с малко сиво вещество в главата си можеше да събере две и две и да направи връзка между Зона 51 и военната операция, която щеше да изглежда като предварително планирана да съвпадне с катастрофата.

Хуманитарните помощи щяха да бъдат доставяни по въздуха и навременната реакция на Съединените щати щеше да бъде приета с благодарност от разтърсения до мозъка на костите си венецуелски президент, който се закле да възстанови Каракас и да продължи да води страната по пътя към социализма.

Две години работа отидоха на вятъра.

Лестър въздъхна, погледна графика си за деня и каза на секретаря си, че излиза. Следобедът му беше свободен и той реши да посети клуба си и да поиграе скуош.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

Остров Уайт

Беше искрящ свеж есенен следобед, слънцето бе невъзможно жълто, а прясно окосената трева — невъзможно зелена. Оттатък поляните чайките се носеха над Солента и си разменяха тревожни крясъци.

Червената тухлена кула на манастирската църква се издигаше в ясното синьо небе и предлагаше на туристите невероятни възможности за снимки. Макар да бе винаги отворен за посетители, разкритията за старата библиотека бяха превърнали Вектис в истински туристически хит, за ужас на живеещите в манастира монаси. През уикендите местните жени от село Фишбърн поемаха ролята на туристически гидове, най-вече за да събират гостите на групи; така графикът на монашеския живот се нарушаваше по-малко, отколкото ако хората безцелно се мотаеха из църквата и по територията на манастира.

Малкото момченце в количката се разплака. Туристите, предимно възрастни, отдавна забравили родителските радости, изглеждаха раздражени, но майка му и баща му не им обърнаха внимание.

Майката провери детето.

— Ще потърся място да му сменя пелените — каза Нанси и подкара количката към кафенето.

Уил кимна и продължи да слуша екскурзоводката, жена на средна възраст с дебели бедра, която сочеше крехките стръкове зад зайчарника и обясняваше надълго и нашироко колко важна е ролята на зеленчуците за монашеския орден.

Беше очаквал с нетърпение ваканцията, за да избяга от трескавия свят, който си бе създал. Имаше да дава още интервюта, да пише книги и да се занимава с всички други тегоби на известните личности. Дори сега на улицата му дебнеха папараци. Освен това имаше нови задължения. Алф Кениън, който до голяма степен се беше възстановил

от раната в коляното, след няколко дни щеше да тръгне на турне да представи книгата си за Жан Калвин, Нострадамус и документите на Кантуел. Кениън го беше помолил да направи няколко медийни изяви и Уил не можеше да му откаже. Дейн Бентли пък организираше ергенско парти преди сватбата си, макар че Уил не беше сигурен за коя точно от приятелките си ще се жени.

За момента успяваше да пропъди лудницата от последните месеци и да се съсредоточи върху настоящия момент и място. Беше очарован от всичко при посещението им на острова — студения, носен от вятъра ферибот, с който пристигнаха от Англия, обяда в кръчмата във Фишбърн, където се замота към бара, преди да си поръча кока-кола, първото зърване на манастира от пътеката, облечените в раса монаси, които въпреки одеждите и сандалите си приличаха на обикновени хора, докато не се събраха в църквата точно в 14,20 за обедната служба. Вътре в храма монасите се превърнаха в съвсем други хора. Съсредоточаването им в молитвата и пеенето, всеотдайността, сериозността на духовната им наслада ги откъсваше от посетителите, които седяха на задните пейки на засводената църква като любопитни, неловко чувстващи се воайори.

Сега монасите се занимаваха със следобедните си задължения. Някои работеха в градината, други бяха в кухнята, грънчарницата или книговезницата. Не бяха много, по-малко от дузина, и повечето бяха възрастни. В днешно време младежите рядко търсеха монашески живот. Обиколката приключваше, а Уил все още не беше видял онова, за което беше дошъл. Вдигна ръка заедно с другите. Всички искаха едно и също и екскурзоводката знаеше какво е то.

Обърна се към него, тъй като той стоеше настрана от другите, висок и представителен, с будни интелигентни очи.

— Бих искал да видя средновековния манастир.

Групата замърмори. Всички искаха точно това.

— Да, странно че трябва да питате! — пошегува се тя. — Тъкмо щях да ви упътя. Манастирът се намира на по-малко от четвърт миля нагоре по пътеката. Напоследък всички искат да идат там, но няма много за гледане. Само руини. Но ако трябва да съм сериозна, дами и господа, разбирам интереса ви и ви приканвам да отидете и да посветите няколко минути на съзерцание. Мястото е отбелязано с малка табела.

Докато отговаряше на въпроси, екскурзоводката продължаваше да гледа към Уил и когато приключи, отиде при него и без капка стеснение заразглежда лицето му.

— Благодаря за обиколката — каза той.

— Мога ли да ви попитам нещо?

Уил кимна.

— Случайно да не сте господин Пайпър, американецът, който се появяваше в новините покрай всичко това?

— Да, госпожо.

Тя грейна.

— Така си и знаех! Имате ли нещо против да кажа на абата, че сте тук? Мисля, че би искал да се срещне с вас.

Дом Тревър Хъчинс, абатът на Вектис, бе пълен белокос мъж, преливащ от ентузиазъм. Поведе Уил и Нанси нагоре по чакълената пътека към разпадащите се средновековни стени на стария манастир и помоли да бута количката, за да „повози малчугана“.

Настоя да повтори историята, която Уил и Нанси току-що бяха чули за средновековния манастир, затворен и разграбен по времето на Реформацията на крал Хенри през 1536 г. Постройките били разграждани камък по камък и материалите били превозени до Коус и Ярмът за строежа на замък и укрепления. Онова, което беше останало, бе жалък призрак на величествения комплекс, ниски стени и основи.

Новият манастир бил построен в началото на двадесети век от френски монаси, които използвали тухли, за да съживят бенедиктинската традиция, и предпочели да се установят недалеч от свещеното място на стария манастир. Самият абат бе почти от двадесет и пет години във Вектис; постъпил тук на младини, веднага след завършването на класическа филология в Кембридж.

След поредния завой пред тях изникнаха полусъборените зидове. Руините се намираха на поляна над Солента, южният бряг на Англия се издигаше от другата страна на тесния пролив. Оцелелите през столетията стени бяха оголени фасади с малко останали отвори на местата, където някога бе имало прозорци и арки. Между развалините пасяха овце.

— Ето го и стария Вектис! — рече абатът. — Това ли очаквахте, господин Пайпър?

— Много е спокойно.

— Да, така е. Тук разполагаме с колкото си поискате спокойствие. — Абатът посочи стените на катедралата, катедралния съвет и спалните помещения. По-нататък се виждаха ниските останки от средновековните стени на манастира.

— Къде е била библиотеката?

— Не тук. Още напред. Нищо чудно, че са я скрили в един отдалечен ъгъл.

Уил хвана Нанси за ръка, когато приближиха падината в съседната поляна — голям правоъгълник, на метър под нивото на околния терен. На ръба на склона имаше гранитен маркер с бронзова табела. Надписът беше съвсем прост: *Библиотеката на Вектис — 782–1297.*

Абатът застана до плочата.

— Това е вашият дар за света, господин Пайпър — каза той. — Прочетох за всичко сторено от вас в интернет.

Нанси се разсмя при мисълта, че монасите ползват мрежата.

— Ама разбира се, имаме високоскоростна връзка! — похвали се абатът.

— Не всички смятат, че стореното от мен е дар — рече Уил.

— Е, със сигурност не е проклетие. Истината никога не може да бъде проклетие. За мен всичко свързано с Библиотеката е изключително окуражаващо. Усещам сигурната ръка на Бог. Чувствам връзка с абат Феликс и всичките му предшественици, които ревностно са защитавали и поддържали великото начинание, сякаш е било деликатна орхидея, която би загинала, ако температурата се промени и с един градус. Често идвам тук, за да медитирам.

— Проблемът с двайсет и седма година тревожи ли ви? — попита Нанси.

— Тук живеем в настоящето. Нашата общност е загрижена дружно да възхвалява Господа, да отслужва литургиите и да се моли според Светото писание. По същество грижата ни е да познаем Исус Христос. Две хиляди двайсет и седма, астероиди и всякакви подобни неща не ни тревожат.

Уил му се усмихна.

— Ако питате мен, цялата тази суматоха около двайтсет и седма е може би за добро. Целият свят ще бъде прекалено съсредоточен върху космическите канали и други такива, вместо да мисли как да унищожи самия себе си. Най-сетне всички да имаме обща цел. Независимо дали ще спечелим, или ще загубим, според мен това ще бъдат най-добрите седемнайсет години, които сме имали някога.

Абатът върна количката на Нанси.

— Той е чудесен малчуган и има добри родители. Предстои му светло бъдеще. А сега ще тръгвам. Останете колкото пожелаете.

— Радваш ли се, че дойде тук? — попита Нанси, след като останаха сами.

Уил погледна падината и си представи зеленооките рижави писари, безмълвно трудили се тук векове наред, монасите, които пазели тайната им като свещено задължение, последната кървава катастрофа, сложила край на всичко. Представи си как е изглеждала Библиотеката, огромната колекция от дебели тежки книги в просторните хранилища. Все още се надяваше, че някой ден ще бъде поканен в Невада да види как изглежда Библиотеката сега. Но не го очакваше със затаен дъх.

— Да, радвам се. Радвам се също, че двамата с Фили сте с мен. — Погледна през поляната към морето. — Господи, колко спокойно е тук.

Останаха още известно време, докато слънцето не започна да залязва. Трябваше да хванат ферибота, а след това ги очакваше дълго шофиране. Уил трябваше да посети един гроб под ябълково дърво във фамилно гробище в провинция Шекспир, преди да отлетят обратно към Маями. Нанси трябваше да свиква с новото си място в отдела във Флорида, както и да обзавежда къща.

А той смяташе да полови риба в примамливите води на Мексиканския залив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.